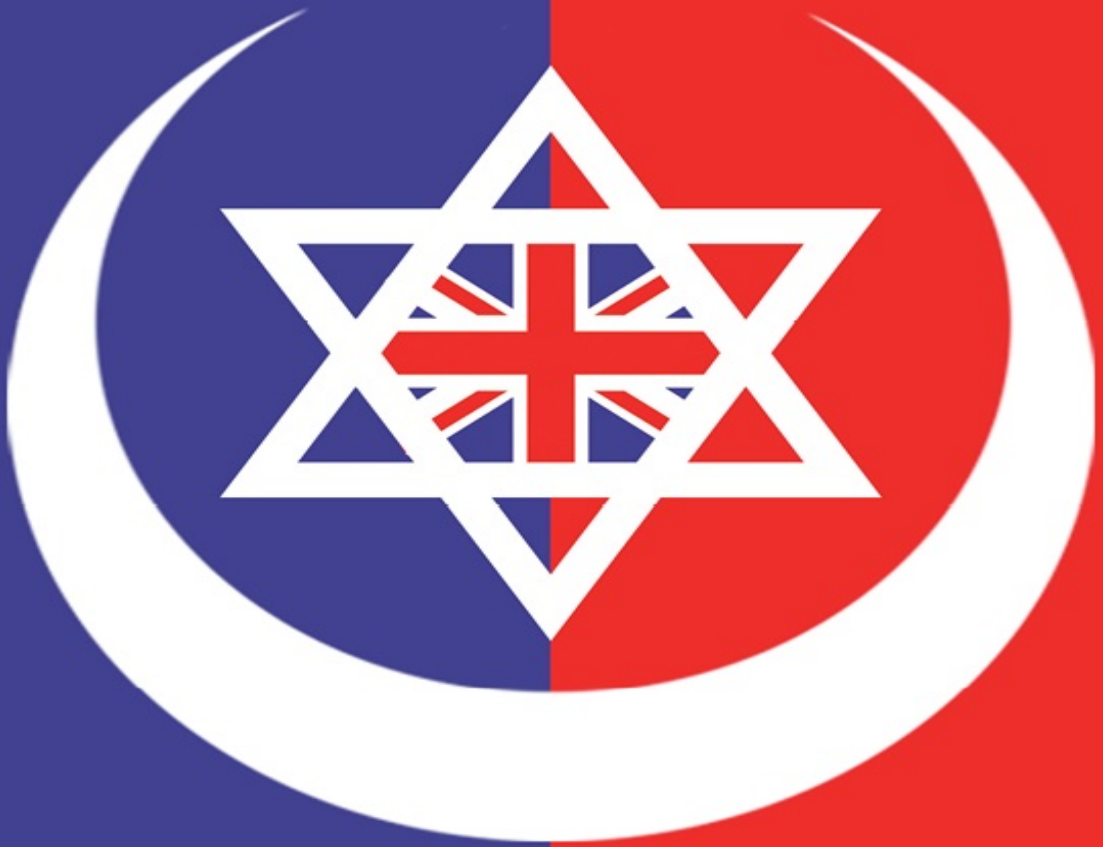
ATATÜRK'ÜN YASAKLANAN KİTABI

Yahudi Casusu Suzy Liberman'ın Anıları

Hüseyin Hakkı Kahveci

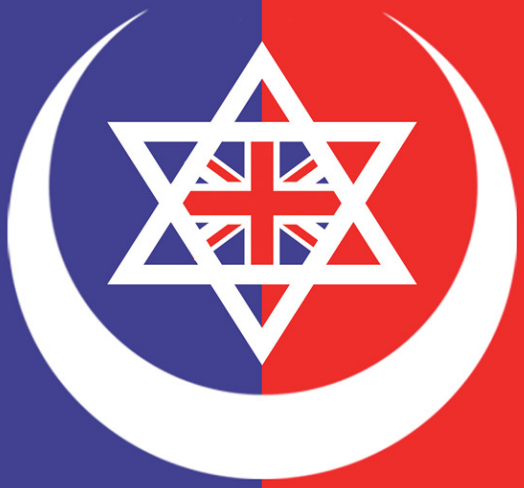
9.Baskı

DESTEK yayınları

DESTEK@ARAŞTIRMA

ATATÜRK'ÜN YASAKLANAN KİTABI

Yahudi Casusu Suzy Liberman'ın Anıları

Hüseyin Hakkı Kahveci

9.Baskı

DESTEK yayınları

DESTEK @ ARAŞTIRMA

HÜSEYİN HAKKI KAHVECİ

ATATÜRK'ÜN YASAKLANAN KİTABI

Yahudi Casusu Suzy Liberman'ın Anıları

DESTEK

DESTEK YAYINLARI: 1316
ARAŞTIRMA: 309
HÜSEYİN HAKKI KAHVECİ / ATATÜRK'ÜN YASAKLANAN KİTABI
Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.
İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal
Destek Yayınları: Ağustos 2020 (2.000 Adet)
3.- 5. Baskı: Ekim 2020
6. Baskı: Kasım 2020
7. Baskı: Aralık 2020
8.-9. Baskı: Şubat 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226
ISBN 978-625-441-224-0
© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com
Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

ATATÜRK'ÜN YASAKLANAN KİTABI

Yahudi Casusu Suzy Liberman'ın Anıları

HÜSEYİN HAKKI KAHVECİ

DESTEK yayınları

YAZAR HAKKINDA

Gazeteci-yazar, stratejist, analist, tarih ve terör stratejisti.

19 Kasım 1972 tarihinde İstanbul'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini Ankara'da tamamladı. 1989 yılında devlet burslu öğrencisi olarak yurtdışında tıp eğitimi sonrasında ABD'de işletme eğitimi almış olup, çalışmalarında derin stratejileri tarihsel arka planı ile günümüze aktarmaktadır.

Ulusal gazetelerde bin beş yüze yakın köşe yazısı yayımlanmış olup, aralıklarla köşe yazılarına ulusal medyada devam etmektedir.

"Partisiz Atatürkçülük ve Atatürk devlet algoritması" siyasetinin doktriner yazarı ve ideoloğudur.

Atatürk-Atabey Türk Ocakları kurucusu ve genel başkanıdır.

FIJ (Federation International Journalist) Uluslararası Gazeteciler Federasyonu Uluslararası Profesyonel Gazeteci Basın Kartı, European News Agency (Avrupa Haber Ajansı) Büyükelçi unvanlı International Passport of the Press (Uluslararası Basın Pasaportu) sahibi olup Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS), Türkiye Sualtı Sporları Federasyonu, PEN Uluslararası Yazarlar Birliği Türkiye üyesidir.

Serbest (freelance) gazeteciliğe ulusal ve uluslararası alanda devam etmektedir.

Eserleri:

Yüzyılın Hilesi Sandıktaki Hülle (2014)
Yeşil Hücreler (2014)
İhanet Devam Ediyor (2016)
Uğur Mumcu'dan Sonra Rabıta (2017)
Atatürk'ün Yasaklanan Kitabı (2017)
Atatürk ve Cumhuriyete Kuşatma (2018)
Mühürlü Vagon (2018)
Trafodaki Kedi Sandıktaki Hile (2019)
Atatürk'ten Son Emir (2019), Destek Yayınları
Atatürk'ün Katilleri (2020), Destek Yayınları
Atatürk'ün Yasaklanan Kitabı (2020), Destek Yayınları

Sorularınız için sosyal medya iletişim:

https://tr-tr.facebook.com/hhakkikahveci
https://tr.linkedin.com/in/huseyinhakkikahveci
https://twitter.com/hhakkikahveci
https://www.instagram.com/hhakkikahveci
www.huseyinhakkikahveci.com

ÖNSÖZ

“Tarih tekerrürden ibarettir” sözü boşuna söylenmiş bir söz değildir. Yıllar birbirini kovalasa da tarihten örnek almayan devletler ve milletler tekerrür eden olaylar içerisinde boğulurlar.

Bir müddet sonra yok olurlar.

Suzy Liberman bir Yahudi casusu. Filistin yarımadasında örgütlenmiş Yahudi toplumunun İsrail devletini kurmadan önce alanda örgütlediği ve bilgi akışını sağladığı örgütün adı olan *NİLİ* üyesi.

Neden çok önemli?

Çok önemli olmasaydı Mustafa Kemal Atatürk tarafından bastırılıp 1935 yılında Türk ordusunun tüm subay ve astsubaylarına dağıtılmazdı.

Burası çok önemli.

İsrail kurulmadan dört yıl önce İsmet İnönü yönetiminde –Atatürk tarafından basım emri verilen kitapta geçen olaylar– maalesef İsmet İnönü emriyle yasaklandı.

İşte bu yüzden *Atatürk’ün Yasaklanan Kitabı* adını koydum. Sadece bir dönemin değil; Osmanlı hanedanının nasıl Siyon hizmetkârlığı ile Yahudileştiklerini ve Türk milletini soyduklarını kaynaklarıyla açıkladım.

Suzy Liberman aslında Ortadoğu coğrafyasının Türk milletinin elinden çıkmasına sebep olan derin casusluk mesleğinin kitabını yazmış Polonya doğumlu Yahudi kadın casus. Osmanlı’nın Filistin’i kaybetmesinde başrol oynamış isimlerden ve bu esnada yaptıkları, askeri strateji ve istihbari güvenlik açısından Türk milleti adına tekerrür etmesin diye Atatürk tarafından tüm subay ve astsubaylara kitap olarak dağıtılmıştır.

Bu olaylar yaşanırken Mustafa Kemal Atatürk, Süveyş Kanal Muharebesi’nde Osmanlı ordusuna komuta ediyordu. İşte mağlubiyeti getiren sonuç belliydi. Nili Yahudi yerel istihbarat örgütü İngiliz ordusuna Osmanlı ordusunun geri planı hakkında bilgi aktarıyordu. Kudüs bu yüzden kaybedilmişti.

Atatürk tarafından basılma emri verilen bu kitap hikâye tadında bir istihbarat kitabı olmasına rağmen içerisinde stratejik ve saklanan bilgiler içermektedir. Bu kitap Atatürk tarafından kurulan devletin kurumları tarafından 1944 yılında resmi olmayacak şekilde talimatla toplatılarak yasaklanmıştır.

Kitap içeriğinde yer alan konuları tek tek analiz ederek ve tarihi olaylarla örtüştürerek siz değerli okuyucularımıza tarih tekerrür ederken hatırlatmalarda bulunuyorum.

Saygılarımla...

Hüseyin Hakkı Kahveci

GİRİŞ

Suzy Liberman'ın Yazarı Hakkında

"Cevat Rıfat Atilhan, 1892 yılında Vefa semtinde doğmuştur. Şam Mutasarrıfı Hasan Rıza Paşa'nın oğlu olan Cevat Rıfat, dedesi Bosna Hersek Beyi Hurşit Paşa'nın arzusuyla Kuleli Askeri Lisesi'nde okur. 1912 yılında yirmi yaşındayken Harbiye'den mezun olan Cevat Rıfat, çok geçmeden Balkan Harbi'ne katılır. Edirne muhasarası sırasında esir düşer. Sofya'da bir süre tutulan Cevat Rıfat daha sonra İstanbul'a dönerse de savaşlardan yakasını kurtaramayarak Osmanlı'nın kaderine ortak olur. Arnavutluk harekâtı, Suriye, Filistin, Sina cephelerine, Birinci ve İkinci Gazze meydan muharebelerine katılan Cevat Rıfat, Birinci Dünya Savaşı'nın Osmanlı Devleti aleyhine bitmesi üzerine Anadolu'ya geçip Milli Mücadele'ye katılır.

1920 yılında TBMM tarafından milis generalliğe terfi ettirilir. Milli Mücadele'nin zafer ile bitmesi üzerine ordudan istifa eden Cevat Rıfat, sivil hayata, çok sevdiği mukaddes bir davaya, basın hayatına atılır.

Cevat Rıfat Atilhan, 4 Şubat 1967'de hayata veda eder."[1]

Ortalığı komplo teorilerinin kapladığı bir dönemde Cevat Rıfat Atilhan'ın *Suzy Liberman* isimli casusluk macerasını anmakta yarar var. *"Cephe gerisinde cereyan etmiş tamamen hakikat, şayanı dikkat bir casusluk vakası"* notu ile takdim edilen ve ilk baskısını yazarın şahsi gayretiyle hazırlattığı kitap ilk bakışta çok sıradan. Ne var ki, hem barındırdığı komplo teorileri, hem hayatını komplo teorilerine adamış yazarı Cevat Rıfat Atilhan'ın yasaklanan bu kitabı casusluk macerasına farklı bir değer katıyor.

Hayat hikâyesini yukarıda özetlemiştik Atilhan'ın. Cevat Rıfat, özellikle Filistin'de Yahudileri tanıma fırsatı bulur...

Orduyu geriden hançerleyen vatan hainleri ile uğraşır. Bu hainler, Osmanlı'nın sinesini açtığı Siyonistlerdir.

Cevat Rıfat, 1909'dan sonra Filistin'e yerleşen Yahudi köylerinin yekûn olarak ordu aleyhine casusluk yaptığını amansız takiplerle ortaya çıkarır, elebaşılarını bizzat idam ettirir...

Muhtelif gazetelerde yazdığı on binlerce makale ve 74 kitabı ile İslamiyet, masonluk, Yahudilik, Siyonizm ve Milli Mücadele üzerine

eserler kaleme alır...

Cevat Rıfat, Türk milletinin kendisini uşak gibi kullanan ve sömüren emperyalizmin, kapitalizmin ve komünizmin mucidi olan dünya Yahudiliğinin gizli yönlerini ve gayelerini, sırlarını açığa vurur. Yahudilerin dünya hâkimiyetini ele geçirmek için kurdukları dernekleri, Rotary kulüpleri; Lions kulüpleri bütün açıklığıyla ifşa eder.

Yazarının ürkütücü hayat hikâyesiyle örtüşüyor Suzy Liberman. 5. baskısının önsözünden düzeltmeden alıntıladığımız ifadelerle: *"Bu eser Siyonizm'in Filistin'de Yahudi devleti kurması için giriştiği türlü nimetleri ile beslendiği bir memlekette o millete karşı alçakça irtikâp ettiği korkunç cinayet, hıyanetleri izah eden birkaç sahifeden ibarettir."*

Kitabın ilk baskısı gerçekten de birkaç sayfadan ibaret. 1918 yılında Filistin cephesinde çarpışan Osmanlı ordusunun genç zabiti Adnan'ın gönlünü kaptırdığı aslında Siyonist faaliyetlerde bulunan bir örgüt adına çalışan Yahudi kızı Suzy tarafından uğradığı ihanetin anlatıldığı 56 sayfalık hikâye, savaşların kurbanı olan iki gencin trajik sonları ile noktalanır.

5. baskıya yazdığı notta bu olayın gerçekten yaşandığını eklemiş Cevat Rıfat. Bir hatırlatma yapalım; aynı tarihlerde aynı cephede faaliyet gösteren İngiliz Kemal'in maceraları da yaşanmışlıkların esiniyle kurgulanmışlardı. Ancak İngiliz Kemal, Arabistanlı Lawrence ve onun kışkırttığı Arap birliklerine karşı mücadele ediyordu. Oysa Cevat Rıfat, tarihsel olgulara pabuç bırakmak niyetinde değildir. Atilhan'ın komplo teorisine göre aslında onlar olgu bile değildir, her şey yalandan, yanılgıdan ibarettir; çünkü: *"Uzun yıllar milletimize, gençlerimize, Filistin cephesinde Arapların; Müslüman kardeş dediğimiz kimselerin bize hıyanet ettiklerini, geriden hançerlediklerini propaganda etmişlerdir. Bu propagandayı dünya çapında idare eden Siyonistler, aksine İslam-Arap memleketlerinde de aynı şekilde Arap memleketlerinde Türk idaresinin zulüm vesairesinden dem vurup onları da bize düşman etmişlerdir."*

Şimdi de biz bir komplo teorisi üretirsek eğer, *Suzy Liberman*'ın 1918'in yaşanmışlıklarına dayanmadığını, yazıldığı 1935'in ihtiyaçlarına göre tanzim edildiğini, dahası sipariş üzerine kaleme alındığını iddia edebiliriz.

Kanıtımız, *Büyük Erkân-ı Harbiye Riyaseti*'nin (Genelkurmay Başkanlığı) sipariş ettiği kırk bin nüsha *Suzy Liberman* kitabının kendisidir. Kitabın 5. baskısının arka kapak yazısını aynen aktarıyorum:

1. http://www.biyografya.com/biyografi/1946

ATATÜRK'ÜN EMRİYLE!

"Bu eser Genel Kurmay Başkanlığının tetkiki ile

Ordu subaylarının okumasının faydalı olacağı tesbit edilerek 26 Mayıs 1935 tarih ve 43782 sayılı Tamim ile 40.000 adedi alınarak orduya dağıtılmıştır."

II. Paylaşım Savaşı sonrası yapılan yeni baskılarında kitapta hacimce bir büyüme kaydedilmiş, anlattıklarını yeterli bulmamış olmalı ki ilk hikâyenin bittiği yerden başlamak üzere bir de hatıra defteri eklemiş Atilhan:

Suzy Liberman'ın defterini.

Basit bir ek değil. Araya sokuşturulan bu parçanın, yani 1935'te unutulup 1945'ten sonra bulunan hatıra defterinin önemli bir işlevi var. Yazar *Anna Frank'ın Hatıra Defteri*'ne yanıt vermek istemiş. Ona göre anılarla genişletilmiş kendi kitabı bir müddet evvel Siyonizm'in propagandası mahiyetinde olmak üzere dünyanın her yerinde bir anda milyonlarca nüsha olarak bastırdığı *Anna Frank'ın Hatıra Defteri* kitabına benzemez. O yalan, bu ise gözümüzün önünde geçmiş hakiki bir facianın ta kendisidir.

Görüldüğü gibi toplama kamplarını değil hangi defterin gerçek olduğunu tartışıyor Atilhan; sivil halka, bir ırka karşı girişilen soykırımı görmek istemiyor. Cephelerde kırılan Osmanlı ordusunu savaşa sürenleri suçlamıyor, vatan kavramının zihinlerde henüz teşekkül etmediği bir dönemde Arap çöllerine gömülen Anadolu köylüsünü *vatan aşkı* ile dolduruyor, ama yaşadığı toprakları savunan insanları nedense bir ihanet teşkilatı kurmakla itham ediyor.

Cevat Rıfat'ın mantığına göre, kendi söylediklerini söylediği için yine kendisinin yazdığı Suzy Liberman'ın not defteri hakikidir...

Aslında hakikat, Suzy Liberman'ın edebiyatın çıplak ve en gerici ideolojilerle nasıl harmanlandığını gösteren, bir dönemin düşünce yapısı ve siyasi konjonktürü hakkında önemli ipuçları veren bir anlatı olmasıdır...

Yahudi Casusu Suzy Liberman'ın Hatıratı

Atilhan'ın, Filistin cephesinde gerekli delilleri temin edip kurşuna dizdirerek idam ettirdiği Suzy Liberman'dan ele geçirdiği hatıratında, Yahudilerin birbirlerine telkinlerine, nasıl sapık bir inancı aşıladıklarına, *komplo teorisi* denen birçok hadiseyi yaptıklarına ve yapacaklarının

itirafına, bu Yahudi kızının sayfalar dolduracak kadar çarpıcı malumatlarına ulaşıyor ve oldukça etkileyici bir kitap ortaya koyuyor...

Aşağıda, 1935'te orduda da 40 bin adet dağıtılan bu kitaptan muhtelif konularda iktibaslar bulacaksınız:

Yahudi ailenin ve hahamın telkini:
21 Ağustos 1911'deki notlarından

"Geçen gece babam bize şöyle nasihat ediyordu:

İyilik ve şefkat yalnız bizlere, yani İsrailoğullarına karşı yapılır. Goyim köpeklerine karşı hiçbir insanlık ve ahlak ile mukayyed değilsiniz. Onların, malları, canları, ırzları helaldir. Talmud'umuzda büyük haham Jakop Maymunides diyor ki: Yahudi olmayan bir insan hayvandır. Niçin baba diyecek oldum, kıyamet koptu. Annem ve babam üzerime yürüdüler..." (s. 68)

Babadan Talmud'a dayanarak kızına taciz girişimi

Bir sonraki sayfada ise, Yahudilerin ne kadar iğrençleşebileceğini gösteren ve yıllar geçtikçe hâlâ tiksinti ile hatırladığı bir vakıa zikrediyor...

Buna göre babası, *"Goyimlerin mağrur delikanlılarına gönül vereceğine, kendi zevklerimizi aramızda paylaşalım. Talmud oku, hahamların tefsirlerini oku da adam ol"* diyerek kızı üzerinde cinsi tatmine kalkıyor...

"Baba ne yapıyorsun, ben senin kızın değil miyim?" dediğinde *"Sus köpek!"* diye aldığı cevap sonrası, *"Kudurmuş bir köpek gibi başı önünde, salyalı ağzını sile sile yatak odasına çekildi gitti"* diyor.

16 Eylül 1911 tarihli notunda, evlerine haham getirildiğini ve kendisine şunları söylediğini belirtiyor: *"Şunu bil ki, Yahudi olmayan her şahıs bizim düşmanımızdır. Onlarla samimi münasebet kurulmaz. Onlarla alışveriş edilmez. Onlar insan yerine konmaz! (...) Onlar birer hayvandır. Onların eti, kemiği, ırzı, namusu, malı canı bize mubahtır. Bir Yahudi'nin bir goyim ile dostluğu dinimizin asla affetmeyeceği büyük günahlardandır."* Bunları korkup, tüyleri ürpererek dinlediğini belirttikten sonra *"Hahamın yumurtladığı şu herzelere bakın"* diyerek çarpıcı bir noktaya değiniyor:

"Bizden olmayan bütün arkadaşlarınızın ahlaklarını ifsad ediniz, onlar bir parça güzelliğinizden istifade etsinler. Tatlı bir gülüş, hafif bir müsamaha ile öylelerini tuzağa düşürüp bizim mukaddes fikirlerimizi onlara telkin ediniz." (s. 71-74)

Bir sonraki yazıda o günün aktüel meseleleri ve nihai gayeleriyle ilgili beyanları ve Türk askeriyle ilgili mütalaa ve sayfalar dolusu övgüleri biraz kısaltılarak yer alacak...

FİLİSTİN'DE YAHUDİLERLE İLİŞKİ

Cevat Rıfat Atilhan Gerçeği!

Cevat Rıfat, Filistin cephesinde vatani vazifesini yaparken, orduyu geriden hançerleyen vatan hainleri ile uğraşır. Bu hainler, Osmanlı'nın sinesini açtığı Siyonistlerdir. Cevat Rıfat, 1909'dan sonra Filistin'e yerleşen Yahudi köylerinin yekûn olarak ordu aleyhine casusluk yaptığını amansız takiplerle ortaya çıkarır, elebaşılarını bizzat idam ettirerek bu cephede mukadder olan mağlubiyeti önler.

Birinci Dünya Savaşı'nın Osmanlı Devleti aleyhine neticelenmesi üzerine Mersinli Cemal Paşa ile Konya'ya gelen Cevat Rıfat, Milli Cephe'nin kurulmasını sağlar ve bu arada Isparta Demiralayı ile Afyon'da Çelikalay'ın kuruluşlarına yardımcı olur. Mersinli Cemal Paşa ile İstanbul'a dönen Cevat Rıfat; Halife Sultan Vahdeddin ile görüşür ve makamından ayrılışında Ferit Paşa kabinesinin emri ile tevkif edilerek Bekir Ağa Bölüğü'nde hapsedilir ve idama mahkûm olur. 2 Ekim 1918 günü Mersinli Cemal Paşa'nın Ferit Paşa kabinesini devirerek Harbiye Nazırı olmasıyla hapisten kurtulur ve Harbiye Nezareti'ne yaver olur. 1919 yılında Zonguldak'a gelerek Milli Mücadele'ye katılan Cevat Rıfat, Zonguldak-Bartın-Ereğli havzasında 12 bin kişilik ilk milli kuvvetleri oluşturur. Bu bölgede kömür havzalarının değerini anlayarak yerleşmeyi hedefleyen Fransızlara karşı mücadele eden Cevat Rıfat, Fransızları Sapça geçitlerinden Karadeniz'e sürer. 1920 yılında TBMM tarafından Milis Generalliği'ne terfi eder.

Milli Mücadele'nin zafer ile bitmesi üzerine ordudan istifa eden Cevat Rıfat, sivil hayata, çok sevdiği mukaddes bir davaya, basın hayatına atılır.

Cevat Rıfat, Türk siyasi hayatında halk tabakalarına inerek İslam ve Türk düşmanı olan masonluğu tanıtan ilk Türk siyasilerindendir. Bu gerçek, sadece Türkiye'de değil, dünyanın birçok yerinde kitaplarının tercüme edilmesiyle kendini gösterir.

Cevat Rıfat ismi saklanmış vesikalarla gerçeklerin ortaya çıkmasında çok önem arz eder.

Cevat Rıfat, *Bütün Açıklığı ile İnönü Savaşları* adlı kitabında İnönü'den şöyle bahseder:

“Bu hengâmede İsmet Bey’in ismi dahi yoktu. O böyle bir zaferden asla ümitvar olmadığı gibi, Milli Mücadele diye bir teşebbüse girişmenin dahi tamamıyle aleyhinde idi. Fiili hareketlerin henüz başlamamış olduğu bir dönemde, mütareke senelerinde ben harbiye nezareti yaveri, kendisi de aynı nezaretin müsteşar muavini idi.

Bir gün, eski Sekizinci Kolordu Kumandanı ve mumaileyhin eski arkadaşı Ali Fuad Bey ile (Ali Fuad Erdem) birlikte İsmet Bey’in Süleymaniye’deki evine gittik. Bizi kapıda karşıladı ve ilk söz olarak mukaddimesiz ve girişgâhsız, ‘Artık hiç bir hareket muvaffak olamaz ve netice veremez. Paşaya teklif ediniz. Bir sulh heyeti kurulsun, Avrupa’ya gidelim bu işi ne pahasına olursa olsun bir neticeye bağlayalım. Ben müşavir, siz de muavin olarak gideriz.”

Bu bile o günlerde Atatürk sonrası bu çok önemli istihbarat kitabının İnönü döneminde yasaklanmış olmasının ne derece tedirgin edici bir mantığı olduğunun göstergesidir.

Konumuza dönelim. Basel’de toplanan dünya Yahudileri Siyonizm denilen teşkilatı kurmuşlardır. Bu kongrede alınan karara göre Siyonizm kabaca manasıyla Yahudilerin bir millet olarak Filistin’de tekrar yerleşmek için yaptıkları teşkilatlı gayretten doğan hareketin adıdır.

Yine bu kongrede alınan karara göre, Filistin’de Yahudi devletinin kurulmasına en büyük engel Osmanlı Devleti’dir. Bu devletin behamahal yıkılması lazımdır. Türlü bahanelerle Filistin’de muhaceret ve orada arazi satın almalarına müsaade için merhum Sultan Abdülhamid Han’a müteaddit müracaatlar müspet bir netice vermemiştir, merhuma 20 Milyon Altın, 12’si şahsına, 8’i hazineye ait olmak üzere rüşvet teklif edilmiştir. Aldıkları cevap huzurdan kovulmak ve vatan toprakları satılamaz alındığı fiyata verilir, olmuştur, keza tapu dairelerine de Yahudilere arazi satılmasını yasaklamıştır.

Merhum Abdülhamid Han’ın sert hareketleri, Siyonistlerin yıkıcı faaliyetlerini artırmış, padişah ve devleti yıkmaya kâfi karar almışlardır. Bütün yasaklara rağmen 1882’de Filistin’e 3000 kadar Yahudi girmiştir. Bu suretle Filistin’e gelen Yahudi muhacirleri artık hacılık ibadet için değil, düpedüz memlekete iskân *Coloniser* etmek için geliyorlardı. Bu hal Yahudi âlemi için İsrail yurdunun ele geçirilmesine başlangıç sayılabilecek muslihane bir hululdü...

Böylece 1882'de Yafa civarında mevcut Mik ve İsrail'den sonra Rişan le Zion, daha sonra Zihrav Yakov, Raş-Pina ve Pitah-Tikva gibi küçük koloniler kurulmuştur (Celal Tevfik Karasapan: *Filistin ve Şark Ül-Ürdün*, Cilt 2 sahife 38).

1890'da Paris'te Merkez Komitesi teşkil olunmuştur. Bu komite yukarda saydığımız kalemleri himayesi altına almış ve bu harekete Baran Edmandde Rotschild arka vermiş oluyordu. 1914'e Filistin'deki köylü Yahudilerin yarısı *Rotschild Grubu* namı altında bu zengin Yahudi'nin himaye ettiği kolonilerde yaşamakta idi. Rotschild bu kolonilerin idaresini J.C.A. remizleri altında tanınan *Jewish Calanisatian Assriatian*'a devretmiştir. Bu kuruma 1891'de *Baron Hissch* 2 milyon İngiliz lirası hibe etmiştir. Osmanlı hükümetinin 1888-1900 yılları arasında Filistin'e Yahudi iskânına daha uzun müddet müsamaha olunamayacağını ilan etmesi üzerine (Düveli Muazzama) denilen devletler tarafından protesto edilmiştir.

1912'de Meşrutiyet meclisinde bu mesele ortaya konmuş ve o sene Filistin'deki Osmanlı makamlarına ecnebilerin Osmanlı topraklarında yer sahibi olmalarının memnun olduğu yolundaki talimat verilmiş ve bu memnuniyetin sıkıca tetkiki istenmiştir.

Bütün bunlara rağmen Filistin'de 12.000 nüfusu olan 42 Yahudi kolonisi meydana gelmiş ve bunların senelik geliri 200 bin İngiliz lirası ve sahip oldukları arazi ise 100.000 metrekareye ulaşmıştı.

1881'de Kudüs'te 14.000 Yahudi varken 1914'e bu miktar 45.000'i bulmuştur. Böylece 1909'da Bahar Tepesi manasına gelen Tel Aviv şehri, Yahudi şehircilik şirketi tarafından kurulmuştur. Böylece 1914 yılında Filistin'deki Yahudilerin miktarı 80.000'i bulmuştur ki, kendilerini Osmanlı camiasından büsbütün ayrı tutup kendilerine mahsus numune çiftlikler, mektepler ve hayır kurumları tesis etmişlerdir.

Merhum Cevat Rıfat tarafından takip edilerek yakalanan Yahudi casuslarından dünya çapında şöhret sahibi olanlar da vardı.

Simi Simon, Suzy Liberman vesaire ki Yahudiler bunların her biri için binlerce, on binlerce altın rüşvet teklif etmişlerdir. Ta ki idam olunmasınlar diye. Fakat Cevat Rıfat, pek az kimseye nasip olan büyük bir vatanperverlikle önüne serilen, kendisini ve aile efradına uzun yıllar refah içinde yaşatacak serveti reddetmiş, hainler layık oldukları akıbete kavuşmuşlardır.

Ne hazindir ki askerlik hayatından çekilip sivil hayatta da kalemi ile bu vatan hainleri ile mücadeleyi kendisine şiar edinen Cevat Bey, hayatın çok kahrını çekmiş, ne işe atılmışsa Yahudi ve onların maşası olan masonlarca türlü felaketlere duçar edilmiştir.

Avrupa'nın zamanın en kudretli devleti olan Hitler Almanyası, merhumun Yahudiler hakkındaki düşüncelerini bildiklerinden Almanya'ya davet edilmiş, büyük bir itibar gösterilmiş, Hitler ile tanıştırılmış ve emrine açık ve istediği kadar para çekebileceği çek verildiği halde bunların hiçbirisini kabul etmemiştir. O bildiği yolda memleket ve milletin sırf rızasını istihsa için çalışmıştır. Fakat merhum ne kadar dürüst ve temiz hareket etse düşmanları onu adım adım takip etmekte olduklarından, bu defa 2. Cihan Harbi içinde Cevat Rıfat Almanlardan milyonlarca lira para aldı diye iftiradan da çekinmemişlerdir. Zamanın idaresi bu ihbarı nazara alıp derhal merhumu tevkif ile, askeri mahkemeye sevk etmiş, aylarca mevkuf kaldığı gibi aile efradı da perişan olmuştur. Vaktaki merhum Mareşal Çakmak işe müdahale ile, o zaman genelkurmayda askeri hâkim olan Şevki Mutlugil Paşa'yı tahkikata memur etmiş ve hâkim de derhal İstanbul'a gelip tahkikata el koymuştur. Şevki Mutlugil Paşa'nın kendi ifadesine göre: *"Etraftan malumat topladım. Subaylar ile konuştum. Dediler ki milyonlar aldığını bilmeyiz. Ancak burada kendisine verilen tayının bir kısmını kesip dilim yapıyor, kurutup ziyaretine gelen zevciine veriyor. Evine gittim. Çoluk çocuğunun durumu çok perişan. Hemen tahkikatı bitirip beraat kararı verdim. Karardan bir nüshayı merhum mareşale götürdüm. Okurken gözyaşlarını tutamadı, dosyadaki kararın aslı gözyaşı ile ıslandı. Biz kimlerle uğraşıyoruz dedi ve 2000 lira hediye gönderdi."* İşte merhum böyle idi. Fakat düşmanları onu nelerle nelere benzetmediler. Çünkü kalem ve fırça düşmanlarının elinde idi. O bunlardan zerre kadar yılmadı. Hayatının sonuna kadar mücadelesine devam etti. Simi Simon, Suzy Liberman'ların Filistin cephesinde, genç zabit Adnan ve arkadaşlarını yok etmelerinin, kahraman bir ordunun arkadan hançerlenmesinin intikamını almaya uğraştı.

Devlet arşivlerinde, şüphesiz büyük tomarlar teşkil eden bu casusluk hadiselerini bu kitapla milletinin, zabit kardeşlerimizin önüne sermek istedi. Bunda da muvaffak olmuştur.

GİRİŞ

Oyunu Atatürk Bozmuştu

Mustafa Kemal Atatürk Filistin cephesinden çekilerek doğal sınırlara yani Toros Dağları'nı merkeze alan bir savunma hattına çekilmişti.

Yahudi Siyonların denetiminde olan İngiliz ordusu ve yardakçısı Arap milisleri bu planın farkında değillerdi.

Yahudi Siyonların asıl hedefi İsrail için Anadolu'nun verimli topraklarının alınmasıydı. Çünkü Tevrat böyle diyordu. Birinci öncelik işin kalbine yerleşmekti.

Kenan ülkesinin başta Filistin olmak üzere, Lübnan'ı, Ürdün'ü, kısmen de Suriye, Mısır ve Anadolu'yu içerdiğini, ayrıca yıllar önce "Türkiye, *yaşam hakkı* sınırlarımızın içindedir" diyen bir İsrail yetkilisinin sözlerini hatırlamalıyız.

Ayrıca sınırlarının belirtilmesine itiraz eden tek devletin İsrail olduğunu da not olarak belirteyim.

Tapınak Şövalyeleri'nden esinlenmiş ve çoğu zaman onların devamı gibi gösterilmeye çalışılan Masonlar, *İllüminati* isimli örgütün Ortadoğu'da başkenti Kudüs olacak bir dünya devleti kurma ideallerine doğru ilerleyen *Tevrati Plan*'ı o gün için Atatürk bozmuştu.

Tevrat Ayetleri

Yahudilerin Musa'ya indirilen kutsal kitabı Tevrat'ın (Tevrat, Yahudilere göre kutsal kitap külliyesi *Tanah*'ın Hıristiyanlara göre *Eski Ahit*'in ilk beş bölümünün adıdır) *Çölde Sayım* bölümündeki 34. Bap'ın 1 ila 12. ayetlerinde bu sınırlar ayrıntılarıyla verilmektedir:

1. ayet: *"RAB Musa'ya şöyle dedi..."*

2. ayet: *"İsrailliler'e de ki: Mülk olarak size düşecek Kenan ülkesine girince, sınırlarınız şöyle olacak..."*

Yaratılış/Tekvin 15. Bap: *"O gün RAB Avram'la antlaşma yaparak ona şöyle dedi: Mısır Irmağı'ndan büyük Fırat Irmağı'na kadar uzanan bu toprakları (...) senin soyuna vereceğim."*

Çıkış Bap 23-Ayet 31: *"Ve Kızıldeniz'den Filistililerin (Filistinlilerin) denizine kadar ve çölden ırmağa kadar sana hudut koyacağım; çünkü memleketin ahalisini sizin elinize vereceğim..."*

Mezmurlar Bap 2-Ayet 8-9: *“İşte benden ve miras olarak sana milletleri, mülkün olarak yeryüzünün uçlarını vereceğim. Onları demir çomakla kıracaksın; bir çömlekçi kabı gibi onları parçalayacaksın.”*

İşaya Bap 11-Ayet 14: *“Ve garp tarafında Filistinlilerin sırtına uçup atılacaklar; şark oğullarını birlikte çapul edecekler; Edam ve Moab üzerinde ellerini atacaklar ve Ammon oğulları sözünü dinleyecekler.”*

Mezmurlar Bap 137-Ayet 8-9: *“Ey sen, harap olacak Babil kızı, bize karşılık ettiğinin karşılığını, sana verecek olana ne mutlu! Senin yavrularını tutacak, kayaya çarpacak olana ne mutlu!”*

Tesenya Bap 2-Ayet 5: *“Deniz kıyısında oturanların, Keretiler milletinin vay başına! Ey Kenan, Filistiler (Filistinliler) diyarı, Rabb’in sözü size karşıdır; seni yok edeceğim, öyle ki, artık sende oturan kimse olmayacak...”*

Kenan ülkesi bugünkü Filistin değil; Anadolu topraklarının bir kısmı.

Buraya nasıl geldik sorusunun cevabı açık ve nettir. Dönüp tarihimize bakacağız. Çünkü *“Tarih tekerrür eder”* sözü önemlidir.

Türkiye içerisinde birçok kişinin özellikle son dönemde *Osmanlıcı* kesilmesi bilgisizlik ve cehaletten ibarettir. Osmanlı İmparatorluğu yükseliş devri Kanuni ile son bulmuştu. Kanuni sonrası dönem Türk milletinin tüm varlıklarının elinden alınarak sadece gayrimüslimlerin söz sahibi olduğu yağma dönemidir.

Derler ya! Duraklama ve çöküş dönemleri olarak adlandırdıkları dönemde Osmanlı yoktur. Çünkü nüfus ve güç iradesi artık halkların eline geçmiştir. Saray ise Müslümanlıktan uzak tamamen Yahudi Şeriatı temelli Yahudilerin eline geçmiştir. Osmanlı tarihinin çok bilinen fakat en büyük hataları yapmış iki padişahı hep gözden kaçar.

Bugün Türk dünyasında devam eden esaretin sebebi olan bu padişahlar o kadar büyük hatalar yaptılar ki bugünlerde hâlâ bu bedeli ödemeye devam ediyoruz.

1. BÖLÜM

OSMANLI HANEDANININ YAHUDİLEŞEN NESİL YAPISI

“Osmanlı Siyon ve Simonlar tarafından ele geçirilmişti...”

Osmanlı Padişahlarının Anneleri:

1. I. Murat’ın annesi Bizanslı HOROFİRA yani NİLÜFER Hatun.
2. Yıldırım Bayezid’in annesi Bulgar MARYA yani GÜLÇİÇEK Hatun.
3. Çelebi Mehmet’in annesi Bulgar OLGA Hatun.
4. II. Murat’ın annesi VERONİKA.
5. Fatih Sultan’ın annesi Sırp DESPİNA yani HÜMA Hatun.
6. II. Bayezid’in annesi KORNELYA.
7. Yavuz Selim’in annesi AYŞE takma adlı Pontuslu bir Rum.
8. Kanuni’nin annesi Polonya Yahudisi HELGA yani HAFZA Sultan
9. II. Selim’in annesi Yahudi kızı ROKSALAN yani HÜRREM Sultan.
10. III. Murat’ın annesi Yahudi RAŞEL yani NURBANU Sultan.
11. III. Mehmet’in annesi Venedikli BAFO yani SAFİYE Sultan.
12. I. Ahmet’in annesi Yunan HELEN yani HANDAN Sultan.
13. Genç Osman’ın annesi Sırp EVDOKSİYA yani MAHFİRUZ Sultan.
14. IV. Murat’ın annesi Sırp ANASTASYA yani MAHPEYKER Sultan.
15. IV. Mehmet’in annesi Rus NADYA yani TURHAN Sultan.
16. II. Süleyman’ın annesi Sırp KATRİN yani DİLAŞÜB Hatun.
17. II. Ahmet’in annesi Polonya Yahudisi EVA yani HATİCE Sultan.
18. II. Mustafa’nın annesi Rum EVEMİA yani EMETULLAH Sultan.
19. III. Ahmet’in annesi de aynı yani II. Mustafa ile aynı anneden.
20. I. Mahmut’un annesi ALEKSANDRA yani SALİHA Sultan.
21. II. Osman’ın annesi Sırp MARİ yani ŞEHSÜVAR Sultan.
22. III. Mustafa’nın annesi Fransız JANET yani MİHRİŞAH Sultan.
23. I. Abdülhamit’in annesi Fransız İDA yani ŞERMİ Sultan.
24. III. Selim’in annesi Cenevizli AGNES yani MİHRİŞAH Sultan.
25. IV. Mustafa’nın annesi Bulgar SONYA yani SİNEPERVER Sultan.
26. II. Mahmut’un annesi Fransız RİVERY yani NAKŞİDİL Sultan.
27. I. Abdülmecit’in annesi Rus Yahudisi SUZY yani BEZMİÂLEM VALİDE Sultan.

28. Abdülaziz’in annesi Roman BESİME yani PERTEVNİYAL Sultan.

29. V. Murat’ın annesi Fransız VİLMA yani ŞEVKEFZA Sultan.

30. II. Abdülhamit’in annesi Ermeni VİRJİN yani TİRİMÜJGÂN Sultan.

31. Mehmet Reşat’ın annesi Arnavut SOFİ yani GÜLCEMAL Sultan.

32. Mehmet Vahdettin’in annesi Çerkes HENRİET yani GÜLİSTAN Sultan.

Bu tablo bize açık olarak şunu gösteriyor: Osmanlı bir Türk İmparatorluğu olarak bilinse de bu özelliğini İstanbul’un Fatih Sultan Mehmet tarafından alınmasından sonra kaybetmiştir.

Bizans Tekfurlarının kızlarıyla yapılan evlilikler sonrasında kurulan akrabalık bağları İstanbul’un fethinden sonra Fatih’in fermanıyla Yahudilerle sıkı ilişkilere ulaşmıştır.

Osmanlı hanedan mensuplarına dikkatlice bakarsak özellikle Fatih döneminde verilen *Kardeş Katli Fetvası* o dönem Sultan Fatih’e danışmanlık yapan Bizans artıkları tarafından yine fitneyle yaptırılmıştır.

Sözde devletin bekası için yapıldığı söylenen bu katliam aslında devletin başına geçecek olan zeki ve parlak şehzadelerin ortadan kaldırılmasıyla saltanatın çökmesine zemin hazırlamıştır. Osmanlı tarihinde Kanuni sonrasında zeki ve akıllı pek fazla padişaha rastlanmaz.

Sebebi ise Fatih döneminde çıkartılan kardeş katliamı fetvası ve fermanıdır. Türk milletinin tasfiye süreci çoktan başlamıştı. Fakat kibirli saltanat bunu fark edemedi. Türkleri dışlayan Osmanlı ailesi bir müddet sonra şövalye unvanı alacak kadar diz çökecekti.

Fatih Dönemi

İstanbul fethedildiğinde Haliç’in iki yakasında da Yahudiler ikamet ediyordu. Fatih Sultan Mehmet, Yahudilere güven duyduğundan şehirdeki Yahudi nüfusunu artırmak için Anadolu’daki Yahudi cemaatlerine mektup gönderip onları İstanbul’a davet etti. Mora’nın fethinden sonra yarımadadaki Yahudiler de İstanbul’daki dindaşlarına katıldı.

Fatih, İstanbul kuşatması sırasında bir fermanla, Yahudiler işbirliğinde bulunursa din ve vicdan özgürlüğü tanıyacağını, eski sinagogların onarılacağını, yeni ibadethanelerin kurulması yasak olduğu için evlerin ibadethaneye çevrilmesine izin vereceğini bildirdi. Kanuni Sultan Süleyman’ın (1534), II. Selim ve II. Murat’ın buyrukları, üç şeyhülislamın

fetvaları, III. Mehmet'in fermanı ve bu fermanın 1694, 1744 ve 1755'teki teyitleri, Fatih'in Yahudilere verdiği sözü yinelemekte ve yenilemektedir.

Fermanda bahsedilen Yahudi işbirlikçiler, büyük ihtimalle Haliç'in kuzeyinde yani Galata'da ikamet eden Yahudilerdi; zira Haliç'in güneyinde yani Bizans surları içinde bulunan Yahudilerin, fiilen yardım etme güçleri yoktu. Haliç'in kuzeyi Cenevizlilere bırakılmış özerk bir şehir olduğundan, buradaki Yahudilerin Bizans ile bir bağları yoktu, dolayısı ile buradaki Yahudilerin Fatih'e yardım etmesi için bir engel bulunmamaktaydı.[2]

Bizans'taki Yahudilerin tarihinden de anlaşıldığı üzere; MÖ 4. yüzyıldan beri Yahudiler Anadolu'da mevcut olduğundan, Osmanlıların beylik döneminden imparatorluğun çöküşüne kadar geçen zamanda Yahudiler Anadolu'daki mevcudiyetlerini sürdürmüşlerdir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun yaşam döngüsünün çeşitli evreleriyle, Yahudilerin sosyal ve ekonomik hayatı arasında paralellik gözlemlenir. Örneğin, Osmanlı'nın yükselme dönemi olan 15. ve özellikle 16. yüzyıllar Osmanlı Yahudilerinin altın çağı olmuştur. Sonrasında ele geçirdikleri devlet bürokrasisini çok iyi kullanarak koskoca muazzam devleti çökertmeyi başarmışlardır.

Yavuz Dönemi

Yavuz Sultan Selim döneminde Mısır'ı fethettiğinde, Memlukluların yönetimi altında bunalan Yahudiler refaha kavuştu. Safed ve Kudüs de Osmanlı hâkimiyetine girdi ve özellikle Safed, Cordoba'nın yerini alarak Kabala'nın merkezi oldu.

Selim, Yahudilere duyduğu güven sonucunda Saray'ın hekimbaşısı olarak Jozef Hamon'u atadı ve para basımı, sarraflık ve bazı mali unsurları Yahudilere bıraktı.

İber Yarımadası'ndan kovulanların imparatorluğa göç etmesiyle İstanbul Yahudi nüfusu epey arttı ve Saray nezdinde bir temsilcilik durumunda olan Kâhyalık müessesesi kuruldu. İlk kâhya olarak *Haham Saltiel* atandı. Saltiel'in rüşvet aldığı iddiasıyla 1518'de kendisi ve oğullarının tüm yetkileri geri alındıysa da 1520'de Saltiel görevine iade edildi.[3]

Yavuz Sultan Selim devlet içerisinde başka bir devlet yapılanmasına Türk Milleti'ne düşman devlet yapılanmasına müsaade etmiştir.

Yavuz Sultan Selim'in Mısır'dan getirdiği ulema sıfatlı kişileri saraya yerleştirmesi sonucu İslamiyet'i *Maturidi* tarikatına göre yorumlayıp yaşayan Türk Milleti; sarayın baskısı sonucu Arap *Eşari* tarikatı doğrultusunda İslamiyet'i yorumlamaya ve yaşamaya zorlanmıştır.

Bu kişiler saray içerisinde o kadar etkin hale gelmişlerdir ki Osmanlı Devleti'nin hizmet makamlarını, parayla satma yöntemini başlatmıştır. Bundan sonrakiler de devleti fiilen Türk olmaktan çıkarmışlardır. Devlet perişan edilmiş, *Paşalık*, *Seyyidlik* ve *Şıhlık* gibi unvanlar para ile satılmıştır. Bugün hâlâ Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde tarikat ve cemaat liderlerinin devam eden unvanlarının hepsi bu dönemde para ile satılmış unvanlardır. Fatih'in bilim merkezli medreseleri, Mısır'dan gelen Eşari din adamlarınca bağnaz eğitim anlayışına geçirilmişlerdir.

Osmanlı'nın çöküşünü hazırlayanlar da bunlardır. Şayet bu güçlü padişahlar doğrunun yanında yanlış işler yapmasalardı Osmanlı yıkılır mıydı?

Osmanlı İmparatorluğu'nu Yahudiler ile bir olup çökerten bu yapılar bugün *cemaatler* olarak ülkemizde faaliyet göstermekte olup şimdi ise son Türk Devleti olarak kurulan Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkım faaliyetlerine *Siyonlar* eliyle *Talmud şeriatını* uygulayarak devam etmektedirler.

Bunun sonucu teknikte, ilimde ve benzeri her alanda önce duraklama sonra gerileme başlamıştır. Günümüzde de hâlâ etkisi sürmektedir...

Kanuni Dönemi

Osmanlı'nın yükseliş dönemi olarak belirtilen Kanuni dönemi aslında Türk milleti için yıkım dönemidir.

Beşiktaşlı Şeyh Yahya Efendi h. 900/1495 yılında babası Şamlı Ömer Efendi (Amasyalı Ömer Efendi) Trabzon kadısı olarak görev yapmakta iken Trabzon'da doğmuştur. Şehzade Süleyman'ın annesi Hafsa Sultan'ın sütü az olduğundan, Kadı Ömer Efendi'nin refikaları ve Yahya Efendi'nin validesi olan Trabzonlu Afife Hatun küçük şehzade Süleyman'a süt vermiş ve onun sütannesi olmuştur.

Böylece Yahya Efendi de meşhur Kanuni Sultan Süleyman'ın sütkardeşi olmuştur.

Tanakh'ın bölümlerinden *Talmud (Talmut)* ve *Tora'*daki *(Torah*) tasavvufi yorumlamalar ile *Mevlevi*, *Melami*, *Arusi* ve diğer tarikatların sufistik yorumlamalarını karşılaştırdığınızda göreceksiniz ki birbirleriyle bire bir

aynıdır. İslami kaynaklara *Tasavvufi Kabala* yorumlamaları, hep İbrani asıllılarca sokulmuştur. Anlayacağınız tasavvufi nefesler diye nitelendirilen yorumlar, aslında (Madde, Yaratılış, Ölüm, Ruh ve Ahiret kavramının Talmud'da ve Tora'da hahamlarca yorumlanan Yahudi sufizmi Kabala) yorumlarıdır.

Tarihte ve günümüzde sosyetenin ve Sabetayistlerin, tasavvufa olan merakları ve bu tarikatlara girmeleri, tarikatlaşmaları da bu yüzdendir.

1492'de İspanya Kralı II. Fernando ve Kraliçe Isabella'nın kraliyet arşivlerindeki belgelerine dayanarak Yahudi olduğu bir gerçektir. En ateşli Katolik İspanya'nın engizitör rahipleri, piskoposları, rektörleri, danışmanları, yargıçları, konverso Yahudi'ydi. Sürgünün organizatörleri kuşkusuz Yahudi kökenliydi. Onları Osmanlı topraklarına taşıyan amiraller de kuşkusuz kendi soylarındandı. Endülüslü Müslümanların feryatlarına cevapsız kalarak onları kaderlerine terk eden, sürülen Yahudilere kucak açan Osmanlı Devleti de Judaizm'in kontrolündeydi. Endülüslü Müslümanların, kaderlerine neden terk edildiklerini şimdi daha iyi anlıyoruz.

Kanuni Sultan Süleyman bildiğiniz gibi Yahudi bir anneden doğmuştur. Padişah Yavuz Sultan Selim'in hanımı, Kanuni Sultan Süleyman'ın annesi Polonya Yahudisi Helga'dır (Hafza Sultan).[4]

Yahudiler I. Selim ve Kanuni zamanında sarayda çok etkili görevlerde bulunuyorlardı. *Moşe Hamon* ailesi de bunlardan birisiydi. Amonların büyüğü *Yitzhak Hamon*, son Endülüs devleti Granada Sultanlığı'nın hükümdarına da hekimlik yapmıştır. 1492 yılında Yahudilerin İspanya'dan (ve Portekiz'den) büyük göçleri sırasında Gırnata'dan İstanbul'a gelmiştir. Moşe Amon'un babası *Joseph Yasef Hamon*, II. Bayezid ve Yavuz Sultan Selim'in (1518) hekimliğini yapmışlardır.[5] Bu dönemin önemli saray hekimlerinden birisi de *Musa Calinus İsraili*'dir. Bir dönem II. Bayezid ve Yavuz Sultan Selim'in hekimliğini yapmıştır.[6]

Yavuz Sultan Selim'in İstanbul'daki vergi toplama işini hazinenin başındaki *Eliyah Mizrahi* adındaki bir Yahudi yapıyordu.[7] İktidarındaki ihtişam ile birçok Batı ülkesinde Muhteşem Süleyman olarak anılan Osmanlı halifesi Kanuni'nin aslında muhteşem bir Yahudi olduğunu belirtelim. Muhteşem Süleyman zamanında Yahudiler saray idaresinde çok

büyük bir ağırlığa sahip oldular. Yahudiler onun döneminde öylesine güç ve servete kavuştular ki Yahudiler, İsrail kralı Şelomo'dan sonra kendilerini temsil eden bu padişaha Kral Süleyman adını vermişlerdir.[8]

Kanuni, Yahudi geleneğini evliliğinde de sürdürmüştür. Kanuni'nin hanımı, *Hürrem Haseki Sultan (Roxolena*) Ukrayna sınırları içerisinde bulunan Rohatyn kentinde doğmuş bir Yahudi asıllıydı.[9]

Hürrem Sultan'ın kirası (haremin dış dünyayla irtibatını sağlayan kadın), *Ester Handali* ya da *Ester Kira* (ö. 1590) adında Yahudi bir kadındı. Osmanlı'nın derin devletine hâkim olan tek kadındı. Önce Hürrem Sultan'ın sonra da Hürrem Sultan'ın gelini Nurbanu Sultan'ın sırdaşı ve sekreterlik görevini yaptı. Sarayda büyük bir güce sahipti.[10]

(Roxolena) Hürrem Sultan kızı Mihrimah Sultan'ı, Yahudi asıllı olan *Damat Rüstem Paşa* ile evlendirmişti.[11] Kanuni'nin göreve getirdiği 1550-1553 yılları arasında Osmanlı donanmasının Kaptan-ı Derya'sı *Sinanüddin Yusuf Paşa*, Damat Rüstem Paşa'nın da kardeşiydi.[12] Sinan Paşa'nın Yahudiliği, Türkiye Yahudi Cemaati'nin gazetesi *Şalom*'da şöyle anlatılmaktadır:

"Kanuni'nin amirallerinden olan Sinan Paşa, Ortaçağ kaynaklarınca The Great Jew (Ulu/Büyük Yahudi) olarak adlandırılır. Açık denizlere yelken açtığında Osmanlılar tarafından Süleyman'ın Mührü adı verilen Davud Yıldızı olan sancağı gemisinin gönderine çekerdi."[13]

Hürrem Sultan kızı Mihrimah Sultan'ı Vezir-i Azam Rüstem Paşa ile evlendirerek Vezir-i Azam'la bir ittifak oluşturdu. Kanuni, yeniçeriler tarafından çok sevilen Hürrem'den olmayan oğlu Mustafa'yı kendisini tahttan indirmeyi planladığı inancıyla öldürttü. Hürrem Sultan'ın Kanuni'yi bu kararda etkilediği inancı çok yaygındır. Kanuni'nin Hürrem Sultan'dan olma oğlu Padişah II. Selim'i, Yahudi dönmesi Raşel (Nurbanu Sultan) ile evlendirmiştir.[14]

Daha sonra Padişah II. Selim'in yerine eşi Nurbanu Sultan'dan olma oğlu III. Murat geçmişti. Osmanlı tarihinde ilk olarak Valide Sultan unvanını alan Nurbanu Sultan bir Yahudi dönmesidir. Bu dönemde Saray'da Yahudi nüfusu artış göstermiştir.[15]

İslam’a göre Müslüman bir erkek, *“Daha önce kendilerine kitap verilenlerden iffetli kadınlar da size helaldir”* ayeti ile ehli kitap (Yahudi ve Hıristiyan) kadınlarla evlenebilir (*Maide 5/5).*

Kanuni’nin Yahudi evliliği yapmasında İslam’a göre bir sakınca yok. Fakat Kanuni Yahudi bir anneden doğmuş ve evlatlarına da Yahudi evlilikler yaptırarak Tora’nın kanunlarını yerine getirmiştir. Kanuni sarayda en yakınlarını bile Yahudilerden seçmişti. Peki bu durumu gelin bir de Yahudi kaynaklarından inceleyelim.

Tora ve Talmud’daki Yahudi kanunlarına göre Yahudi bir anneden doğan çocuğun hükmü Hahamlarca şöyle açıklanmaktadır:

Yahudilerin kutsal kitabı Tora, Yahudi anneden doğan çocuğun Yahudi sayıldığını belirtmektedir.

Yahudi bir kadının Yahudi olmayan bir erkeğe doğurduğu çocuk Yahudi’dir. Karışık bir evlilikte çocuğun Yahudi olması, annesinin Yahudi olmasına bağlıdır. Tora’da Alaha’ya göre Yahudi bir anne ile Yahudi olmayan bir babanın çocuğu Yahudi’dir.

Tora, Yahudi bir annenin doğurduğu çocuğu, Yahudi saymaktadır.[16] Yahudilerin şeriat kitabı Talmud’un bölümlerinde ise Yahudi anneden doğan birinin Yahudi sayıldığı bildirilmektedir.

Anne Yahudi ise, çocuk da Yahudi’dir. Ama anne Yahudi değilse, çocuk da Yahudi değildir.[17]

Tora ve Talmud’daki Yahudi kanunlarına ve örflerine göre Kanuni; oğlu II. Selim ve onun oğlu III. Murat Yahudi sayılmaktadır. Peki Kanuni’nin Yahudilere tutumu ne olmuştu?

Süleyman Tapınağı'nın batı duvarına Yahudiler tarafından Kanuni Sultan Süleyman adına yaptırılan *Mührü-Kudüs*/1538 ve *Davud Mührü*, Kanuni'nin adına yaptırılan *Mührü Süleyman* yer almaktadır. Yahudi Ulusu'nun büyük kurtarıcı ve İsrail'in kralı saydığı Kanuni'yi bugün ABD de unutmamış ki Amerikan Temsilciler Meclisi'nin salon duvarında Akasya içerisinde Kanuni portresi yer almaktadır. Akasya masonik literatürde sonsuzluğu ve ihtişamı ifade eder.

Nurbanu Sultan'ın damadı Sokullu Mehmet Paşa'nın hem hekimi hem siyasi danışmanı Yahudi *Salomon ben Nathan* Aşkenazi'ydi.

Nurbanu Sultan'ın diğer damadı Siyavuş Paşa, Yahudi Benveniste'yi diplomat olarak kullanıyordu.

Kanuni'nin hekimi ve başdanışmanı Moşe Hamon, Kanuni zamanında diplomatik ilişkilerde kilit isimdi.[18] Kanuni Sultan Süleyman bütün Yahudileri sarayda toplamış ve onlara çok büyük ayrıcalıklar tanımıştır. Yahudiler en çok onun döneminde güç ve refaha ulaştılar.[19] Bu dönemin en güçlü Yahudi ailelerinden birisi de *Joseph Nasi* ailesidir. Nasi, Kanuni Sultan Süleyman'ın sırdaşı ve başdanışmanıdır. Nasi ailesi Kanuni'nin bütün diplomatik işlerini yürütüyordu. Hatta Nasi'nin isteği üzerine 1555'te Kanuni, Papa IV. Paul'a bir mektup yollayarak Ancona'da tutuklu bulunan

Yahudileri bırakmasını istemiştir.[20] Kanuni'nin bütün diplomatik yönetimi Nasi ailesi, Hürrem Sultan, Damat Rüstem Paşa, Moşe Hamon ve Ester Kira'nın elindeydi. Yahudi ansiklopedisi *Judaica*, Kanuni için Eretz İsrail'in kralı demektedir. Judaica, Muhteşem Süleyman'ı Yahudi tarihinin en büyük ikinci kralı ilan etmektedir. Dönemin ünlü hahamları, *Shelomo ben Mazal* (1545), *R. Isaac Bar Sheshet* (1556) ve *Shemuel Halevi, Rabi Abraham Zacuto* (1566) Kanuni Sultan Süleyman için yazdıkları şiirlerinde Kanuni için şunları söylemektedirler:

"Kanuni, Yahudilerin namusudur. İhtişamı yücedir. Siyon'un kurucusu ve İsrail'in kralıdır."[21]

Anlayacağınız Kanuni döneminin aile üyeleri, kurmayları ve çevresi tamamen Yahudi'dir. Artık Yahya Efendi'nin de buradaki konumunu düşünmek durumundayız. Yahya Efendi'nin Yahudiler için en önemli bir tarihte Kanuni ile içli dışlı olması bizleri düşündürmektedir.

Kanuni döneminin ünlü şeyhülislamı *Mehmet Ebussuud Efendi* verdiği fetvalar ile Kanuni dönemine damgasını vurmuştu. Ebussuud Efendi'nin soyundan gelen aile fertleri kendini mesih ilan eden *Sabetay Sevi*'nin müritleri ile akraba olmuşlardır. Bu ailenin üyeleri Sabetayistler ile evlilikler yapmışlardır. Nitekim Şeyhülislam Ebussuud Efendi de İbrani asıllıydı.

Kanuni'nin annesinden bu yana evliliklerin konumunu incelediğimizde Tora ve Talmud'daki Yahudi kanunlarına tamamıyla uygundur. İspanyol engizisyonunun işkencelerine maruz kalan Endülüslü Müslümanları kaderine terk eden Kanuni'nin Müslüman olduğu şüphelidir. İslam halifesi bir padişah, Yahudi evliliği yapıyor ve ailesini de Yahudi evlilikler ile genişletiyor. Asırlardır muhteşem Müslüman Kanuni'ye şimdi hangi açıdan bakmalıyız?

Judaizm'in egemenliğindeki İspanya Kralı II. Fernando'nun durumu ne ise Kanuni Osmanlısı ve devamı da aynı durumdaydı. Her iki dünya imparatorluğunun kralları Yahudi'ydi. Kanuni, İspanya sürgününden sonraki yıllarda Yahudileri Osmanlı topraklarında birleştirerek onları yönetimine aldı. Kanuni, aslına bakarsınız Tora ve Kabala'daki bütün kehanetlerin Osmanlı'da bire bir uygulayıcısı olmuştur.

Bilinmesi gereken önemli nokta Şeyhülislam Ebussuud Efendi ve Beşiktaşlı Şeyh Yahya Efendi'dir. Yahya Efendi Siyonist bir yapılanmanın

içindeki Kanuni'yi bu yapılanmadan dolayı ikaz bile etmemiştir. Yoksa kendisi de bu ilahi planın bir parçası mıydı?

Katolik İspanya'nın Burgos piskoposu konverso (Yahudi dönmesi) Rahip (1456-1495) *Luis de Acuna*'nın *Pascual de Ampudia* adında yayımladıkları Yahudi karşıtı ve aleyhtarı dokümanlar[22] ile Katolikleri Yahudi düşmanlığına teşvik etmesi konusunda ne kadar bilgisiz isek bu konuya dair de o kadar bilgisiz olduğumuzu söylüyorum.

Osmanlı'da şeyhülislamlık kurumunun İbrani tekelinde olduğunu buradan söyleyebiliyoruz. Tabii olarak verdikleri fetvalar veya kararlar İslam dinine yapıştırılmış Yahudi Talmud şeriatına göre veriliyordu. Şeyhülislamlık kurumu, Kanuni devrinden sonra İbrani asıllıların tekeline geçmiştir. Tarihi perspektif içinde Osmanlı politikalarının, savaşların bu bağlamda yeniden gözden geçirilmesi ve analiz edilmesi gerekmektedir.

Gerçekle Yüzleşmek

Yavuz ve Kanuni sonrası Osmanlı hanedanı soy değişikliğine uğramıştır. Dikkat edilirse tarih Yahudilerin Mısır'dan çıkartıldığını söyler. Ve oradan dünyaya dağıldıklarını tarih yazar. Mısır'da *İslam Uleması* olduğu iddiasıyla saraya getirilenler Müslüman mı? İspanya'dan Osmanlı içlerine yerleştirilen Yahudiler ise birer operasyon topluluğudur. Yüzlerce yıl sonrası kurulacak İsrail için her iki yapının da kökleri Mısır'a dayanıyor. Ve *ırk* bağı yani Sami ırkından olmaları dikkat çekici değil mi? Özellikle İber Yahudilerinin Osmanlı içlerine gönderilmesinde Vatikan merkezli bir operasyon var.

Koskocaman dediğimiz devletimiz Osmanlı ise bunu yiyor mu? Hayır yemiyor. Yöneticiler önceden yerlerine yerleşmiş. İmza ve yönetme gücünü, dini ve devleti önemli noktalarda ele geçirmişler. Bu şekilde süregelen yönetimin sonunda Türk milletinin neyi var neyi yok alıp gidiyorlar. Yahudiliğe göre gayri Yahudi olanın malı, canı, kısaca her şeyi Yahudi olana helal.

Gizemli şekilde ölen birçok Osmanlı padişahının yanında, "Atatürk öldü veya öldürüldü!" sorusunun cevabı burada saklıdır. Atatürk'ün evlilik yoluyla devlete sızmaları engellemek için *Sabetay* olduğu iddia edilen Latife Hanım ile evliliğini sonlandırdığı iddia edilmektedir.

Bir devlet adamı, istihbarat uzmanı, iyi bir kitap okuyucusu ve yazarı olan Mustafa Kemal Atatürk savaş meydanlarında bu konuya çok dikkat

etmiştir. İzmir ve İstanbul'un kolayca işgal edilmesinin cevabı burada saklıdır.

Atatürk sırf bu yüzden devlete sızmaları engellemek için başkenti Ankara'ya taşımıştır. Peki bugün hızlanan süreçlere baktığımızda İstanbul finans başkenti yapılmaya çalışılmaktadır. Bu kimin projesi diye soran olmadı.

Dünden bugüne hiç akıllanmadık. Hâlâ Siyon protokollerine uyan devlet yöneticilerimiz var.

Özellikle AKP döneminde bizzat lider olarak Erdoğan 34 defa BOP projesinin eş başkanı olduğunu söyleyerek bu tür sapkın cemaatler eliyle Büyük İsrail hedefinin bire bir uygulayıcısı olmuştur.

Kitabımızda konu ettiğimiz olaylar ve hikâyeler bire bir ulu önder Mustafa Kemal Atatürk tarafından okunmuş ve tasdik edilmiştir. Sonrasında 1935 yılında ordu subay ve astsubaylarının okuması için 40.000 adet bastırılarak orduya dağıtılmıştır.

Burada amaç çok yakın olan İsrail'in resmen kuruluşundan önce yaşanmış hadiselerden tarihin tekerrür edeceğini ve Büyük İsrail'in nihai hedefinin Türkiye Cumhuriyeti toprakları olduğunun hafızalara kazınması amacıdır.

Atatürk çok engin tarih bilgisiyle ileride yaşanabilecek ve Türk milleti aleyhine olabilecek her şeyi önceden sezinliyor ve Türk milleti adına önlem alıyordu.

Osmanlı nasıl Siyon güçlerinin eline geçmişse 1938 yılında normal olarak ölmeyen fakat normalmiş gibi gösterilerek öldürülen ulu önder Mustafa Kemal Atatürk sonrasında Türkiye Cumhuriyeti Devleti İnönü eliyle *Siyonlara* kapısını açmıştır.

Bugün İsrail vatandaşları, Suudi kraliyet ailesi, *ikinci vatanlarının Türkiye Cumhuriyeti olduğunu* açıkça devlet yöneticileri ağzıyla ifade etmektedirler.

Neden Osmanlı üzerinden bugünleri açıklamaya çalışıyoruz? Çünkü düşman yatağımıza kadar girmiştir. Aslında şahdamarımıza o kadar yakındı ki! Malum zehirlendiği konusunda şüphelenilen Osmanlı padişahları var olduğu gibi sultan eşlerinin isteği üzere idam ettirilen onlarca veziri unutmamak lazım.

Çünkü kadınlıklarını kullanan padişah eşleri Osmanlı içerisinde devleti yönetebilecek tüm nesilleri bu şekilde ortadan kaldırıp Türk milletini *Büyük İsrail* için çok güzel kullandılar.

Yazdıklarımın tamamı belgelidir. Bazı gerçekler örtbas edilse de gerçek her zaman bir tanedir. Ben de bu gerçeğin peşinden istihbarat, analiz ve araştırma olarak gidiyorum. Ve siz değerli okuyucularıma belgeli olarak itirazsız olarak sunuyorum.

2. https://tr.wikipedia.org/wiki/Osmanl%C4%B1_%C4%B0mparatorlu%C4%9Fu%27ndaki_Yahudilerin_tarihi#Fatih_Sultan_Mehmet_d.C3.B6nemi_.281451-1481.29

3. https://tr.wikipedia.org/wiki/Osmanl%C4%B1_%C4%B0mparatorlu%C4%9Fu%27ndaki_Yahudilerin_tarihi#Yavuz_Sultan_Selim_d.C3.B6nemi_.281512-1520.29

4. S. Shaw, *History of the Ottoman Empire and Modern Turkey*, Vol. I, 1976. p. 148

5. *Encyclopedia Judaica*, *Jerusalem*, 1971. Vol. 18, s. 269, Dipnot: H. Inalcik, he Ottoman Empire the Classical *Age* 1300-1600.1973, p. 23

6. S. Shaw, *History of the Ottoman Empire and Modern Turkey*, Vol. I, 1976. p. 148

7. *Encyclopedia Judaica*, *Jerusalem*, 1971. Vol. 18, s. 269, Dipnot: H. Inalcik, he Ottoman Empire the Classical *Age* 1300-1600.1973, p. 23

8. *Encyclopedia Judaica*, *Jerusalem*, 1971. Vol. 19, s. 303, Bibliyografia: A.H. Lybyer, he Government of Suleiman (1966); S.W. Baron, in: Joshua Finkel Festschrit (1974), p. 29-36

9. Andrée Aelion Brooks, *The woman who defied kings*, Michigan University, Paragon House, 2002, p. 437

10. E. Nashim, *a Journal of Jewish Women's Studies and Gender Issues* 13: p. 49-67

11. Elli Kohen, *History of the Turkish Jews and Sephardim*, University Press of America, 2007. p. 51

12. *Sicil-i Osmani*, Başbakanlık Osmanlı Arşivleri, Kültür Bakanlığı ve Toplumsal Tarih Vakfı, İstanbul-1996, Cilt: 5, s. 1515

13. Şalom, Melih Namer, *Tarihe İz Bırakan Yahudi Korsanlar*, 16 Aralık 2009

14. *Encyclopedia Judaica*, *Jerusalem*, 1971. Vol. 18, s. 269 Dipnot: S. Shaw, *History of the Ottoman Empire and Modern Turkey*, Vol. 1 (1976), p. 175-79

15. İ. Hakkı Uzunçarşılı, *Osmanlı Devletinin Saray Teşkilatı*, Türk Tarih Kurumu, Ankara 1945, s. 88

16. *Tora-Vayikra*, *Emor 24/11 Açıklaması*, s. 546

17. *Talmud-Yevamot 23a; Talmud-Kiduşin (Kutsal Şeyler) Raşi*. s. 68

18. *Encyclopedia Judaica*, *Jerusalem*, 1971. Vol. 19, s. 303

19. *Encyclopedia Judaica*, *Jerusalem*, 1971. Vol. 18, s. 269

20. *Encyclopedia Judaica*, *Jerusalem*, 1971. Vol. 19, p. 304

21. *Encyclopedia Judaica*, *Jerusalem*, 1971. Vol. 19, p. 303, Bibliyografia: M. Rozen, *A History of the Jewish Community in Istanbul, he Formative Years*, 1453-1566 (2002)

22. *Real Academia de la Historia*, *Historia Critica de La Literatura Española Tomo IV. Cap*. XIV pg. 220

2. BÖLÜM

MUSTAFA KEMAL VE FİLİSTİN CEPHESİ

Suriye Cephesi'nde Yıldırım Orduları'nın durumu iyi değildi. Grup Komutanı *General Falkenhein*, Suriye'deki bu başarısızlığı yüzünden geri çağrılmış ve Yıldırım Orduları grubu komutanlığına da *Mareşal Liman Von Sanders* getirilmişti.

Sonuçta Türk ordusunu Alman generaller yönetiyordu. Alan bilgileri teorik olarak vardı. Bu toprakların insanını tanımazlardı. İki generalin de Yahudi kökleri olmasına rağmen Kudüs merkezli savaşın öneminden ziyade dindaş ırklarına çalışıyorlardı.

Bu arada İngilizler tarafından oluşturulan *Nili* kadın casus teşkilatı Osmanlı Türk subaylarıyla yatak ilişkisini çoktan kurmuştu. Bu vasıtayla İngilizlere aktarılan bilgiler İngiliz ordusunun etkili sonuçlar almasını sağlıyordu.

Osmanlı ordusu cephede kaybediyordu. Çanakkale Savaşı'nda çarpışmış birlikler silah ve asker üstünlüğü bulunan İngiliz ordusu karşısında tutunmaya çalışıyordu.

İngilizlerin üstünlüğü sadece silah ve asker değildi. Bölgede yerleşik olan tüm Arap kabileleri İngiliz ordusunu destekliyordu. Özellikle gece Arap bedevilerden oluşan çeteler Osmanlı Türk ordusuna arkadan saldırıyordu.

Yahudi Nili istihbarat teşkilatı mensubu kadınlar yerleşik olarak Osmanlı tebaası olan bölgede yaşayan ailelerin kızlarından oluşuyordu.

Bir yandan Şerif Hüseyin'e bağlı Arap milis çeteleri, diğer taraftan bölgede yerleşik Yahudiler hepsi Türk ordusunun kuyusunu kazıyordu. Hepsi *Türk Mehmet ölsün diye* elinden geleni yapıyordu.

Bedevi Müslüman Araplar, Yahudi yerleşik mülteciler, Hıristiyan İngiliz askerlerinin yanında Mısır askerleri vardı. Tek hedefleri Türk ordusunu yok etmekti. Bölgeden Türk milletini çıkartmaktı.

Ne yapmıştı? Türk milleti asaletinden başka bu insanlara kötülük yapmamıştı. Öyle ki asker bölgede yaşayanlardan daha iyi gıda ve yaşam şartlarına sahip değildi.

Osmanlı Türk ordusu imha edilmek üzere kuşatılıyordu. Müslüman kardeşlerinin ihanetine uğramıştı.

Sultan V. Mehmet'in (Reşat) ölümü üzerine, VI. Mehmet (Vahideddin) 4 Temmuz 1918'de padişah olduktan sonra Mustafa Kemal Paşa 7 Ağustos 1918'de ikinci defa, Filistin'de bulunan 7. Ordu komutanlığına tayin edilmiş ve 1918 yılının Ağustos ayı ortalarında komutayı devralmıştı. Mustafa Kemal komutayı devraldığında 7. Ordu Nablus'un güneyi ile Şeria Nehri arasında konuşlanmıştı.

7. Ordu'nun sağında 8. Ordu, solunda Şeria, arkasında 4. Ordu bulunuyordu. Mustafa Kemal'in bu sırada yaptırdığı keşifler ve almış olduğu istihbarat sonuçlarına göre, bir düşman taarruzunun başlamak üzere olduğu tespit edilmişti.[23]

İngilizler sayıca Osmanlı ordusundan yedi kat üstün kuvvetle taarruza hazırlanıyordu. Gerek istihbarat akışı gerekse kurmay zekâsıyla Mustafa Kemal, İngilizlerin 19 Eylül sabahı saldırıya geçeceğini tahmin eder ve durumdan Sanders'i haberdar ettiği halde ciddiye alınmaz. Bunun üzerine Mustafa Kemal herhangi bir saldırıya karşı sadece kendi birliklerini hazır bir duruma getirmiştir. 18 Eylül akşamı Mustafa Kemal, gerekli önlemleri almış olduklarından emin olmak için, emrindeki iki kolorduya komuta eden arkadaşları İsmet ve Ali Fuat'la telefonlaştı. Daha telefonu henüz kapatmıştı ki, İngiliz topçu bombardımanının ilk sesini duydu.[24] İngilizler 19 Eylül günü de büyük bir taarruza geçmişlerdir. Türk kuvvetleri bu saldırıya karşı zaman zaman çetin bir direnme göstermelerine rağmen çekilmeye başlamışlardır.[25]

Bu saldırılara M. Kemal Paşa'nın 7. Ordu'su dayanırken, 8. Ordu cephesi yarılmıştı. Bunun üzerine 7 ve 4. Ordular çekilmeye başlamışlardır. Bu çekilme sırasında bile Mustafa Kemal at sırtında düşmanla teması kesmeyerek en son eratının yanında ve içinde bulunarak, ordusunu güzel bir düzen içerisinde geri çekmiştir.[26] Bu arada isyancı Arapların, Türk ordusunu arkadan vurmaları buraların çok çabuk çökmesine sebep olmuştur.[27]

Asilerden Emir Faysal kuvvetleri de güneyden ilerlemekteydi. Bundan sonra 25 Eylül'de Amman düşmüş ve 30 Eylül'de de İngiliz kuvvetleri Şam yakınlarına kadar gelmişlerdir.[28]

Fakat aynı gün Şam'ı savunmakla görevlendirilen general şehirden ayrılmış; kolordu komutanlarından biri de askerlerini düşmana teslim

ederek, Beyrut'a kaçmış ve bundan dolayı Şam elden çıkmıştır.[29]

Ayrıca Fransız ve İngiliz kuvvetleri denizden donanma yardımı alarak, 1 Ekim'de Beyrut'u da işgal etmişlerdi.[30]

Kuşatılma tehlikesi karşısında 7. Ordu 22-23 Eylül 1918 günlerinde, Şeria Nehri'nin doğusuna geçerek, kendisini kuşatılmaktan kurtarmış ve Yıldırım Orduları Grup Komutanlığı'ndan almış olduğu emirle de M. Kemal 7. Ordu'yu süratle geri çekerek, Halep'in güneyinde toplamaya başlamıştır.[31]

Bu duruma paralel olarak, Yıldırım Orduları Grubu Komutanı Sanders 6 Ekim'de Halep'e gelmiş, burada aynı gün 2. Ordu Komutanı Nihat Paşa, 7. Ordu Komutanı M. Kemal Paşa ve yüksek rütbeli sivil memurlarla toplanarak görüşmüş ve şu sonuca varmışlardır: Şehirde güvenliğin ve Halep istasyonunda da düzenin sağlanması; ayrıca sahilde Arap hareketinin genişlemesinin önlenmesi, ordular grubunun geri ile bağlantısının kurulması ve ordu komutanı Nihat Paşa'nın, İskenderun veya Mersin'den düşmanın çıkarma yapma ihtimaline karşılık, Adana'ya gönderilmesi kararlaştırılmıştı. Nihayet 4. Ordu'nun kaybının fazla olması nedeniyle 13 Ekim'de lağvedilmiş ve bundan sonra da 4. Ordu karargâhıyla bütün teçhizatı ve askeri ile beraber 7. Ordu emrine verilmişti. Bu suretle Suriye cephesine ait bütün işler ve vazifeler 7. Ordu'ya, yani M. Kemal'e devredilmiş oluyordu.[32]

Böylece Yıldırım Orduları M. Kemal'in Halep'teki 7. Ordu'sundan ve bir de bu hareketlere katılmayan ve Adana'da bulunan 2. Ordu'dan ibaret kalmıştı. Bu sırada Yıldırım Orduları Grubu Kumandanı Liman von Sanders ve karargâhı Adana'ya varmıştı. Suriye Cephesi artık 7. Ordu'nun elindeydi.[33]

Düşman ordusuna karşı düşünülen bu savunma ancak Halep'in kuzeyindeki dağlık bölgede mümkün olabilirdi. Bu durumu göz önünde bulunduran Yıldırım Orduları Grubu Komutanlığı 7. Ordu Komutanlığı'na, sebepsiz bir karış toprak terk edilmemesi esas olmakla beraber düşmanın üstün kuvvetleri karşısında Halep civarının terk edilmesi ve mukavemetin dağlık kısımda yapılması için talimat vermiştir.[34]

Bu sırada Mustafa Kemal Paşa, Yıldırım Orduları Komutanlığı'ndan almış olduğu emir üzerine 7. Ordu'yu yeniden düzenlemeye çalışmış,

kolordu komutanları İsmet ve Ali Fuat'ın başkanlığında reorganizasyon komiteleri kurmuş ve yavaş yavaş iki yeni tümen meydana getirmişti. Mustafa Kemal bu yeni düzenlemeye göre, 17 Ekim günü 1 ve 11. Tümenlerden 20. Kolordu'yu; 24 ve 43. Tümenlerden 21. Kolordu'yu oluşturmuş ve böylece 7. Ordu'yu işe yarar bir hale getirmişti. Bundan sonra da Mustafa Kemal, 20. Kolordu'yu Halep civarında, 3. Kolordu'yu ise diğer gerekli yerlerde ve 24. Tümen'i Halep kuzeyinde Katma'da, 43. Tümen'i gene Halep kuzeyinde Müslimiye'de mevzilendirmiştir.[35]

Burası çok önemlidir. Halep bölgesine doğru geri çekilerek toplanan Osmanlı-Türk ordusu aslında kutsal yerleri ve Filistin bölgesini çoktan kaybetmişti. Hatta Şam ve Beyrut gibi önemli şehirler de kaybedilmişti.

Halep civarına çekilmiş olmak aslında doğal savunma hattı ve Türk milleti için doğal sınır olarak kabul edilen Toros Dağları ve Toros tünelleri demektir. Halep bölgesinde tutunmaya çalışacak olan Osmanlı-Türk ordusu bir müddet daha burada kalacak sonrasında ise bölgede Adana hattına doğru çekilecekti. Bugün için Halep ve bölgesinde yaşanan Suriye içsavaşını yani şehir savaşını hatırlatalım. O günlerde aynı şehir savaşı yine Halep bölgesinde yaşanmıştı.

Bu arada Kolordu Komutanı Albay İsmet Bey İstanbul'a tayin olduğu için Halep'ten ayrılmıştı. Bundan sonra Mustafa Kemal Paşa'nın, zaman zaman beraberinde bulunan 20. Kolordu Komutanı Ali Fuat Paşa'ya fikirlerini açtığı ve bu kötü gidişin Osmanlı Devleti hudutları içinde Türklerle meskûn sahalarda yeni bir devlet kurmak suretiyle telafisinin mümkün olabileceğini anlatmaya çalıştığı bilinmektedir.[36]

Öte yandan, 23 Ekim 1918'de ileri hatlarda başlayan muharebe, 25 Ekim 1918'de Halep'in güneyine intikal etmiş, Halep o gün önemli vakalara sahne olmuştur. Bir taraftan Halep'in güneyinde muharebeler olurken, öte yandan İngilizlerle hareket eden Araplar ile Şerif Faysal'ın kuvvetleri de, doğudan şehre hücum ederek Halep'e girmişler ve Kale ile Hükümet Konağı'nı da ele geçirmişlerdi. Daha sonra 7. Ordu Karargâhı'nın bulunduğu Merkez Komutanlığı'na hücum ederek burasını da ele geçirdilerse de; biraz sonra geri atıldılar, şehir ahalisinden bir kısım Araplar da silahlanarak isyancı bedevilere katılınca sokak muharebeleri başlamıştı.[37]

Mustafa Kemal bu olayları şu şekilde anlatmaktadır:[38]

"Şehrin şark medhalinde bir kalabalığın içine girdik; bunlar askeri kıyafetini taşıyan urban ve bedevilerdi, esir olmuştuk. Yanımda kuvvet olarak bir tek nefer yoktu; muhacim bedeviler otomobilin etrafını sardılar ve her tarafına yüklendiler. Tehacümü görünce şoföre 'Dur!' emrini verdim. Elimde Tahsin Bey'in verdiği kırbaçla ayağa kalkarak, onlara anlayabileceği lisanla sordum: 'Reisiniz nerededir?' Cevap verdiler: 'Hepimiz reisiz!' Derhal karar vermek lazımdı; kırbaçla vurmağa başlayarak: 'Çekilin!' diye bağırdım. Gayr-i ihtiyari çekildiler; emrettim: 'Çabuk reisiniz karşıma gelsin!' Reisleri geldi; ona dedim ki: 'Ben sizin yardım ettiğiniz vaziyeti galebe çaldım; herkes mağlubdur. Fakat sizin iştirakinizi de mazur görüyorum; bu akşam yanıma geliniz; sizinle görüşeceklerim var.' Emredersiniz dedi ve uzaklaştı.[39]

Şoföre 'Çabuk geriye' emrini verdim. Haleb'in içindeki karargâha döndüm; biraz sonra şeyh geldi. Kendini onun anlayabileceği merasimle kabul ettim ve sordum: 'Benden ne istiyorsunuz?' 'Şimdilik bin altın, silah, cephane' dedi. Bin altını o akşam verdim; silah ve cephane için vaad ettim."

Elimizde bulunan Edip Kızıldağlı'nın 1960 yılında Antakya'da yayımlanan *Son Haber* gazetesindeki, "Atatürk'ün Halepliler'e Son İhtarı" başlıklı yazısında da; M. Kemal Paşa, Halep'e Arap devleti tarafından tayin edilen valiye haber göndererek Osmanlılara ait ne kadar para ve kıymetli evrak varsa derhal teslim edilmesini emretmişti. Vali emrini dinlememiş. Bunun üzerine de M. Kemal ertesi sabah Hükümet Konağı'na gidip, valiyi haşlamış ve Ziraat Bankası, Belediye, Maliye hususi muhasebe kasalarındaki kıymetli evrak ve parayı alarak otele dönmüştü.

Meydana gelen bu olaylardan sonra, M. Kemal Paşa Halep'te daha uzun bir süre kalmanın anlamsız olduğunu fark ederek Halep şehrinden askerleriyle beraber ayrılmaya karar vermiştir. Halep şehir merkezi Arap milis kuvvetleri tarafından ele geçirilmiş ve bir süre daha devam eden çatışmalar sonrasında İngiliz ordusunun desteğini alan Arap-İngiliz birlikleri şehre hâkim olmuştur. Çünkü şehrin içerisinde bulunan Araplar tarafından destekleniyorlardı. Bu Türk askeri için arkadan hançerlenmek anlamına geliyordu.

Böylece Halep'in kuzeyinde İngiliz Süvari Ordusu ve silaha sarılmış asi Arap kuvvetleri ile 26 Ekim 1918'de yaptığı Birinci Dünya Savaşı'nın son muharebesi olan Katma Meydan Muharebesi'ni kazanarak düşman ordusunun beş yüz kilometrelik hızlı ilerlemesini, bugünkü güney sınırımızın üzerinde durdurmuştu.

Mustafa Kemal Paşa bu zaferden sonra, *"Bir hat tespit ettim ve sınırladım. Kuvvetlerime emir ettim ki; düşman bu hattın ilerisine geçmeyecek"* demiştir. Nitekim geçmemiştir.[40]

İşte bu muharebe ile Toros geçitlerini düşmana tamamı ile kapatmıştık. Geri çekiliş esnasında da Suriye dahilindeki şimendifer hatları ve yollar iyice tahrip edilmiş olduğundan İngilizlerin ileri kıtalarını süratle takviyesi imkânı ortadan kalkmıştır. Ancak sahilden ilerleyebilirlerdi. Bu suretle Türk cephesi Halep'in 5 km kuzeyinde istikrar bulmuş oluyordu.[41] Bundan sonra da M. Kemal Paşa'nın 7. Ordu'su birçok taarruza uğramışsa da, bunların hepsini geri püskürtmeyi başarmıştır.[42]

Bundan sonra Arap gruplarının, Müslimiye'den Antep istikametini tuttuklarına ve bunları İngiliz kuvvetlerinin takip etmekte olduklarına dair bilgi alınması üzerine, 7. Ordu komutanı, 28 Ekim akşamı Kilis'e giderek orada gereken teşkilatı kurmuş ve Antep'teki komutanlığa gerekli emirleri vermiştir. Kilis'e 43. Tümen'den küçük bir müfreze gönderilerek, burada kurulacak olan teşkilatın çekirdeğini oluşturmuştur. Bu sırada 28 Ekim günü düşmanın yine bazı keşif kolu teşebbüsleri olmuş, yapılan ateşlerle geri püskürtülmüştür. Ayrıca 7. Ordu Komutanlığı'nın askeri harekâta ait verdiği 28 Ekim tarihli emir ordunun son emriydi. Bu emre göre alınan tedbirlerle Türk süngüleri bu bölgedeki milli hududumuzu çizmiş bulunmaktaydı. Buna göre 7. Ordu İskenderun ve kıyılarıyla birlikte Reyhanlı, Kırıkhan, Belen, Der el Cemal, Tel el Rifat ve doğuya uzanarak genel hattını korumaktaydı. Bir iki gün sonra da Antakya ve çevresini sınırı içine almış bulunarak; ordu karargâhı, 30 Ekim'de Raco'ya taşınmıştır.[43]

Mustafa Kemal bu suretle Antakya'dan Halep'in kuzeyine geçen yani takriben güneyde bugünkü hududumuza uyan bir hattı elde bulundurmuş ve yeni Türk devletinin milli hududunu Türk askerinin süngüleriyle fiilen burada tespit etmiştir. Burada olan muharebe I. Dünya Savaşı'ndaki İngilizlerle son savaşımız ve Kurtuluş Savaşı'nın da ilk muharebesi ve

zaferi sayılabilir. Çünkü sonradan cereyan edecek birçok vakalar, Atatürk'ün milli bir mücadele ile vatanın kurtarılması hakkındaki düşüncelerinin daha burada iken kesinleştiğini ve fiili hareketlerle buna başlamış olduğunu teyit etmektedir.[44]

Katma'daki karargâhında M. Kemal Paşa, ilk emirlerini yayımlayarak sonradan vatanın savunması için kurulacak Müdafaa-i Hukuk teşkilatlarının ilk hücrelerini meydana getirecektir. Türklerin bir gün kendi öz toprakları için savaşmak zorunda kalacaklarını önceden tahmin etmiş ve fazla silahları bölge halkına dağıtarak iş görecek *Çete Harbi* için milis kuvvetlerinin kurulmasını planlamıştı. Bu olaya bağlı olarak, bu sırada arkadaşı Ali Cenani Bey'le Katma'da karşılaşan Mustafa Kemal Paşa, ona nereye gittiğini sormuş, o da ailesinin yaşadığı Antep'e gideceğini, Türk Ordusu'nun çekilmekte olduğu için düşmanın Antep'i ele geçirip yağma etmeden önce oradaki ailesini daha emin bir yere götürmek istediğini söylemiştir. O zaman Mustafa Kemal Paşa buna şu şekilde cevap verir: *"Memlekette adam kalmadı mı*? *Kaçmayı değil, kendinizi müdafaa etmeyi düşününüz!"* Bu cevap karşısında Ali Cenani şaşırarak bunu nasıl yapabileceğini sormuş, bu soruya Mustafa Kemal de *"Teşkilat kurun! Milli Kuvvetler meydana getirin ve kendinizi koruyun! İstediğin silahları ben sana veririm"* demiştir.[45]

Osmanlı Devleti 30 Ekim 1918'de imzaladığı Mondros Mütarekesi'ni ordulara bildirmiştir. Bu mütareke gereği Türkiye'de bulunan Almanların ayrılmaları lazım geldiğinden 31 Ekim 1918 günü Mustafa Kemal Paşa Yıldırım Orduları Grubu Komutanlığı'na atanmıştı. Bunun üzerine Mustafa Kemal, ordusundaki subayları toplayarak yapmış olduğu durum değerlendirmesinden sonra, Alman subaylarının *"Artık harp bitmiştir"* demelerine karşılık, *"Onlar için harp bitmiş olabilir. Bizim için yeni başlıyor"* cevabını verdikten sonra, *"Harb-i Kebir bitmiştir, Harb-i Sagir başlayacaktır"* dedi.[46]

"Harb-i Sagir" bizzat Mustafa Kemal tarafından Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde açıklanmış ve bunun *"başında zabit bulunan küçük müfrezelerin oluşturduğu gerilla teşkilatının"* adı olduğunu vurgulamıştı.

M. Kemal Paşa Milli Bağımsızlık Savaşı'mızın ilk düşüncesini burada açıklamıştır.

Mustafa Kemal Paşa, 31 Ekim 1918 günü emri altındaki 20. Kolordu Komutanı Ali Fuat Paşa'ya *"Liman Paşa çağırdı. Adana'ya gidiyorum. Zannedersem ordular grubunun kumandasını bana devredecektir"* dedi ve sonra ilave etti: *"Tabii siz de 7. Ordu'nun emir ve kumandasını deruhte edersiniz"* dedikten sonra Mustafa Kemal Paşa Yıldırım Orduları Grubu Komutanlığı'nı emri altında toplayabilmek için o gün öğleden sonra grup karargâhının bulunduğu Adana'ya hareket etmiş ve burada kendisini bekleyen Liman von Sanders'ten aynı gün komutayı teslim almıştır.[47]

Kitabımızda işlediğimiz konu Mustafa Kemal Atatürk tarafından bastırılarak Türk ordusunun subay ve astsubaylarına dağıtılan bir kitabın içeriği ve neden yasaklandığını açığa çıkartmaktır.

Kitabın içeriğinde yer alan *Yahudi Slav* ihaneti tıpkı Hitler Almanyası'nda soykırıma uğradığı iddia edilen Yahudi toplumunun Osmanlı Türk topraklarında milletimize ve memleketimize karşı nasıl hainlik yaptığının *Divan-ı Harp* mahkeme ve kararları sonucunda açığa çıkmış bilgisidir.

Türk milletinin bu ihaneti öğrenmesini engelleyen güç bizzat Mustafa Kemal Atatürk tarafından talimatla emredilerek bastırılan bu kitabın yasaklanmasını neden istemiştir?

Buna antisemitizm diyemeyiz. Atatürk tarafından o bölgede yaşanmış olan hatıralarda asıl düşmanın *Siyon* ve *Simon* kılıklı hainler olduğu ve savaşın aslında kurulacak olan İsrail Yahudi devleti için yapıldığını öğrenmiş olmasıdır.

Mustafa Kemal Atatürk bu konuları çok iyi tetkik etmiş ve dikkat edilirse birincil düşman olarak Ortadoğu-Filistin bölgesinden gelecek olan düşmani tavra karşı *Hatay* toprağını anavatana katarak kurulacak olan İsrail devletine engel olmaya çalışmıştır.

İsrail kurulduktan sonra bugün yaşadığımız Büyük Ortadoğu Projesi sonucunda Büyük İsrail ve Büyük Kürdistan projeleriyle sonuçta Türk milletinin topraklarında başka devletler kurma gayesi olduğunu öğrenmiştir.

Milli Mücadele Yahudiler için kutsal sayılan Kenan Ülkesi yani Adana, Mersin, Gaziantep, Kahramanmaraş, Hatay'ı içine alan bölgede başlatılmıştır.

Atatürk birinci öncelik olarak bu bölgede Milli Mücadele ateşini yakmıştır.

Kurtuluş Savaşı sonrasında yine Atatürk tarafından o bölgede söylenmiş sözlerin ne kadar stratejik ve planlı olarak Türk milletini uyarma görevini içeren onlarca subliminal mesaj içerdiğini göreceksiniz.

23. Şükrü Tezer, *Atatürk'ün Hatıra Defteri*, Ankara 1972, s. 172; F. Rıfkı Atay. *Çankaya*, İstanbul 1984, s. 108-109. İsmet İnönü, *Hatıralar*, c. 1. Ankara 1985, s. 126 vd.

24. Şükrü Tezer, *age*. s. 173; Lord Kinross, *Atatürk*, Çev. Necdet Sander, İstanbul 1984, s. 194-195; 18/19 Eylül gecesi 7. Ordu cephesinde şiddetli muharebeler başlamıştır. 19 Eylül sabahı ise saat 03.30'da 8. Ordu'nun sağ kanadındaki grubun bütün siperleri sahilden dağlara kadar şiddetli bir topçu ateşi altına alınmıştır. Bu konuda daha geniş bilgi için bkz. Liman von Sanders, *Türkiye'de Beş Yıl*, Çev. M. Şevki Yazman, İstanbul 1968, s. 313 vd. Necmettin Esin, *Birinci Cihan Savaşı'nda Osmanlı İmparatorluğu'nun Son Yıllarında Atatürk'ün Görüşleri*, Cumhuriyetin 50. Yılında Armağan. Ankara 1973, s. 25.

25. Cemal Paşa, *Hatıralar*, Haz. Behçet Cemal, İstanbul 1977, s. 264; İsmet İnönü. *Hatıralar*, c. 1, Ankara 1985, s. 130 vd. Ali Fuat Cebesoy. *Millî Mücadele Hatıraları*, c. 1, İstanbul 1953, s. 10 yd. Ş. Süreyya Aydemir, *Enver Paşa*, c. 3, İstanbul 1985, s. 334; Erik Jan Jürcher, *Milli Mücadele'de İttihatçılık*, Çev. Nüzhet Salihoğlu, İstanbul 1987, s. 169; ATAŞE, *Birinci Dünya Harbi'nde Türk Harbi Sina-Filistin Cephesi*, c. 4, Kısım 2, Ankara 1986, s. 628 vd. Cihat Akçakayalıoğlu, *Atatürk: Komutan, İnkılapçı ve Devlet Adamı Yönleriyle*, Ankara 1988, s. 81.

26. Yılmaz Altuğ, *Türk İnkılap Tarihi*, İstanbul 1985, s. 27.

27. Arap yarımadasında, Araplardan sadece İmam Yahya'nın yönetimindeki Yemen, Osmanlı Devleti'ne bağlı kalmıştır. Bu konuda bkz. Y. Altuğ, *age*. s. 27.

28. Ş. Tezer, *age*. s. 173; Fahir Armaoğlu, *Siyasi Tarih*, Ankara 1961, s. 628.

29. L. Kinross, *age*. s. 199

30. Peter Mansfield, *The Successors The Ottoman Empire*, London, 1973, s. 45; F. Armaoğlu, *age*. s. 628. L. von Sanders, *age*. s. 342.

31. İsmet İnönü, *age*. s. 130 vrt. L. von Sanders, *age*. s. 330, 344, 345; "Atatürk", *İslam A*. c. 1, İstanbul 1978, s. 727-728.

32. L. von Sanders, *age*. s. 346 vd.

33. L. von Sanders, *age*. s. 348; Ş. S. Aydemir, *age*. c. 1, s. 317; "Atatürk", *İslam A*. s. 728.

34. "Atatürk", *İslam A*. c. 1, s. 728.

35. Kinross, *age*. s. 200; ATAŞE, *age*. c. 4, Kısım 2, s. 712; Ş. S. Aydemir, *Tek Adam*, c. l, s. 317.

36. "Atatürk", *İslam A*. c. 1, s. 728.

37. L. von Sanders, *age*. s. 349-350; L. Kinross, *age*. s. 201.

38. *Atatürk'ün Anıları (1917-1919)*, Hz. Falih Rıfkı Atay-Mahmut Soydan, Sadeleştiren: İsmet Bozdağ, Ankara 1982, s. 79; Sedat Doğruer, *Yıldırımın Akıbeti*, İstanbul 1927, s. 266 vd. Edip Kızıldağlı. "Atatürk'ün Halepliler'e Son İhtarı", Anlatan: Ömer Hacıbeyoğlu, *Son Haber* (27 Ocak 1960), Antakya, 1960.

39. *Atatürk'ün Anıları (1917-1919)*, s. 80; S. Doğruer, *age*. s. 266 vd. Edip Kızıldağlı, agm. *Son Haber* (27.1.1960), Antakya, 1960.

40. *Atatürk'ün Anıları (1917-1919)*, s. 82; Necmettin Esin, agm. s. 26.

41. Ali Fuat Cebesoy, *age*. c. 1, s. 14.
42. L. von Sanders, *age*. s. 352; L. Kinross, *age*. s. 202.
43. Doğruer, *age*. s. 270; ATAŞE, *age*. s. 730.
44. "Atatürk", *İslam A*. c. 1, s. 729; Necmettin Esin, agm. s. 26; F. Rıfkı Atay, *Çankaya*, s. 111.
45. J. Blanco Villalta, *Atatürk*, Çev. Fatih Özsu, Ankara 1982, s. 233; F. Rıfkı Atay, *Çankaya*, s. 112-113.
46. *TBMM Gizli Celse Zabıtları*, c. 1, Ankara, 1985, s. 70; vd. Mehmet Tekin, *Tarihte Hatay ve Hatay Devleti*, Antakya 1987, s. 14.
47. Şükrü Tezer, *Atatürk'ün Hatıra Defteri*, s. 173; Ali Fuat Cebesoy, *Milli Mücadele Hatıraları*, c. 1, İstanbul 1953, s. 26; F. Rıfkı Atay, *Çankaya*, s. 113; Liman von Sanders, *Türkiye'de Beş Yıl*, Çev. M. Şevki Yazman, İstanbul 1968, s. 353; Sedat Doğruer, *Yıldırımın Akıbeti*, s. 270.

3. BÖLÜM

YAHUDİ KADIN İSTİHBARAT ÖRGÜTÜ NİLİ

Yahudiler dünyanın dört bir yanında eziyet gördüklerinde, soykırımlara maruz kaldıklarında ve sürüldüklerinde daima Türklüğün cihan devleti Osmanlı'ya sığındılar. 1492'de İspanya'dan sürüldüklerinde Osmanlı'nın merhametli kollarını açık buldular. 1880'lerde Ruslar Yahudileri pogromlarda kırdıklarında İstanbul'a kaçtılar. Batı ülkelerinde insanca muamelenin bile çok görüldüğü Yahudiler, Osmanlı'da sarayın bazı önemli kademelerine kadar kontrollü olarak yükseltildiler.

Bir devlet istediklerinde Osmanlı onları dışlamadı ve Makedonya'da bir devlet edinebileceklerini söyledi. Ama onlar Filistin'de ısrar ettiler. Oysa Filistin'in demografik yapısı, daha fazla Yahudi'yi kaldırabilecek durumda değildi. Ancak onlar, kaçak yollardan Filistin'e yerleştiler, Amerikan ve İngiliz vatandaşlıkları alarak Osmanlı'nın hukuk sisteminin dışına çıktılar, rüşvet ve bol para akıtarak Filistin topraklarını el altından satın aldılar.

Yahudilerin küçük bir kısmı, Osmanlı Devleti'yle anlaşarak Filistin topraklarının kendilerine verilmesini sağlamaya çalıştı. Ama büyük kısmı, Filistin'i ele geçirebilmek için Osmanlı'nın yıkılması gerektiğine inanıyordu. Bu amaçla, Filistin'i kendilerine vaat eden emperyalist devletlerle işbirlikçilik yaptılar. Özellikle, Filistin'de kurdukları casus teşkilatlarıyla Osmanlı'nın en gizli istihbari bilgilerini İngilizlere sundular.

Osmanlı'yla savaşın sadece bir cephede değil, bütün cephelerde verilmesi gerektiğine inanan Yahudilerden Jabotinsky'nin kurduğu Katır Tugayı, Çanakkale'de verdiğimiz yüz binlerce şehidimizin vücutlarını parçalayan silahlar, bombalar ve kurşunlar ile askeri lojistik ihtiyaçları cephe arkasında düşman kuvvetlerine taşımıştır. Yahudiler, Türk'ün merhametinin, himayesinin ve insancıllığının karşılığını ihanetle ve ihanete teşvik etmekle ödediler.

Bir İngiliz vatandaşı olan Lawrence, Arapların Osmanlı'ya ihanet etmelerini sağladı. Onun yaptığı Osmanlı'ya ihanet değil, bir İngiliz casusu olarak Osmanlı'yı yıkmak için, tebaayı ihanete teşvik etmekti. Ama NİLİ casusları, Osmanlı vatandaşlarıydı. Romanya'dan, Rusya'dan, Polonya'dan kovulmuş ve sürülmüşlerdi; oralarda yaşama şansları kalmadığı için

Osmanlı'nın acıyarak vatandaşlık hakkı verdiği kimselerdi. İşte, Türklüğün, en zor zamanlarında acıyarak yardım ettiği bu insanların ihanetleri çok acıdır.

NİLİ örgütünü kuran *Aaronson Ailesi*, Romanya'daki Yahudi soykırımından kaçmış ve 1882 yılında Osmanlı'ya sığınmıştı. Aaronsonlar, daha sonra gizli yollardan Filistin'e geçtiler ve bir Arap'tan yüksek fiyatla satın alarak *"Zihron Ya'akov"* adını verdikleri topraklara yerleştiler. Bu arada sadık vatandaşlar gibi davranarak Osmanlı'nın merhametinden de istifade ettiler. Canlarını Osmanlı askerleri koruyordu ve ne zaman Araplar veya bedeviler tarafından bir saldırıya uğrasalar Osmanlı zaptiyesine başvuruyorlardı.

Osmanlı toprağı olan Filistin'de Siyonist Yahudilerce NİLİ adlı bir istihbarat örgütü kuruldu. Örgütün kurucuları *Aaron* ve *Sarah Aaronson* adlı iki kardeşti. Fahişelerden oluşan bu istihbarat örgütünün amacı, Osmanlı askeri sırlarına ulaşıp bu sırları İngiliz gizli istihbaratına servis etmek ve Filistin'i İngilizlerin mandası altında ele geçirmekti.

Filistin'de Osmanlı'nın koruması altında bir botanik mühendisi olarak çalışan Aaron Aaronson, İsrail devletinin kurulması için Osmanlı'nın yıkılması gerektiğine inananlardandı. Amerikan ve İngiliz makamlarıyla ilişkiye geçmiş ve Filistin'i işgal etmeleri için onlara yardımcı olabileceklerini söylemişti. Aynı dönemde, sonradan Siyonist hareketin önderi olacak *Haim Weizmann* ise, İngiltere ordusu için patlayıcılar üretiyordu. Aaron Aaronson, Weizmann sayesinde üst düzey İngiliz yöneticilerine ulaştı ve onları meşhur *Balfour Deklarasyonu*'nu yayımlamaya ikna etti. Bu deklarasyon otuz yıl sonra İsrail devletinin kurulmasının yolunu açmıştır.

Aaronsonlar ve Feinbergler, NİLİ öncesinde, *Gideonim* adında bir haber alma örgütü kurmuşlardı. 1914'ten sonra, Gideonim'in uzantısı niteliğinde faaliyete başlayan NİLİ, Aaron Aaronson'un adamlarından *Avshalom Feinberg* ve kız kardeşi Sarah Aaronson tarafından, 400 kişilik bir istihbarat örgütü olarak Filistin içinde kuruldu. Bu tarihten sonra Aaron Aaronson ise, İngilizlerin Mısır'daki karargâhında istihbarat subayı olarak görev aldı.

Daha sonra İsrail cumhurbaşkanı olan Haim Herzog, Aaronson ailesinin hikâyesini anlatırken, *"Osmanlı topraklarında gezen Sarah Aaronson'un sözde Ermeni soykırımına şahit olduğunu ve Türklerin bir gün kendilerini*

de böyle katledeceklerine emin olduğu için ihanet şebekesi NİLİ'yi kurmaya karar verdiğini" kaydeder. Atasözümüzde de söylendiği gibi, *bozacının şahidi şıracıdır*. Damarlarındaki *Türk* düşmanlığı o seviyeye gelmiştir ki, tarihi gerçeklerin yalan olduğunu ispat ettiği sözde Ermeni soykırımı iftirasını dahi, kendi emelleri için propaganda malzemesi yapmaya utanmamışlardır.

1915 yılının Mart ayından Ekim ayına kadar Filistin'i bir çekirge baskını vurmuştur. Hasat yapılamıyordu. Osmanlı Devleti, çekirgelerle mücadele için botanik mühendisi Aaron Aaronson'un bilgisine başvurdu. O da, bunun karşılığında casusluk suçlamasıyla tutuklanmış olan Avshalom Feinberg'in serbest bırakılmasını ve laboratuvarında çalışanların bütün Filistin'de serbest seyahat hakkına sahip olmasını istedi. Elde ettiği ayrıcalıklar vasıtasıyla topladığı bilgiler İngilizlerin Filistin'i işgalinde kullanıldı. Aaron'un Filistin'in Hayfa şehri yakınlarında bulunan Atlit köyünde kurduğu botanik laboratuvarı göstermelik olarak Amerikalılara satıldı ve böylece illegal çalışmalar için Amerikan koruması da sağlanmış oldu. Bu laboratuvar NİLİ'nin karargâhı olarak kullanılıyordu.

NİLİ casuslarının hiçbiri dindar Yahudi değildi. Onlar bağımsız bir İsrail hayali için her türlü günahı işlemeye hazır insanlardı. Sarah Aaronson'un istihbarat örgütü, Türk Ordusu'ndaki bazı karaktersiz askerlerden ve gizli dönmelerden bilgi sızdırmak için çalışan büyük bir fahişe ağına sahipti. Kendisi de üst düzey askerlerle birlikte oluyor ve onlardan bilgi sızdırıyordu. Dördüncü Ordu Kumandanı Cemal Paşa'ya kadar yaklaşan bu kadın, sözde İstanbullu bir Yahudi ile evliydi. Hatta bu göstermelik evlilik bahanesiyle İstanbul'da bir buçuk yıl kalmış, casusluk faaliyetleri için ihtiyaç duyduğu Türkçeyi öğrenmiş ve üst düzey yönetim erkânının zaaflarını araştırmıştı.

NİLİ casusları dindar olmamakla birlikte, ihanet örgütünün ismi Eski Ahit'ten alınmıştı. NİLİ'nin adı, Eski Ahit'teki *"İsrail'in kurtarıcısı yalan söylemez"* anlamına gelen bir ayetin baş harflerinden oluşuyordu. Fakat NİLİ casusları bu ayetin aksine hayatlarını yalan üzerine kurmuşlardı. Sarah Aaronson, Cemal Paşa'nın karargâhına kadar girip çıkarken sadık bir Osmanlı vatandaşı rolü oynuyordu. Avshalom Feinberg, kendisini Arap ve Müslümanların bir dostu gibi gösteriyordu. O kadar ki, saf Araplar ona *Şeyh Selim* lakabını takmışlardı. Bir diğer NİLİ casusu *Naaman Belkind*, Türk

Ordusu'nda bir müddet teknisyen olarak çalışmıştı ve bazı subaylarla ahbap olabilecek kadar samimi olmuştu.

Osmanlı Devleti için Çanakkale neyi ifade ediyorsa, Gazze de onu ifade ediyordu, bundan dolayı ordumuz var gücüyle direniyordu. İngiliz Ordusu, Osmanlı'nın Gazze'de kurduğu savunma hattını geçmeyi iki defa denemiş ve ikisinde de başarısız olmuştu. Aaron Aaronson, *botanik araştırmalar* kılıfı altında Filistin'in su kuyularının haritasını çıkarmıştı. Eğer Aaronson'un sağladığı su kuyuları haritası olmasaydı İngiliz Generali Allenby, Gazze cephesini atlayarak çölden direkt Birüssebi'ye geçmeyi asla göze alamazdı. Allenby, savaşı bu kritik bilgiler sayesinde kazandığını çok iyi biliyordu. Bu sebeple savaş sonrasında yaptığı konuşmasında, NİLİ ve Aaronson ailesinin katkılarını unutmayacak ve onlar olmasaydı bu kadar cesur bir savaşın verilemeyeceğini anlatacaktı.

Monegan adında küçük bir istihbarat gemisi *İskenderiye* ile Atlit sahilleri arasında mekik dokuyor, NİLİ'nin topladığı bilgiler İngilizlere verilirken, İngilizlerin ve diaspora Yahudilerinin gönderdiği altınlar NİLİ ajanları aracılığıyla Filistin'deki Yahudilere dağıtılıyordu. Alman denizaltıları devreye girince, İngilizler posta güvercini kullanmaya karar verdiler. Ancak güvercinlerle kurulan haberleşme sistemi kısa zamanda hainlerin yer aldığı bu casus şebekesini eleverdi.

Osmanlı'ya ihanet eden Yahudilerin ve Yahudilerin elinde uçkur kuklası olan hainlerin sonları hiç iyi olmadı. 1917 Eylül'ünde NİLİ'nin casusluk faaliyetlerinin farkına varan Osmanlı ordu istihbaratı, bu ihanet şebekesini deşifre etti. Yakalanan Sarah Aaronson sorgulamasında hiçbir bilgi vermedi ve sonunda intihar ederek ihanetinin bedelini ödedi. Yosef Lishansky ve Naaman Belkind 16 Aralık 1917 günü idam edildiler. Aharon Aaronson 1919 yılında bir uçak kazasında hayatını kaybetti. Avshalom Feinberg ise, o hep aldatıp durduğu bedeviler tarafından çölde layık olduğu şekilde öldürüldü. Osmanlı Devleti yıkıldıktan sonra da, geride kalan sadık Türk evlatları, Arap dünyasının dört bir yanında iz sürerek bu hainlerin birçoğunu avladılar.

Tarih hainlerden intikamını alsa da, ihanetler üzerine kurulmuş İsrail devleti, kurucu hainlerini hiçbir zaman unutmadı. İsrailli araştırmacılar tarafından, NİLİ casuslarının mezarları birer birer bulundu ve kutsandı. İsrail Gazze'ye 1967 yılında girerken, hedefinde çölde öldüğü bilinen

Avshalom Feinberg'in mezarını bulmak da vardı, buldular ve mezarını Kudüs'teki Askeri Hertzl Mezarlığı'na askeri törenle aktardılar. Bugün NİLİ ismi, İsrail'de kız çocuklarına halen verilen kutsal bir isme dönüşmüştür. Gideonim ise, MOSSAD'ın altında bir yapı olarak faaliyetlerine devam etti. Gideonim, Aaronsonlara yakışır şekilde, Arapların da içine sızdı. Kendilerini Müslüman Arap olarak tanıtan Yahudi erkekleri, Arap kızlarıyla evlendiler, çoluk çocuk sahibi oldular ve Filistin'in sırlarını İsrail'e sızdırmaya devam ettiler. İhanet, adeta genetik olarak, nesilden nesile aktarılarak bugüne kadar devam ettirildi.[48]

NİLİ Teşkilatı Lideri Sarah Aaronson

Teşkilat-ı Mahsusa tarafından yakalanan casus güvercinlerin kanatları altında bulunan şifreli notlar Osmanlı ordusunun cephe gerisinde yer alan tüm hareketleri anbean İngiliz ordu karargâhına iletiliyordu.

Sarah AAaronson, Osmanlı Yahudisi olarak Yafa şehri yakınlarında Yitron Yaakov'da yaşıyordu. Ağabeyi Aaron ile birlikte 1914 yılında NİLİ adındaki Yahudi casusluk örgütünü kurdular. Osmanlı ordusunun 1917 Gazze savaşlarında en hassas savaş planları Sarah'ın casusluk örgütü tarafından elde edilip İngiltere'ye ulaştırıldı. Sarah, casus güvercinin kanatları altına sakladığı belge yüzünden yakalandı, sorgulanırken intihar etti.

Sırları kendisi ile birlikte ortadan kayboldu. İngiliz gizli servis belgeleri açıklanırken Sarah'ın fotoğrafı ve çalışmaları hakkında bilgiler de bulundu. Çok sayıda Türk askerinin Filistin cephesinde ölümünden sorumlu Sarah'ın hayat hikâyesi ibretlerle dolu idi.

Hayatının baharında olmasına aldırmadan bakışlarını karşıya dikti. Kısa bir süre için durdu ve yüzünde parlayan flaş ışıkları onun çehresini fotoğrafa yansıttı. Saçları kısa kesilmişti. Boynunu da örten beyaz gömleğinin çizgileri göbek hizasında giydiği manto ile tamamlanıyordu. Fotoğrafı çeken görevli portrenin alt kısmına FO Box 10521-Tallahassee FL-0521 yazısının üzerine rehmann P 156 yazmıştı.

Yahudi casus teşkilatı NİLİ başkanı Sarah Aaronson

Bu görüntü aslında FO olarak kodlanan İngiltere Dışişleri Bakanlığı arşivindeki istihbarat dosyaları içinde onunla ilgili çok gizli bilgilerin yer aldığı dosyanın içindeki kod numarası idi. Fotoğraftaki kadının ismi de *Sarah Aaronson* olarak yazılmıştı. İngiltere'nin I. Dünya Savaşı esnasında Filistin askeri operasyonlarında çok önemli görevi yerine getiren kadın elemanı...

Bir başka ifade ile İngiltere hesabına çalışan Yahudi NİLİ casusluk örgütünün lideri idi. Düşman olarak görülen Türk askerinin kontrolündeki Arabistan topraklarının Filistin, Kudüs, Suriye bölümündeki olaylar ile ilgili bilgileri derlemekle görevli idi.

Herkesin bir hikâyesi var sözlerindeki düşünceyi doğrularcasına onun hakkında bilinenlerde yakın zamana kadar bir sır olarak saklandı. Ailesi 1880'li yılların başlarında Romanya'dan göç ederek Osmanlı'ya bağlı Filistin topraklarının kuzeyindeki Akdeniz'e de yakın Zichron Yaakov'a yerleşmişti. Yerleşim esnasında Avrupa'nın en zengin Yahudi ailesi Rotschild'den maddi yardım almışlardı.

Her ne kadar Osmanlı padişahı Abdülhamit, Filistin ve Kudüs Sancağı yöresine Yahudi göçünü yasaklamış olmasına rağmen bahçeli ve taş yapı villayı andırır güzel bir evleri vardı. Kardeşi Aaron Filistin topraklarında yaşayan ünlü bir botanik uzmanı idi. Veya öyle görünüyordu. Çöl toprağında veya vadi aralarında sulak arazilerde tarım yapılması ile bitki çeşitleri üzerine araştırmalar yapıyordu.

Osmanlı Devleti'nin I. Dünya Savaşı'na girmesi ile birlikte şartlar birdenbire değişti. Çanakkale Savaşı tam bir hesaplaşma idi, Osmanlı ile İngiltere arasında. İngiltere ve ona bağlı *Anzak* güçleri Kilitbahir

saldırılarında başarılı olamamışlardı. Ama şimdi hem İngiltere ve hem de müttefik konumdaki Fransa gözlerini Arabistan topraklarına çevirmişlerdi.

Osmanlı'nın zayıf karnı burada idi. Epeydir yöredeki Arap kabile reislerinin çoğu para ile satın alınmış, el altından Osmanlı'ya isyan etmeye hazır bir durumda idiler. Her ne kadar Osmanlı'nın Şam'dan Hicaz'a (Medine'ye) kadar uzanan demiryolu hattı bulunsa ve yüzyıllardan beri bölgeyi yönetse de halkın reisleri ile bütünleşemediği için dış müdahale ve savaş ortamında işi bir hayli zordu. Osmanlı'nın yöredeki lojistik, haberleşme ve ulaşım imkânları da sınırlı idi.

Ama ne olursa olsun Türk askerleri büyük bedel ödense de Hicaz bölgesi ve Kudüs'ü korumakta idi. Cemal Paşa kumandasındaki Osmanlı IV. Ordusu, merkezi Şam'da konuşlanmış, Yemen'den Sina Yarımadası ve Filistin'e, Bağdat'a kadar geniş bir alana asker sevki yapıyordu. İngilizlerin Asya'dan Akdeniz'e ulaşan stratejik ulaşım merkezi Mısır ve Süveyş'e yapılacak başarılı bir saldırı ile düşmanın güç durumda kalacağı hesaplanıyordu.

Osmanlı'nın Süveyş kanal harekâtı 1915 yılı Ocak ayı içinde başlamış, kanal üzerine seyyar köprü kurma ve karşıya geçme çalışması hezimetle sonuçlanmıştı. 24 Temmuz 1916 yılına gelindiğinde Osmanlı ordusu Sina Yarımadası'nı boşaltarak Filistin'in güney ucundaki el-Ariş'e çekilmişti.

Çadır kamplar kurulmuş, Şam ve Halep'ten devamlı yardım alınıyordu. Osmanlı ordusu içinde Avusturyalı askerler de vardı. Önemli kumandanlık görevlerinde Almanlar da bulunuyordu. 1917 yılı içinde Osmanlı ordusu Gazze-Birüssebi hattını tutmaya karar verdi. İngilizlerin iki kez Gazze üzerine yürümesi durduruldu. Düşmana ağır kayıplar verdirildi.

Ancak 1917 yılı Eylül ayı içinde Gazze sahillerine yaklaşan İngiliz savaş gemileri ağır silahların takviyesi ile cepheyi takviye etti. Bu arada beklenmeyen olaylar gelişti. İngiliz askerleri Osmanlı ordusunun savunma hatlarının en zayıf yerlerinden yarma harekâtı yaparak ilerlemeye başladı.

Gazze düştü, arkasından da Birüssebi tehlike altına girdi. Osmanlı'nın savaş planları yaşanan hezimet ile çökmüştü. Gazze yakınlarında Yahudi yerleşim yerlerinden havalanan güvercinlerden bir tanesi havada vuruldu. Yere düştüğünde kanatlarının altında bağlı olarak şifreli yazıların bulunduğu belgeler bulundu.

Osmanlı Teşkilat-ı Mahsusa casusları yakalanan güvercinlerin havalandığı yerde araştırmalar yaptılar. Ve çok şaşırdılar. Osmanlı ordu karargâhına sık sık ziyarete gelen ve kendisini Türk dostu olarak gösteren orta yaşlı alımlı ve güzel bir Yahudi kadın Sarah'ın marifeti ile casus güvercinler havaya salıveriliyordu.

Sarah'ı kıskıvrak yakalayan Türk casusları daha da şaşırdılar. Kısa süre önce Osmanlı Ordu Kumandanı Cemal Paşa ile karargâhta kahve içerek derin sohbetler yapan bu kadından başkası değildi.

1917 yılında Filistin cephesindeki Osmanlı karargâhına kadar sızıp gönül ilişkisi yaşadığı Cemal Paşa'dan elde ettiği sırları posta güvercinleri aracılığıyla İngiliz istihbaratına servis ederken Teşkilat-ı Mahsusa tarafından yakalanan Sarah Aaronson tutulduğu hücredeki tuvaletin tavanına saklanan bir tabancayla intihar ederek sırlarını karanlığa gömdü. Aaron ve Sarah'ın diğer kardeşleri Alexander Aaronson da Cemil Paşa'nın ordusunda görevli bir Osmanlı askeri olması bir başka karanlık nokta. Bir diğer karanlık nokta ise, Çanakkale'de zafer kazanan Osmanlı ordusunun Filistin'de kaybetmesi. Oysa Çanakkale Savaşı'nda yer alan komuta kademesi topyekûn Filistin'e sevk edilmişti.

Prusyalı Yahudi asıllı Alman general Liman von Sanders'in yanında Yahudi asıllı Karl Ludwig Erhart Detroit'in (Müşir Mehmet Ali Paşa'nın) torunu Ali Fuat Paşa, Sabetayist Cemal Paşa, bunun yanında sadece Türk milleti diyen M. Kemal Paşa, İsmet Paşa, Mersinli Cemal ve diğer paşaların komutasındaki Osmanlı ordusu, Sarah Aaronson'un intiharından iki ay sonra Aralık 1917 de Filistin'i Allenby komutasındaki İngiliz ordusu karşısında tutunamayarak Filistin'i İngilizlere teslim ettiler.

1917 yılında İngilizlerin eline geçen Filistin'de Siyonist Yahudiler Haganah adlı bir terör örgütü kurdular. Bu örgütün amacı Filistin'deki Müslümanları Filistin toprakları dışına atarak kurmak istedikleri Siyonist İsrail devletinin altyapısını oluşturmaktı. Amaçları doğrultusunda Filistin'deki Müslümanlara karşı şiddet uygulayıp binlerce Müslüman'ı katleden bu terör örgütü İngilizlere de şiddet uygulamaktan çekinmemiştir.

Yüz yıl önce kurulan NİLİ adlı casusluk örgütü ve doksan beş yıl önce kurulan Haganah terör örgütü aradan geçen onca zamana rağmen günümüzde varlıklarını sürdürmeye devam ediyorlar.

Ekim 1917 içinde Türk casuslar Sarah'ı konuşturmak için tutukladılar. Mensup olduğu örgüt arkadaşlarının isimlerini vermesi isteniyordu. Sarah'ın gözü döndü.

Konuşmamak için yutkundu.

Ve yapabileceği tek şey vardı: Sırlarını açıklamadan hayatı ile ödemek. Bulunduğu hücrede birkaç el silah sesi duyuldu. Yahudi asıllı Sarah, inandığı dava uğruna görevini yerine getirmiş, yakalandığında da sırlarını açıklamadan hayatına son vermişti. Sarah'ın soruşturmasına katılan Türk casuslardan Cevat Rıfat Bey, gördükleri ve duydukları karşısında şok oldu.

Osmanlı ordusu dıştan ve içten ihanetler içinde peş peşe yenilgiler almıştı. Ve 9 Aralık 1917 tarihinde Türk askerleri Kudüs cephesini de terk ederek daha kuzeye çekildiler. İngiliz kumandan General Allenby, 11 Aralık günü yürüyerek Kudüs'e giriş yaptı. Türk ordusu Filistin cephesinde tarihinin en ağır yenilgilerinden birisini almıştı.

Sadece Gazze savaşları sonucunda asker kaybı 25 bin civarında idi. 10 bin asker de düşmana esir düşmüştü. General Allenby ordusunun zafer kazanmasının sonuçları olarak 20'den fazla uçak, 20 milyon kurşun, 100 top, çok sayıda makineli tüfek düşmanın eline geçmişti.

Osmanlı ordusu bozulurken birliğini terk eden askerlerin kaçmasına fırsat vermeden isyancı Arap ve karşı güçler tarafından sayısı belirsiz Türk askeri Arabistan çöllerinde, Filistin, Suriye topraklarında vahşice tuzağa düşürüldü, öldürüldü.

Gazze savaşlarının sonunda düşman taraf olan İngiliz ordusu nasıl olmuştu da Osmanlı cephesini kolaylıkla yararak hedeflerine doğru ilerlemişti? Yıllar sonra İngiliz istihbarat örgütü belgelerinin bulunduğu F0 serisi dosyalar içinde Sarah'ın dosyası aralandığı zaman acı gerçekler ortaya çıkıyordu.

Sarah'ın emrinde çalışan çok sayıda kadın görev esnasında fahişelik de yaparak en gizli sırları elde etmişler, İngiliz general Allenby'nin karargâhına ulaştırmışlardı.[49]

Bütün yaşananlar dikkate alındığında insan söylemeden edemiyor: Sarah, Osmanlı ordu kumandanı Cemal Paşa ile karargâhta sık sık görüşürken aslında uçkur ilişkisine kadar girmişti. Bu sayede tokuşturulan kadehler ve konuşan diller sayesinde elde ettiği bilgileri İngiliz ordu karargâhına iletmişti.

Osmanlı ordusunun Filistin cephesinde kaybetmesi, 730 yıl önce Kutsal şehir Kudüs'ü terk eden İngilizlerin tekrar Kudüs'ü almasının ve İsrail devletinin kurulmasının önünü açmıştı.

İngiliz, Yahudi ve Arap ittifakı Türk milletinin o günlerde çok büyük manevi acılar çekmesine sebep oldu. Aynı anda Kudüs, Mekke, Medine gibi üç kutsal şehir kaybedilmiş olup İslam dünyasının lideri aynı zamanda *Halifelik* makamı bu şehirlerin kaybıyla fiili olarak sonlandı.

Yaşananlar tarihin gündeminde bir sır olarak saklansa da artık her şey açık ve netliğiyle ortaya çıkıyor.

1948 yılında İsrail devletinin ilan edilmesiyle birlikte Haganah, İsrail'in istihbarat örgütü MOSSAD'a dönüşmesine rağmen varlığını bugüne kadar başka isimler altında korumayı başarmıştır. Haganah terör örgütünün kurucularından olan David Ben-Gurion İsrail'in ilk başbakanı olmuştur.

Haganah'ı tanımak için İsrailoğullarının kayıp on kolunun izini sürenler bugün Afganistan'da, Irak'ta, İran'da, Suriye'de, Sudan'da, Yemen'de, Nijerya'da karşımıza çıkan terör örgütlerinin Haganah terör örgütünün farklı versiyonları olduklarını görürler.

Taliban, Afganistan'ın Peştun bölgesinde yaşayan Yahudilerin kurduğu bir terör örgütüdür.

Taliban'ın devamı El Kaide, IŞİD ve PYD'dir. Boko Haram Nijerya'daki İbo Yahudilerinin kurduğu bir terör örgütüdür. Yemen'de karşımıza çıkan Husiler, Sana Yahudileri tarafından kurulmuştur. Suriye'de Esad rejimine destek veren İranlı generaller İran'ın kuzeyinde, Tebriz, İsfahan ve Horasan'da yaşayan ve Tat olarak adlandırılan bir kısmı Şiileşmiş Yahudilerdir. Müslüman maskesi takarak Müslüman kanı akıtan bu terör örgütlerinin amaçları ortaktır.

Asıl amaç Fırat Nehri havzasındaki toprakları Müslüman ve Hıristiyanlardan arındırarak bu topraklarda Büyük İsrail devletini kurmaktır.

Bu kitap Türk milleti için hayati bir kitap olarak incelenip, tek tek deşifre edilerek tarafımdan hazırlanmıştır.

48. https://filistin.wordpress.com/2006/07/29/yahudi-ihanetinin-dogurdugu-istihbarat-orgutu-nili

49. https://www.facebook.com/yalanyazantarihutansin14/posts/1875140572774731

4. BÖLÜM

ATATÜRK'ÜN YASAKLANAN KİTABI

Gerçek Hikâyenin Başlangıcı

Suzy Liberman'ı okurken bugünü göreceksiniz. Dün cephe arkasında idealleri uğruna ırz ve namusunu hiçe sayıp düşmanlarını (Müslüman Türk evlatlarını) yoldan çıkartıp hedefine ulaşmaya çalışan Suzy'ler, bugün ise çağdaş yaşamda genç beyinleri uyuşturup, heva ve heveslerine yönlendiren Suzy'leri göreceksiniz. Üreticilik çağına girmiş nice genç beyinler internet, TV, magazin, radyo, gazete ve sinemalar aracılığı ile Suzy'lerin tuzağına düşürülüp, tüketici olmaktan öteye geçmelerine müsaade edilmemektedir. Genç beyinler, bin bir türlü cilveleri ile birden çok cepheden taarruza uğramaktalar. Bu taarruzun boyutu satırlar arasındadır. Dün Suzy Yahudilerin arasından çıkmıştı. Bugün bizden ve bizim içimizden çıkıyormuş gibi gözükmekte. Dün Suzy bin yıllık İsrail için kendini feda etmekteydi. Bugün çağdaş Suzy'lerse para, şan, şöhret için yaptığı izlenimi vermekte. Bu gafiller dünya çapındaki kapital çarka kendileriyle beraber binlerce taze ve üretken genç beyinleri çekip sel gibi cehenneme akmaktalar. Gençlerse ülkelerine ve milletine yaptıkları gizli ihanetin farkına varamadan Allah'ın kendilerine verdiği nimetleri heva ve hevesleri uğruna har vurup harman savurmaktalar.

Sanki gençlikleri hiç bitmeyecekmiş gibi oyun çemberinde küçülüp gitmekteler. Bu kitabı okurken çağdaş Suzy'leri düşünüp içine düştüğümüz düğümü görecek ve elli sene sonraki evlatlarımızın manevi mesuliyetinin altında ezilip kül olmaktan nasıl kurtulabiliriz diye soracağız.

Bugün önü kapalılıktan, ekonomik krizlerden şikâyet eden bizler hiçbir çaba ve gayret göstermemekteyiz. Aksine Suzy'lerin tuzağına düşmekte, bizden sonra gelecek nesillerin daha büyük sorunlar altında ezilmelerine ve önlerinin tamamen kapanmasına sebep olmaktan öteye gidememekteyiz.

Bizlerin görevi olan bu yolları açıp onların daha çağdaş yetişmesini sağlayarak ülkeye ve millete faydalı insanlar olarak yetişmesini sağlayacak zemini oluşturmaktan habersiz şehevani arzularımıza esir olmaktayız.

Okuyacağınız bu kitap, size bugün dünden daha fazla entrikaların çevremizde döndüğünü gösterecektir. Dün İsrail'i kurmak için kendilerini

feda edenlerin, bugün oranın bekası ve sürekliliği için mücadelelerini sürdürdüklerini hissedeceksiniz.

Dün onları Kudüs'e taşıyan ve orada refah içinde yaşatan paraların, bugün düşmanlarının keselerine akıp da kendilerinin karşısında güç olmamaları için nasıl eti kemiğe katıp çalıştıklarını dünden bugüne ışık tutan bu kitapta bulacaksınız.

Düşmanı hep dışarda aradık. Kendi içimize yönelip, kendi nefsimize bakmayı hiç akıl edemedik. Halbuki düşman içimizdeydi.

Ve yetmiş iki şeytan gücüyle bizi kendimizden uzak yaşantıya kaptırmak peşindeydi. Düşmanımız yani kendi nefsimizi gördüğünüzde çağdaş Suzy'lerin içimizdeki gerçek casuslarını da görmüş olacak, çağdaş Suzy'leri kalp sarayımızda saklayan, yeri geldiğinde bizleri onlarla avutan casusla mücadele için silahları kuşanacaksınız. Bu kitap sizlere çağdaş Suzy'lerin öncülerinden biri ve en meşhurunu anlatacak.

Öncüleri ile mücadelede dün düşmanla mücadele ederken sağlam bir inanç ve misyon yeterken, bugünün Suzy'leriyle olan mücadele ise ancak kişinin kendi nefsini yenip ruhunu ve ideallerini koruması ile olabilir.

5. BÖLÜM

SUZY LIBERMAN KİTABI:

NİLİ Casusu Suzy Liberman'ın Hatıra Defteri

Merhum Cevat Rıfat Atilhan bu savaşın içinde casusluk ve ihanetlere de bizzat şahit olmuştu. Birçok Yahudi casusunun, bu arada Suzy Liberman'ın da yakalanmasını sağlamış ve onun kurşuna dizilmesine yetecek delilleri de bulmuştu. Suzy Liberman'a ait bildiklerini aktardığı bu kitaba merhum Cevat Rıfat daha sonra onun yakalanışı sırasında ele geçirdiği hatıratını da ilave etmiştir. Yahudi casusu Liberman'ın hatıra defterinden açıklıyoruz:

Karakovi, 15 Ağustos 1911

"Bugün nasıl oldu, Viladimir, kapımızın önünden mağrur geçiyor. Kendisini çok beğenmiş bu asilzade, Yahudi evlerinin önünden geçmeği bile kendisine günah sayardı. Tabiat, beni nasıl bu gencin cazibesine kaptırmış ise onu da pervane gibi benim etrafımda dolaştırıyor. Önce, Yahudilik bir ateşmiş gibi kendisini yakacağından korkuyor. Hiç unutmuyorum, geçen sene karşımızdaki parkta gezinirken yanıma sokulmuştu.

Mektepte ırkımız aleyhinde söylediği sözleri düşünerek yüzümü biraz yan tarafa çevirmiştim. Bundan alındı:

– Pis yahudi!... diyerek yanımdan hızla uzaklaştı.

Yarabbi bu insanlar neden bu kadar taş yürekli ve bize karşı merhametsiz!... Babalarımızdan işittiğimiz hikâyeler kanımı donduruyor. Geçen sene, Varşova'da bir kaç Yahudi'nin kanına giren hâdiseyi düşünüyorum da aklım başımdan gidiyor. Bir şüphe içimi kemiriyor. Acaba, bize yılanlar gibi, akrepler gibi tehlikeli ve pis mahluklar gibi bakan bu insanların bu kadar devamlı düşmanlıklarında kendilerini haklı gösterecek bir tarafı var mı? Hep iğneli fıçı hikâyeleri, hile ve ihtikâr ve karaborsanın günahını bize yüklüyorlar. Kim bilir!...

Geçen gün babama sordum, bu iğneli fıçı masalları doğrumu diye... Tuhaf şey; yalandır, inanma, iftiradır bunlar demedi.

Sadece: – Senin aklın henüz böyle şeylere ermez. Bana bir kahve pişir!... dedi ve beni başından savdı. Neden aklım ermesin. On sekiz yaşına geldim. Bu sene cimnazyomu bitiriyorum. Evet bu da bir mesele. Fizik hocamız Jakovski bana o kadar düşman gözüyle bakıyor ki, hayret. Halbuki ben onu

Yahudi zannediyorum. Değilmiş. Aksine koyu bir Yahudi düşmanı. Mektepteki bütün Yahudi talebe onun dersinden top atıyor. Ben ise, fiziğe o kadar iyi çalıştım ki, adeta bütün mektepte kolumu tutacak bana yetişecek yok."

Cimnazyorn: Lise

"Gece ilerledi. Öyle yorgun ve uykusuzum ki, bugünün hislerimi tamamiyle defterime dökemeyeceğim. Sabaha kalsın."

21 Ağustos 1911

"Tarih hocamız Viladislas bugün derste bir pot kırdı. Bana 1905 Rus-Japon harbinde, Rus İmparatorluğunun mağlup olmasında Yahudilerin büyük rolü varmış. Bir Japon miralayının, meyhane açıp, mujiklerin her türlü taşkınlıklarına aldırmadan kurduğu casusluk merkezine bütün Yahudiler haber getiriyorlarmış. Herkesin meyhaneci zannettiği bu adamın, Port-Artur Muharebesinde bir erkân-ı harb miralayı olduğu meydana çıkmış...

Fakat hocamız ne bu miralayın ismini söyledi, ne de meyhanenin nerede olduğunu bildirdi. Ders esnasında goyimler bana beni yiyecekmiş gibi bakıyorlardı. Ders biter bitmez sınıfta patırdı koptu. Şımarık zengin çocuklar Yahudilere çatmağa başladılar. Pis Yahudi, hain casuslar, partizanlar gibi sözlere kulaklarımız çok alışıktık. Korkudan bahçeye çıkmadım. Mektebin idare âmirleri meydanda yok. Goyimlerin çocukları ne rahat, ne serbest kavga ediyorlar.

Ellerini tutan yok!...

Bir gürültü koptu, çığlıklar yükseldi. Alber'in kafasına bir taş indi, yüzü gözü kanlar içinde. Yahudi çocukları birer kenara büzülmüş, ötekiler aldırış bile etmiyorlar. Çocuk kendiliğinden mektep hekimunun odasının yolunu tuttu. Şu çirkin şu merhametsiz sözler kulakları tırmalıyor:

– Oh olsun pis Yahudi... İnsan kanı içer misiniz, çocuklarımızı diri diri öldürür müsünüz? gibi sözler işitiyoruz. İçimde garip istifhamlar düğümleniyor, acaba şu olup bitenler, söylenenler, ithamlar doğru mu? Doğru ise çok feci! Yılanlar ve akrepler gibi insanların bizden iğrenip, bizi ayakları altında çiğnemek istemeleri ne acı şey yarabbi! Yok eğer bunlar haksız iseler, bize yapılan ithamlar bir kıskançlık, bir taassubdan doğuyor ise, insanlar ne kadar merhametsiz ve alçak...

Zihnimi bir nokta kurcalıyor ve huzurumu alt üst ediyor. Geçen gece babam bize şöyle nasihat ediyordu:

– İyilik ve şefkat yalnız bizlere, yani İsrail oğullarına karşı yapılır. Goyim köpeklerine karşı hiç bir insanlık ve ahlak ile mukayyed değilsiniz. Onların mallan, canları, ırzlar. helâldir. Talmudumuzda büyük haham Jakop Maymunides diyor ki:

– Yahudi olmayan bir insan hayvandır...

Ama neden? Acaba goyimler bunu biliyorlar mı? Eğer biliyorlarsa bize karşı reva gördükleri muamelede haklı olamazlar mı? Sonra babam ilâve etti:

– Komşun eğer yahudi değilse ona yapacağın zarar ve ziyanla dinimize büyük bir hizmet etmiş olursun...

– Niçin baba!... diyecek oldum, kıyamet koptu. Annem ve babam üzerime yürüdüler..

Goyim: Yahudilerden gayri bütün insanlar.

– Sen böyle şeylerden ne anlarsın, sen Yahudi değil misin? Bizim hahamlarımız ne emrediyorsa, onları aynen ve hakikat olarak kabule mecbursun. Biz "goy" değiliz. Biz Talmud'un emrinden çıkamayız. Çıkacak olursak bu canavarlar bizi bir lokmada yutarlar!

Anamın ve babamın gözleri yuvalarından fırlamıştı, içimde müthiş bir korku, bin zorlukla ve asabım bütün kudret ve kuvvetini kaybetmiş bir halde, kâbuslu bir uykuya terk ettim kendimi...

Sabah yaklaşmakta idi. Belkide ben yeni uykuya dalmışım. Bir ara Viladimir, o mahud mağrur bakışıyla, fakat bu defa bir parça mutebessim yatağının yanına sokulmuştu. Kâkülleri alnına düşmüş, yüzü penbeleşmiş, gözlerinin parlaklığı çok artmıştı. Sanki:

– O safsataları bırak, o Yahudi martavallarından uzaklaş. Aşkın sıcak ve mukaddes ağuşuna sığın!... diyordu.

Bir gün içinde insan bu kadar fazla güzelleşir, bu kadar değişir mi idi? Bana pis Yahudi diyen bu güzel asilzade şimdi ne kadar yakıcı, ne kadar insan ruhunu değiştirici idi. Uzun parmaklı, yumuşak ve kibar ellerini saçlarımda gezdirdi. Kendimi, dünyadan uzaklaşmış, bambaşka bir âlemde farz ediyordum. Birbirine zıt hisler, karma karışık ruh haleti içinde eziliyordum, belki de bu, bir ölüm hali İdi. Viladimir'in elleri vücudumda dolaşıyordu. Bir ara o eller o kadar kabalaştı hoyratlaştı ve sertleşti ki...

Hudutları aşmış en mahrem yerlerimi dolaşıyordu. Onun şiddetinden birden bire uyandım...

Aman yarabbi, bu bir rüya değil, bu korkunç ve iğrenç bir hakikat: Eğer şu dakikada, halâ kulaklarımda çınlayan onun sesini, pis Yahudi diyen sesini bir daha işitsem ve hakikaten Viladimir'i görmüş olsa idim belki de onu kucaklar, bağrıma basar, lâhuti bir âlemin boşluğuna kendimi terk eder, ona teslim olurdum. Din ve ırk ayrılığı ne olursa olsun.

Hayır, hayır! Bu Viladimir değil, benim öz babamdı... Rampa çıkan bir şimendifer lokomotifi gibi soluyordu. Yüzünün rengi kaçmış, gözleri dönmüştü:

– Baba ne yapıyorsun, çıldırdın mı, ben senin kızın değil miyim?

– Sus köpek!... Senin böyle şeylere aklın ermez! Sesini çıkarırsan gebertirim seni. Goyimlerin mağrur delikanlılarına gönül vereceğine, kendi zevklerimizi aramızda paylaşalım. Talmud oku, hahamların tefsirlerini oku da adam ol!

Yavaş yavaş, kudurmuş bir köpek gibi başı önünde, salyalı ağzını sile sile yatak odasına çekildi gitti. Bu ne müthiş kâbustu yarabbi! Artık mektepte goyimlere eskisi gibi nefretle bakmıyorum. Aksine onların bizden nefret etmeğe haklı olduklarını zannediyorum. Bütün insanlığın bizden iğrenmesi, bizden kaçması, bize düşman olması her halde bütün bütün boş olmasa gerek...

Mektebin bahçesinde Viladimir'le yan yanayız. Gözlerimiz birbiriyle konuşuyor. Onun parlak ve yakıcı gözlerinin ateşi içimi kavuruyor. Gururumu kırdım ve Dünya'ya geldiğim günden beri beni tesiri altına alan hislerden sıyrılmak için nefsimi zorladım ve gülümseyerek Viladimir'e sokuldum:

– Bu nefretle bakış, bu bizden uzaklaşsın, bu yabancılık neden Viladimir?

– Yalnız sana değil, senin ırkına karşı biz böyleyiz. Az şeyler mi işittik hakkınızda?... Bunlarda ne kadar mübalâğa olsa, yine de bir hakikat vardır içinde... Polonya'nın felâketine sebep sizsiniz, insanlığın tümü sizden şikâyetçi...

– Acaba? Fakat benim şahsen bu olup bitenlerde ne hissem olabilir ki?...

– Suzy! Senin yüzünde hiç de fena insana delâlet eden çizgiler yok. Yok ama ne olsa terbiye aldığın muhitin telâkkileri altındasın. Yüzünde bir masumiyet, bir cazibe ve müthiş sevimlilik var... İnsan zıt tesirler altında

kalıyor. Gözlerimiz başka bir lisan, hislerimiz başka bir lisan, mantıklarımız başka bir dil konuşuyor...

Teneffüs bitmiş, arkadaşlarımız dershanelere girmişti. Biz ikimiz sanki başka bir âlemden dönüyor gibi şaşkın şaşkın sınıfa girdiğimiz zaman arkadaşlarımız hayretler içinde bize bakıyorlardı. İkimizin de yüzü kızarmış, ikimizin de halinde bir gayri tabiilik göze çarpıyordu."

16 Eylül 1911

"Mektepten eve döndüğüm zaman, şimdiye kadar hiç yüzünü görmediğim bir hahamı baş köşeye kurulmuş olarak buldum. Anam babam bu adamın karşısında iki büklüm bir tazim ve ihtiram heykeli gibi büzülmüşlerdi. Ben de kemal-i hürmetle bir yere iliştim. Üç insanın gözü üzerime dikilmişti. Bu gözlerde öyle korkunç mânalar okunuyordu ki... Hele hahamın bakışları...

Sanki, uğursuzluk canlanmış, bu adamın gözlerinde teşahhus etmişti. Bana neler anlattı neler...

– Şunu bil ki, Yahudi olmayan her şahıs bizim düşmanımızdır. Onlarla samimi münasebet kurulmaz. Onlarla alış veriş edilmez. Onlar insan yerine konmaz!

Onlar asırlarca milletimize zulüm etmişlerdir. Onlar birer hayvandır. Onların eti, kemiği, ırzı, namusu, malı, canı bize mubahtır. Bir Yahudi'nin bir goyim ile dostluğu dinimizin asla affetmeyeceği büyük günahlardandır. Ve bunları öyle bir eda, öyle meş'um çatal bir sesle söylüyordu ki; kendimi âdeta MOLOH ilâhın huzurunda zannettim. Korktum, tüylerim ürperdi. Her şeyi, her şeyi hatta kendimi unuttum. O, mektep ve şu koca şehir bana dar gelmeğe başladı. Acaba bu adam, daha doğrusu anam, babam benim Viladimir'le olan münasebetimi biliyorlar mı? Nereden bilecekler... Düne kadar bu oğlan beni ve milletimi tahkir ediyordu. İlk defa, iki insan gibi birbirimizle konuştuk.

Bu da garip bir şey... O gün bende hasıl olan ruh haletini anlamışa benziyordu. Şuna inanıyorum ki, ruhlar âlemi birbiriyle alâkalı bir tasnife tabidir. İnsanlar bu sayede birbirini seviyor, bu sayede birbirini anlıyor, veyahut aksine bütün bu işittiklerim, bu tanımadığım hahamın hâkimane ve âmirane sözleri.

Peki ama bunlar ne kadar ibtidâi, ne kadar vahşi şeyler!... Biz bu düşüncelerle mi insanlara kendimizi sevdireceğiz, ortadan kaldıracağız. Başka bir şey daha var: Acaba onlar çocuklarına milletlerine bizim

hakkımızda neler söylüyorlar. Mektepte çocukların bize katil Yahudi, pis çıfıt demelerinin ilham kaynağı ne olabilir ki?... Sonra babamın halini düşünüyorum, yatağımın ucunda, insanlıktan çıkmış korkunç haline ne mâna vereyim? Bu da mı Talmud'un emri? Sen bunlardan anlamazsın, sen dinimizin inceliklerine ve sırlarına vakıf değilsin diye birde kendisini haklı görmesi...

Benim aklım bu muammaları bir türlü kavrayamıyor. Bir şey anlamıyorum, anladığım tek şey ruhumun kökünden sarsılmış, maneviyatımın bozulmuş olmasıdır, uykuda gezen insanlar gibi, canlı bir cenaze gibi dolaşıyorum. Bakışlarım, görüşlerim, idrakim değişti. Bambaşka bir insan oldum. Şimdi iki ruhlu bir insan gibiyim. Yoksa; çocukluğum, masumiyetim safiyetim ve hattâ aşkım yerini başka bir halet-i ruhiyeye mi devretti. Şimdi ben eskisinden bambaşka bir insan, bir şahsiyet oldum.

Artık Viladimir'i de gözüm görmüyor. Sanki aşkımı, sevgimi bir daha dirilmemek üzere görünmez bir el katletmiş, öldürmüş. Bir kaç gün evvel, teneffüste, bahçede benimle konuşan Viladimir de birdenbire değişti. Yüzünü dönüp bana bakmıyor bile...

Şimdi ben şuna inanıyorum:

İnsanlar çok defa iki ruh taşırlar. Bende mevcut bu iki ruhtan iyisi öldü, vücudum ve benliğim ağır ağır kötülüğe kaçıyor. Bu ikincisi yani kötü ruh bende karar kılacak...

Nereye kadar ve ne kadar? Bir şey bilmiyorum, bir şey!...

Evimizde de bir tatsızlık hüküm sürüyor. Babamın mânâsız bakışları, mücrimlere mahsus çekingen tavrı ve hele hele iki günde bir evimize gelen o menhus suratlı haham. Arada bir, aktörler gibi pozlar alarak ve kendisine çeki düzen vererek, o iğrenç suratına bir ciddiyet takarak bana hitap etmesine tahammül edemeyeceğim.

– Goyimlere karşı vazifeni iyi bilmelisin, Talmud'u iyi anlamalısın kızım. Biz bu sayede canavar gayrı Yahudilerin zulmünden ve esaretinden kurtulacağız. Sadece bu kadar değil... Biz, onları kendimize köle yapacağız. Malları, mülkleri bizim olacak!... Dünyanın tek hâkimi olacağız. Binlerce senelik zulüm işkence ve esaretin acısını onlardan çıkaracak, intikamımızı alacağız. İçimizde Yahudi olmayanların cümlesine karşı sönmez bir kin var. Sen bu kini zaman zaman körüklemelisin, onun alevi içini ısıtmalı, sana bu

mukaddes yolda yürümek İçin kuvvet vermelidir. İleride ana olduğun zaman bu hissi çocuklarına aşıla!... Kendisine yeniden çeki düzen vererek, daha tok ve daha âmirâne bir sesle şunları ilâve etti:

– Yahudi olmayan her insan bir hayvandır, bir köpektir, onun malı, canı, ırzı bize helâldir!

Bu ne müthiş bir telkindi yarabbi Tevekkeli değil, insanlar bizden vebadan kaçar gibi kaçıyor, bizden tiksiniyor, bizden nefret ediyorlar. Anne ve babanın bu budala hahamın karşısındaki vaziyetlerini düşündükçe nefretim kat kat artıyor. O ne tazim, o ne ihtiram. Bu çatal sakalı herifin içimi sızlatan, vicdanımı tazyik eden câniyâne sözlerini birer hikmet gibi dinliyorlar. Ne yalan söyleyeyim bu böyle giderse, bütün benliğime rağmen bende kendimi bu tesirlere kaptıracağımdan korkuyorum.

Yarabbi sen niçin bizi böyle zelil, böyle hakir, böyle vicdansız, böyle canavar ruhlu yarattın. Bizden olmayanların samimiyetine, saflığına, ruhlarının asaletine bakıyorum da kendimden iğreniyorum. Bizim hahamın yumurtladığı herzelere bir bakın:

Mektebinizdeki Yahudi olmayan çocuklara fikirlerinizi aşılayınız. Onların inandıkları dinlerin sahteliğini onlara telkin ediniz ve bütün bu dinlerin sahteliğini onlara telkin ediniz ve bütün bu dinlerin bizden çalınmış ve şekilleri değiştirilmiş sahte şeyler olduğunu söyleyin. Onların Peygamberlerini, hele İsa'yı gülünç bir şekle sokarak onu alay mevzuu yapınız. Size birkaç hücum ederler, isyan ederler, küfür ederler, belki de döverler. Mukavemet ediniz sonunda yavaş yavaş ruhlarında bir aşağılık duygusu doğar, mukavemetleri kesilir ve derin bir tereddüt ve şaşkınlık çukuruna düşerler, ondan sonrası kolaydır. Güzelliğinizle, gururunuzla onları elde ediniz. Onları hissinizin esiri kılınız ve sonra bu hamuru istediğiniz gibi yoğurunuz.

*Bizden olmayan bütün arkadaşlarınızın ahlâklarını ifşat ediniz, onlar bir parça güzelliğinizden istifade etsinler. Tatlı bir gülüş, haf*if *bir müsamaha ile öylelerini tuzağınıza düşürüp bizim mukaddes fikirlerimizi onlara telkin ediniz.*

*Mektebinizde ki zengin ve asilzadelere karşı fakir talebeyi kışkırtınız. Allah insanları müsavi bir şekilde yaratmıştır. Aradaki farkları elinizde silâh olarak kullanınız. İleride büyüdüğün vakit, ilahe kad*ar güzel *bir kız olarak zenginlere, devlet adamlarına, politikacılara sokularak onlara kendi*

fikirlerimizi telkin, üstünlüğümüzü kendilerinin aşağılıklarını aşılayınız. Bütün bunları yapmak için her türlü hile, desise yalan ve hattâ iftirayı dinimiz bize mubah kılıyor, hatta emrediyor. Biz; ancak kendi aramızda birbirimize karşı son derece dürüst, faziletli ve ahlâklı olmak mecburiyetindeyiz. Bunun haricinde bizden olmayanları daima bir hayvan yerine koyarak her türlü hareketler bize mubah ve hattâ farzdır.

Aman yarabbi! Her gün bu telkinler, bu aklımın almadığı, vicdanımın kabul etmediği âdi hisler... Biz bunlarla mı, bu günah, bu gayrımeşru bu ahlâksız telkinlerle mi dünyaya hâkim olacağız. Bunlara ne hacet!... Tevekkel değil, herkes bizden nefret ediyor. Onlara bakıyorum, yani bizden olmayan, Yahudi olmayanlara bakıyorum, ne vakur, ne sakin, ne asil insanlar... Benim bunlar hakkında işittiklerimle hakikat arasında ne büyük, ne müthiş mesafe var. Günahta bu kadar ısrar, kötülük de, cinayette, ahlâksızlıkta bu kadar inat. Haddin varsa bu fikrini anneme, babama ve o uğursuz suratlı hahama aç!... İnsanı parçalarlar vallahi!... Bir hakikate daha vakıf oldum: İnsan, ne kadar gayri tabii, ne kadar kötü ne kadar vicdansız olursa olsun bir fikrin devamı bir surette kini karşısında bir vakte kadar mukavemet ediyor, sonra yavaş, yavaş kendinden geçerek benliğini o fikirlerin tesirine terk ediyor, morfinlenmiş büyülenmiş bir halde akıp gidiyor. Artık bundan kendini sıyırmak mümkün değil!... O kadar ki; babamı, kudurmuş bir köpek gibi, şehvet sar'ası içinde yatağımın ucunda görmek bile bana artık tabii gelmeğe başladı. Onun çatlak sesi halâ kulaklarımda çınlıyor:

– Senin buna aklın ermez. Talmud'u oku!

Evet babam evde bizi etrafına toplar ve nur şualarını dinleyiniz diye bize Talmud okurdu. Bunlar nasıl nur şuaları, bunlar nasıl akıl almaz şeyler!... Sınıf arkadaşlarım bana kendi dinlerinden bâzı parçalar okudukları vakit, iliklerime kadar titrediğimi hissediyorum. İsa ne büyük adam! Bize şeytanın oğulları demiş. Hiç te yalan değil!... Diyor ki: Birisi bir yanağına bir tokat vursa, ona öteki yanağını uzat.

Mütecaviz olma. Sulh sever ol!... İnsanlar birbirinin kardeşi ve dünya fanidir. Bu kadar ulvi ve asil ahlâk prensipleri yanında bizimkisi ne adar adi, ne kadar çirkin, ne kadar kaba kalıyor. Fakat gel de bunu, bizim eve gelen çatal sakallı., çirkin yüzlü hahama anlat. Haddin varsa tek itiraz et. İnsanı parçalarlar. Onlar kendi safsatalarına o kadar inanmışlar ki...

Acaba biraz olsun hakları var mı dersiniz? Belki, fakat benim kafam almıyor!...”

21 Teşrinevvel (Ekim) 1911

“Aman yarabbi ne soğuk bir gün. Yağmur insanın iliklerine işliyor. Öğleden sonra sulu ve cıvık bir kar yağıyor. Kasvetli bir gün!... Esasen aylardan beri ruhum karanlıklara gömülü. Kararsız, ümitsiz ve şaşkın bir haldeyim. Yoksa Viladimir’i, bu bizden olmayan, bizden tiksinen Hıristiyan çocuğunu seviyor muyum, o da beni seviyor mu? insanlardan niçin böyle türlü düşünceler ve saçma fikirlerle birbirine düşman kesiliyor, birbirinin inancı ve görüşü onları yekdiğerine düşman ediyor, yoksa tabiatta mı var bu? O kadar kararsızım ki...

İnsan denilen mahlûk, telkin denilen canavarın tesiri altında, bu muhakkak. Eğer ben, bir Yahudi ana, babadan dünyaya gelmeyip te meselâ Budist bir anadan doğmuş olsa idim, şimdi Dünya’yı bambaşka görecek ve insanları sevecektim, insanlar da bizi sevecekti. Canımın sıkıntısını gidermek için sinemaya gitmeye karar verdim. Viladimir hiç bir filmi kaçırmaz. Fransiska Bertini’nin bir filmi var onu görmeğe gidiyorum...

Ben talihe ve tesadüfe çok inanırım. Bu inancım bugün bir kat daha arttı. Sinemaya bilet alıp hole girdiğim zaman Viladimir’i dolaşır gördüm. Bir masaya oturdum. Çocuk epey tereddüt ve şaşkınlık geçirdi. Kalpten kalbe yol vardır derler. Fakat bu yollar bazen saçma telkinler ve yanlış telakkiler yüzünden kapanıyor. Viladimir önümden geçerken gayri ihtiyari durakladı, yüzü kızarmış ve hali değişmişti.

Benimle alakadar olmasa bu sekte girmezdi. Cesaretimi topladım, ona seslendim.

– Viladimir, asilzadem!... Tenezzül buyurup masaya oturmaz mısın?...

İcabet etti ve sevindi bile. Bir müddet, hem de epey bir müddet sessiz kaldık. Söze kim başlayacak ve ne konuşacaktı. Filmin başlamasına yirmi dakika var. Ben bunun yirmi saat olmasını ne kadar İsterdim. Bu sessizliği Viladimir bozdu ve düşüncelerimi allak bullak etti.

– Filmden hoşlanırsın tabii!... Suzy; Sen yaradılışta iyi kalpli bir kızsın.

Tabiatın eli, seni itina ile süslemiş. Müstesna bir güzelliğin var. Fakat sizin şu insanlara olan düşmanlığınız, tarih boyunca insanlara reva gördüğünüz kötülük, berbat ve sakin inançlarınız yok mu, bütün bunlar

aramızda birer buz deryası gibi bizi birbirimizden ayırıyor. Hakkınızda işittiğimiz korkunç hikâyeler, senin bütün güzelliğini siliyor, perdeliyor.

Ve sonra birdenbire sustu. Garsona iki portakal şurubu ısmarladı.

Aradan dakikalar geçti. Söz altında kalmak istemiyordum. Cesaretimi kıran şey, bizden olmayan insanların hakkımızdaki kötü nazarları ve kötü düşünceleri idi. Buna rağmen sükûnetle kendisine cevap verdim:

– Haksızlık ediyorsun Vîladimir. Biz insanlara değil, insanlar bize asırlar boyunca zulüm ettiler. Sürgünler, katliamlar ve hele bugün yapılan poğrumlar nedir, yazık değil mi âciz bir ekalliyete zulüm?

– Bir noktayı düşün Suzy! Yeryüzünde milyonlarca insan yaşıyor. Bu beşer topluluğun her şeyi bırakıp husûmet ve nefretini yalnız sizin üzerinizde toplamış olması boş bir şey mi?

Zil çaldı, kapılar açıldı. İkimizin yeri ayrı ayrı idi, sözü yarıda keserek birbirimizden ayrıldık. Bu ayrılışın son olduğuna dair içimde bazı hisler belirdi. Kim bilir?"

19 Teşrinisani (6 aylık Kasım-Mayıs dönemi) 1911

"Babam eve çok telâşlı ve heyecanlı geldi. Annem sebebini sordu, öğrenemedi. Nihayet yatma zamanı geldiği vakit bunu bize söyledi. Bâzı mojikler St. Petersburg'un kenar mahallelerine taarruz ederek bir çok biçâre Yahudi'yi öldürmüşler. Küçük çapta bir pogrum. Babamın bize nasihati ve kat'i talimatı: Bu hafta hiç sokağa çıkmayacak, alış verişi evin karşısındaki bakkaldan yapacağız. Bu bir nevi mahbusiyet hali. Ama ne yapacaksın. Muhammed'i, Titos'ü, Buhtunnâsır, Babil'i düşündükçe teselli buluyorum."

17 Kânunuevvel (Aralık) 1911

"Bu gece yeni bir haberle, yahut müjde ile, daha doğrusu neticesi nereye varacağı meçhul bir macera haberiyle sarsıldık. Sevindik, ürktük, oynayıp zıpladık ve sonunda başımızı önümüze eğip düşünmeğe başladık. Yarı sevinç, yarı keder ve bir sürü tereddüt içinde kendimizi yatağa attık.

Gece rüyalarımızda yeni ufuklar, yeni beldeler, ümitlerle dolu tatlı hayaller bize gözüktü. Yoksa İsrail oğullarının rüyaları gerçekleşiyor mu? Adonay sen bilirsin bunları!

Babam, anneme kat'i talimat verdi. Fazla eşyaları satın almak için yarın evimize Rabinoviç gelecek. Yolda götüremeyeceğimiz bütün eşyayı ona

vereceğiz. Kıymetini kendisi takdir edecek. Nereye gideceğiz? Adanmış topraklara! Rothschild yol paramızı ve oradaki iaşe ve evlerimizin parasını ödüyormuş. İnanılır şey değil!

Yeruşalim (Kudüs), ey mukaddes belde! En nihayet sana kavuşuyoruz ha! Bu ne bahtiyarlık.

Babam diyor ki:

– Orada Muhammed'in en sâdık ümmeti Araplar vardır, vahşi, hunhar ve merhametsiz Araplar!... Ve sonra ilâve ediyor, bereket versin, şimdi Kudüs'ün sahibi olan Türk İmparatorluğunun başında o müstebit padişah Abdülhamid yok. Bundan senelerce evvel bu mübarek topraklara göç eden ırkdaşlarımızı yurduna kabul etmeyen, onların hakkını tanımayan, onları vapurlarda açlıktan öldüren Türk hükümdarı. Babam ağzını köpürterek, gözleri yuvasından fırlamış bir halde anneme adeta haykırıyor:

– Irkımıza yapılan bu zulmün altında kalmadık. Bizim kardeşlerimiz, bizim tükenmez hazinelerimiz bu padişahı devirdi. Yakın bir gelecekte Rus Çarı'nı da devireceğiz, hanedanını yok edeceğiz. Mujiklerden, goyimlerden öcümüzü alacağız.

Ve hemen Tevrat'ın şu parçasını okudu:

– Ve İsrail kendisine âit olan her şeyle beraber göç etti, ve Bi'rissebâ'ya geldi ve babası İshak'in Allah'ına kurbanlar kesti. Ve Allah'ın İsraile gece rüyalarında şunları söyledi: Jakop, Jakop! Ve o dedi: İşte ben. Ve dedi: Ben Allah, babanın Allah'ıyım, Mısır'a inmekten korkma! Çünkü orada seni büyük bir millet edeceğim.

Bir heyecan dalgası evimizi kapladı. Gece sabaha kadar uyumadık. Evde hummalı bir hazırlık başladı. Arzı Mev'uda doğru hicret edeceğiz. Bizimle beraber yedi yüze yakın ailenin de göçe iştirak edeceğini babam söyledi. Demek ki; asırlardan beri hayal zannolunan devletimiz hakikat olacak!...

Bir hafta bu heyecan, bu neşe ve buna karışan endişe içinde yaşadık. Babamın büyük bir parası yok. Orada sakın bizi yokluk ve sefalet beklemesin. Üstelik bilmediğimiz yerler, sıcak iklim. Fakat bu düşünceden kaçıyor, onu kendimize saklıyoruz. Böyle bir tereddüt veyahut kötümserliği babam hissetse bize yapmayacağı yoktur."

1 Kânunsâni (Ocak) 1912

"Bugün goyimlerin yılbaşı. Dün gece ne çılgınca eğlendiler. Sokaklar onların naralarıyla çınladı. Sanki St. Petersburg'da hiç bir şeyler olmamış

gibi!... Bunu düşündükçe bu kâbustan ebediyen kurtulamayacağımızdan dolayı sonsuz bir sevinç duyuyor, ümitlere kapılıyor, istikbale emniyetle bakıyoruz. On beş gün sokağa çıkmadık. Babam diyor ki:

– Artık önünüze kesin ufuklar açılıyor, hür ve serazat yaşayacağız! Böyle havası bozulmuş, kalabalık bir goyim şehrinde değil, ufukları geniş, havası bol, hayatı sakin ve yalnız arkadaşlarımızdan ibaret köyler, kasabacıklarda yaşayacağız. Bizden evvel, bin zorlukla oralara göç edenlerin şimdi mesut bir hayat sürdüklerini ve zengin olduklarını söylüyorlar... Adanmış topraklar hâlâ barbar Türklerin bayrağı altında... Fakat Türkiye'de bir tek Yahudi'nin burnunun kanadığı, şimdiye kadar bir kimsenin hayatıyla oynandığı işitilmemiş. Üstelik Türkler'in son derece müsamahakâr ve iyi insanlar olduğunu söylüyorlar!" O halde niçin barbar diyoruz ki bunlara? Pogromun ismi işitilmemiş o diyarda. Öyle olsaydı biz bu yeni maceraya atılır mı idik? Babam; sizin bu işlere aklınız ermez diyor. Hakikaten de ermiyor."

20 Kânunsâni (Ocak) 1912

"Ne müthiş bir soğuk var. Hazırlıklarımız bitti. Muhacir aileler Romanya'nın Köstence şehrinde toplanacaklarmış. Yarın bize tahsis edilen trenle. Karakov'dan hareket edeceğiz. Bu yarın ne kadar uzun geldi bize!... Gece gözümüzü kırpmadık. Sabahın erken saatlerinde, bir araba tutan eşyalarımızla istasyona geldik. Üçüncü mevki vagonlara yerleştik ve bu vagonlar içinde gece yarısına kadar oturduk. Cemaat ve Avrupalı teşekküller bizi mükemmelen iaşe ettiler. Yahudi bir hekim ve iki de hemşire bizimle geliyor. Gecenin zifiri karanlığı ve vagonların dondurucu soğuğu içinde yol alıyoruz. Polonya topraklarındayız. Fakat şimdiden kendimize İsrail'in ülkesinde farz ediyoruz."

22 Kânunsâni (Ocak) 1912

"Köstence'deyiz. Irkdaşlarımız bizi çok mükemmel karşıladılar. Her birimize çeşitli hediyeler getirdiler. Karadeniz'de müthiş bir fırtına hüküm sürüyormuş. Şubat ortasına kadar bu şehirdeyiz. Yerleştiğimiz misafirhaneye demir karyolalar koymuşlar, yataklarımızı açtık. Yemekler hazır olarak geliyor, cümlemiz sonsuz neşe içinde yiyoruz. Annem durgun ve düşünceli, babam çılgınca mesut!... Vakitlerimiz muhtelif aile reislerinin

nutukları ve parlak vaatleriyle geçiyor. Komşumuz antikacı Mojej Şalaman umûma bir nutuk çekti:

– İsrail'in Güneşi doğuyor. Asırlarca karabulutlar arkasında kalmış ve ziyasından bizi mahrum etmiş olan Güneş, ufuklardan sıyrıldı şimdi kalplerimizi yakıyor ve ziyasını İsrail devletinin istikbali üzerine döküyor. Asırlar boyu zulüm ve işkence çekmiş olan İsrailoğulları, cihan hükümdarlığının tahtıgâhına doğru yol alıyor. Bu yol şimdiye kadar dikenler ve manialarla dolu idi. Fakat bütün bunlar ümitlerimizi ve cesaretimizi kırmadı. İşte bugün geniş ve mesut bir yolun dönemindeyiz. Sevinelim, oynayalım ve gülelim." Romanya'nın her tarafından heyetler halinde ırkdaşlarımız akın akın bizi ziyarete geliyor ve bize müstakbel İsrail Devleti'nin öncüleri, Sayhun Dağı'nın fâtihlerisiniz, diyorlar. Gururumuz kabarıyor. Zaman zaman arkama, maziye bakıyorum. Vîladimir'in parlak kumral saçları, hâfeli yeşil gözleri ve polenez asilzadelerine mahsus vakur tavrı, sesindeki halâveti hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Acaba gideceğimiz yerde bundan âlâsını bulacak mıyız. Yoksa hakikaten bu yeni ufuk bize her şeyi unutturacak mı? Birbirine zıt hisler, birbirini nakzeden mütalâalar ve çeşitli sinir buhranları içindeyim. Benden başkaları böyle değil. Onlar yeni bir ülkenin fâtihi gibi gurur, neşe ve şevk içindeler."

1 Şubat 1912

"Misafirhanede mühim bir hareket göze çarpıyor. Ayın on yedisinde bizi alacak bir vapur Köstence'den Yafa'ya doğru yol alacakmış. On yedi gün daha buradayız. Babam, annem Bükreş'i gezmeye gittiler. Biz misafirhanede kaldık. Çarşı, pazarda gezmek, sinemaya gitmek için bize Romen parası verdiler. Romanya çok zengin bir memleket. Babam diyor ki; Burada yarım milyonun üstünde bir ırkdaş topluluğu varmış. Ormancılık ve ziraat Romanyalıların servetlerinin kaynakları imiş. Ne iyi, ne iyi... Bu çam yarması herifler çalışsın biz yiyelim. Biz diyorum ama, bizden kimler, onu bilmiyorum. Babamın fukaralık ve zaruretinin ıstırabı içime çöktü. Her halde bunda da aklımızın ermediği bir şey var".

16 Şubat 1912

"Yolculuğa hazır ol emri verildi. Bir heyecan dalgası ruhlarımızı kapladı. Bu gece hiç kimse uyku uyumadı dersem mübalağa etmiş olmam. Sabah o kadar uzadı; Güneş o kadar nazlı ki!... Bir türlü doğmak bilmiyor.

Ama muhakkak doğacak, her gecenin bir sabahı olacak. Hem de şimdi İsrail'in Güneşi doğuyor. İsrail'de sabah oluyor. Goyimler kahrolsun! Viladimir sen de kahrol!"

17 Şubat 1912

"Şafak henüz sökmemişti. Herkes sefere hazır bir vaziyette idi. Eşyalarımız toplanmıştı. Sabah kahvaltısını yaptıktan sonra saat onda da misafirhaneye gelen arabalarla Köstence rıhtımına yanaşmış olan Nor Doyçer Bremen vapuruna eşyalarımızı göndermeye başladık. Öğle yemeğini vapurda yedik. Alyans İsrailite Üniversel ve Rotschild'ler tarafından vapur biletlerimiz alınmış, iaşemiz temin edilmiş. Hepimiz heyecan içinde idik. Saat üçte Bükreş baş hahamı gemiye geldi ve gemide dini merasim yapıldı. Cümlemiz vecd ve huşu içinde idik. Yeni ufuklara, yeni istikbale doğru yola çıkıyorduk. Yarın tarih, doğacak büyük İsrail Devleti'nin, bizi öncüleri diye anacaktır:

Baş haham da bize bir nutuk çekti. Vapuru dolduran insanlar, sanki bir anda taş kesilmişti. Aklımda kalan parçalar şu:

– İsrail çocukları!... Asırlar boyu azab ve ıstırab içinde yaşadınız. O kara günler şimdi yerini mes'ud günlere terk ediyor. Güneş doğuyor, ufuklar parlıyor Tevrat'ın bize vaadettiği günler geliyor. Kavmimize adanmış olan topraklara gidiyorsunuz orada müstakbel devletimizin kökünü teşkil edeceksiniz. Bu temeller üzerinde devletimiz kurulacaktır. Önünüzde daha aşılacak maniler vardır. Onları da cesaretle ve gayretle aşacaksınız. Yolunuz açık ve istikbaliniz mesut olsun.

Rıhtımı Romanya'nın ve hatta Avusturya ve Macaristan'ın her tarafından gelmiş binlerce ırkdaşımız doldurmuştu. Onlar da vecd ve heyecan İçinde idiler. Saat beşte, geminin acı acı düdüğü öttü ve yavaş yavaş limandan süzülmeye başladık. İçlerimizden bir çoğu dualar okuyor, bir çoğu da rıhtımdaki insanları selamlıyordu. Gece gemimiz, Karadeniz'in karanlık sularında sanki gâib olmuş gibi idi.

Çok sallanıyoruz. İçimizde deniz görmüş çok az insan var. Hepimiz perişan bir halde kendimizi yataklarımıza attık."

18 Şubat 1912

"Bugünün şafağı söküyor. Tarihi İstanbul Boğazı'na yaklaşıyoruz. Karadeniz'den, Akdeniz'e geçmek üzereyiz. Saat dokuza doğru karalar

gözükmeğe başladı ve saat onda Boğaz'a girmek üzereyiz. Karantina memurları bizi Boğaz'ın medhalinde karşıladı. Gemi sarı bir bayrak çekmişti. Şimdi Ruslar'ın Çarı grat dedikleri meşhur Konstantinipolos'un tarihi sularındayız. Durmadan geçeceğiz. Gemi şehre yaklaşırken herkes sağ tarafa üşüştü. Rabinoviç diyor ki:

– Şu tepeyi görüyorsunuz. Orası aşılmaz, geçilmez bir kartal yuvası idi. Orası Türk Padişah. Abdülhamid'in oturduğu yerdi. Arz Mev'ud'da bize yer ve hak tanımayan, ırkdaşlarımız bu sulardan geçerken onları memleketine kabul etmeyen, mukaddes topraklara gitmemize izin vermeyen müstebid hükümdar. Onu kavmimiz tahtından indirdi, intikamımızı aldı.

Tarihi şehri geride bıraktık, Marmara Denizi'nde sefer ediyoruz. Gemimiz erzak ve su almak için ancak iki saat limanda durdu. Geceyi Marmara Denizi'nde geçiriyoruz. Hava sâkinleşti. Geç vakit uykuya daldık. Sabah olduğu zaman kendimizi sıcak denizde bulduk. Gemide yeknasak bir hayat var. İştihamız fevkâlade, yiyip, içip neşe içinde vakit geçiriyoruz".

20 Şubat 1912

"Beyrut limanındayız. Arkasını Lübnan dağlarına yaslamış olan bu şehrin uzaktan manzarası çok güzel. Kimseyi şehre çıkarmadılar. Üç saat kadar limanda kaldık ve akşam saat beşte hareketle cenuba doğru yol alıyoruz. Geçtiğimiz sahiller çok tatlı. Karanlık basıncaya kadar etrafı seyrettik, yemek yedik ve yattık. Rüyalarımızda hep büyük devletimizin hayalini, David saltanatım ve Salamon ihtişamının yaldızlı günlerini düşündük. Sanki koskoca bir denizde kaybolmuş gibiyiz. Gökyüzü ile denizden başka bir şey göremiyoruz. İçimizden taşan heyecan dalgaları, sabırsızlık duvarlarına çarpa, çarpa varlığımızı hırpaladı, geceyi zor geçirdik ve sabahı dar ettik. Uykularımız intizamını kaybetti."

22 Şubat 1912

"Şu, hayaliyle gençliğimizi doldurduğumuz, ruhlarımızla yaşattığımız Karmel Bağları ta uzaklardan bize kucak açmış, bizi bağrına basacak gibi olanca azamet ve heybetiyle karşımıza dikildi. Bir çok hikâyelerini ve efsanelerini dinlediğimiz Karmel... Yeruşalemi, Akdeniz'in mavi sularından kıskanıyor ve goyimlerin nazarlarından saklıyor gibi deryalara perde çekmiş yüce dağlar!... Gemi süratie Hayfa limanına yaklaşıyor. Saat tam on iki... Hayfa limanındayız.

Gemi uzakta demir attı. Bize daha evvel Hayfa'ya çıkacağımızı söylemişlerdi. Gemi içinde bir hareket yok. Karantina memuru geldi, gitti. Vapurda hafif dedikodular başladı. Türkler bizi karaya çıkarmayacaklar. Yaşlılar ve aklı erenler diyor ki:

– Ne münasebet; şimdi artık Yahudi düşmanı Sultan Abdülhamid idare başında değil... Uniyyon'e Progre (İttihat ve Terakki demek) partisi iş başında. Onlar bize söz vermişler. Böyle kara düşüncelere kapılmağa lüzum yok.

Saat üçte, Vapura Hayfa hahamı riyasetinde bir heyet geldi, bizi selâmladılar ve hepimize hediyeler getirdiler. Bol yiyecek de verdiler. Hayfa hahamı, gizlemeğe muktedir olmadığı bir heyecanla ve yüksek bir sesle şunları söyledi

– Arz-ı Mev'ud'a hoş geldiniz! Atalar diyarındasınız. Bir gün buraları yine David'in ve Salamon'un göz kamaştırıcı ihtişamına kavuşacaktır. Sizler bu büyük idealimizin müjdecileri ve öncülerisiniz. Yahova yardımcınız olsun!

Sevinçten ağlayanlar, bayılanlar, vecd ve heyecan içinde kendinden geçenler!... Ve derin bir ölüm sükûtu!... Akşam nasıl oldu bilmiyoruz. Sahiller dindaş ve ırkdaşlarımızla dolu!... Akşam sekizde gemi demir aldı, ağır ağır cenuba doğru süzülmeğe başladık... Kıyılardan çılgın sesler geliyor. Bir müddet sonra yine karanlıklara gömüldük. Herkes güvertede. Gece geç vakitlere kadar vapurun muttarid sesi ve denizin hafif dalgalı hışırtıları. Şafak sökerken Yafa uzaktan, sislere bürünmüş, duvağını açmak istemeyen nazlı bir gelin gibi yarı süzgün didarını göstermeğe başladı. Tam saat ikide liman önündeyiz. Yafa oldukça büyük bir şehir!... Kayıkçıları insanı hayrete düşürecek kadar mesleklerinde maharet sahibi. Evvelâ ihtiyarlar ve çocuklar kayıklara bindirildi ve sonra biz karaya çıktık. Yafa hahamı, Yahudi cemaati ve Türk hükümetinin bir mümessili, bizi karşılıyorlar. Yafa sanki bir mahşer yerine dönmüştü. Programlardan, goyimlerden uzakta İsraii'n topraklarında, Arz-ı Mev'ud'dayız. Yerlere kapanıp toprağı öpenler, birbirlerinin boyunlarına sarılıp öpüşenler, ağlaşanlar, sevinçten çılgına dönmüş insanlar.

Acaba biz, hakikaten büyük İsrail devletinin öncüleri miyiz? Bunu düşünmek bile insanın aklını başından almağa kâfi!... Kendimizi kaybetmiş, âdeta uyur gezer insanlar gibiyiz. Kaba ve mutaassıb kendini beğenmiş

Polonyalılarda, katil Ruslardan şimdi artık uzaklardayız. Kendi topraklarımızdayız. David'in yaşadığı, Salamon'un saltanat sürdüğü diyardayız. Demek ki; rüyalarımız hakikat oluyor. Hepimiz karaya çıktığımız vakit, bizi Rothschildler 'imizin vekili Vavzman karşıladı. Cümlemize:

– Hoş geldiniz!... dedi ve Almanca olarak şunları ilâve etti:

– Artık kendi evinizdesiniz. Irkımıza mahsus bir çalışkanlıkla buraları imar edip cennete çevireceksiniz. Size her türlü yardım yapılacaktır. Buraları ecdadımıza lâyık bir ümran ve medeniyete kavuşacaktır!

Sıra sıra dizilmiş arabaları bizden evvel yerleşmiş Yahudi köylülerinin tekmil vasıtaları şehrin kenarında bizleri bekliyordu. Daha evvelden hazırlanmış bir listeye göre arabalara yerleştirildik. Bir ilkçağ kervanı gibi yola düzüldük. Led'den geçerek geceyi yirmi kilometre kadar Yafa'dan uzakta. Ramla Kasabası'nda geçirdik. Burada o gece için kiralanmış odalar ve çadırlarda sabahı ettik. Gece güzel yemekler ve erken saatlerde yollara çıktık. Bize tahsis edilen Hudeyra mevkiine gidiyoruz.

Burası gayet tatlı manzarası olan yeşilliklerle çevrilir bir yer... Bu araziyi Rothschildler Araplardan satın almış. Bir ilkçağ kervanı gibi, neşe ve saadet içinde köye geldiğimiz vakit, bir zamanlar bu mukaddes topraklardan Bâbil'e sürülmüş masum İsrail oğulları sanki bir ba'sü badelemevt'e mazhar olarak kafile halinde geri dönmüş gibi idik.

Rothschildler'in vekili Kudüs baş hahamı ve etraftan gelmiş bir çok ırkdaşlarımızın hazır bulunduğu bir törenle köyümüzün temellerini attık, dualar ettik, sevinç göz yaşları döktük. Bu göz yaşları, sanki Yeruşalem'deki ağlama duvarlarında asırlarca gözlerden boşanan matem nehirlerinin makûs ve mes'ud bir tecellisi idi. Çoluk, çocuk, genç, ihtiyar hepimiz göz yaşları döküyor ve saadetten çılgına dönmüş bulunuyorduk.

Rothschildler'in vekili Almanca olarak bize şu nutku çekti:

– İsrail oğullarının kahraman öncüleri!... Aziz dindaşlarım ve ırkdaşlarım!...

Asırlar boyu, Yahudi olmayan milletlerin zulüm ve işkenceleri altında ezilmiş ve çok ıstırab çekmiş olan milletimiz, gayesine ağır fakat kat'i adımlarla ilerliyor ve yaklaşıyor. Uğrunda üç bin seneden beri inatla savaştığımız mukaddes gayeye varmak üzere olduğumuza inanınız. Sizler, buraya Salamon ve David saltanatının yeniden ihyası için geldiniz.

Dünya'nın dört bucağında bulunan ırkdaşlarımız da yakında hep burada toplanacak, hayallerimiz hakikat olacak ve David'in şanlı bayrağı, bu bize adanmış topraklarda tekrar dalgalanacaktır. Size kat'iyet ve emniyetle temin ederim ki ırkımız ve milletimiz en geç bir çeyrek asır içinde bu toprakların, bu ülkenin, hatta hatta Nil'den Fırat'a kadar uzanan büyük İsrail Devletinin şanlı, şerefli sahibi olacaktır.

Irkımız; Allah'ın mümtaz millet olarak yarattığı kavmimizi, hâiz olduğu üstün zekâ ve kıymetli vasıflar sayesinde gayesine çabuk ulaşacaktır. Siz, burada, bu köyde büyük ve müstakbel İsrail Devleti'nin temellerini atıyorsunuz. Bu temellerin çok kuvvetli olması ve bu temeller üzerinde güçlü ve azametli İsrail Devleti'nin, çabuk kurulması için elinizden gelen gayreti (bu isim; Talmud'da ki Hodorâ'dan müştaktırı Farisiler için mukaddes ve mevhum bir topraktır, Araplar bu ismi Hudeyra'ya çevirmişlerdir) esirgemeyeceğinize eminim. Sizler burada birleşip kök tutuncaya kadar, bizler ve yeryüzündeki ittihadimiz ve teşkilâtımız elinden gelen her türlü yardımı yapacaktır. Gece, gündüz çalışınız, ekiniz, biçiniz, iktisat ediniz, zengin olunuz, vazifenizi yapınız. Gün yaklaşıyor, ufuklar ışıldıyor ortalık aydınlanıyor. Yarın kopacak büyük bir fırtına goyimleri yere serecek, bitap düşürecek ve o zaman hiç kimse, hiç bir kuvvet bizi yolumuzdan alıkoyamayacaktır. Buna inanınız, azminize güveniniz ve bu hedefe sağlam ve cesur adımlarla ilerleyiniz. Muhakkak muzaffer olacaksınız, mutlaka muzaffer olacağız!

Gözyaşları ve ihtiyarların feryatları arasında dinlediğimiz bu hitabe bize, sanki Salamon'un muhteşem mabedinde akisler yaratıyor, hissini vermekte idi. Varşova ve Karakovi'den, bu mukaddes topraklara gelmek ve burada asırlarca milletimizin gönlünde yaşattığı bir mefkureyi gerçekleştirmek ve Dünya tarihinde bu muhteşem davanın öncüleri olmak ne büyük şerefti bize!

Artık Viladimir'in mağrur aşkı, goyim asilzadelerinin alçak tahakkümü yerine, İsrail'in hükmü yürüyecek, İsrail'in sesi duyulacak! Bütün milletler yere serilecek, onların dört elle sarıldıkları ahlâk kanunları paçavralaşacak, kitapları yırtılıp çöp sepetine atılacak. Bize "Pis Yahudi" diyenleri, biz öyle kirleteceğiz ki; öyle pisleteceğiz ki, onlar kendilerinden tiksinecek, kendilerinden iğrenecekler... Polonyalı mağrur asilzadeleri, Rus

zadegânı uşak gibi, köpekler gibi, esir gibi karşımızda el pençe görmek ne büyük zevk, ne tatlı bir hayal...

Pogromlar diyarı Rusya yıkılacak, onun imparatorundan, prenslerine, beyzadelerine kadar bütün asillerin dilendiğini göreceğiz. Evet bizi bu mefkûre ile yetiştirdiler ve bu gaye için buralara getirdiler. Getirdiklerine pişman olmayacaklar, onların, büyüklerimizin yüzlerini kara etmeyeceğiz.

Bütün Mart ayı gece gündüz faaliyette geçti. Çadırlardan yeni evlerimize taşınıyoruz. Hemşehrimiz olan mimar Sar, Câuna'dan ve Yeruşâlemden gelen mühendisler ve kadınlı erkekli, geceli gündüzlü çalışmamız sayesinde şimdi şirin, zarif, lâtif bir köy ve mesut bir yuvanın sahibiyiz. Varşova ve rutubetli evleri yerine şimdi aydınlık, güneşli ve müstakil bir evimiz var. Polonya'da, mağrur goyimlere on paralık mal satmak için loş ve tozlu dükkânlar yerine şimdi kır çiçekleriyle bezenmiş, kuş sesleriyle tatlılaşmış, hür ve serazâd bağlarımız, bahçelerimiz, tarlalarımız var.

Bağ yetiştirmek İçin asma fidanları ve ziraat memurları göndermişler. Ayrıca bize badem ağacı fidanları da verdiler. Rotschild'in Bankası, gelecek senelerin üzüm ve badem mahsullerine mahsuben bize faizsiz para ve avans verdi. Elimiz para, gözümüz saadet gördü, şevkimiz, gayretimiz cesaretimiz arttı. Mazi ne çabuk unutuluyor. Şimdi artık biz; dünün karanlık ve acı günlerini değil, yarının vaadler dolu, saadet dolu günlerini düşünüyoruz. Kalbimiz, ruhumuz, benliğimiz bu heyecanın ateşiyle sarılı. Kimbilir, belki birgün, belki pek yakında burada barbar Türk'ün bayrağı inecek, yerine bizim; David'in bayrağı dalgalanacak. Asırlarca bu mukaddes yerlerde, Arz-ı Mev'ud'da haksız yere hüküm süren vahşi Türk saltanatı yıkılacak ve kızıl sultanların evlâtları buralardan kovulacaktır!"

Not: Birinci Dünya Harbi'ni kastediyor, Şayarv-ı hayrettir ki; Yahudi bu kıyametin kopacağını çok evvelden tahmin etmiş, çünkü bunu o hazırlamıştır.

İstihbarat notlarına devam edelim!

"Yerusâlem Mâbedi'nin göz yaşlarımızdan silinmiş duvarları, Dünya milletlerinin tek kıblesi olacak, büyük Salamon mâbedine temel olacak. Şimdi her birimizin ruhunda bu hayal yaşıyor. Hepimizin kalbi ve gönlü ümit ve emniyetle dolu.Biz bugüne ulaşmak için az mı fedakârlık ettik. En geç on sene içinde tarumar olacağını göreceğimiz Çar Rusyası'nda az mı ırkdaşlarımız Pogromların, katliamların pençesinde can verdi. Yığın, yığın

Yahudi cesetleri, yarının büyük İsrail devletinin, yerinden kalkmaz, kımıldanmaz birer temel taşı oluyor. Bir zamanlar Türk Sultanı, kızıl padişahın soydaşlarımızı bu topraklara ayak basmaktan meneden fermanları biz şimdi paçavra gibi yırtıp kâğıt sepetlerine atmadık mı?!

O'nun tahtını, tacını başına geçirmedik mi? Bizim kinimiz, bizim imanımız önünde yeryüzünde hangi kuvvet karşı durabilir? Şimdi, Polonya'daki şu tarih hocamızı bir düşünüyorum. O bizi ne kadar hakir, ne kadar âciz, ne kadar zayıf görüyordu. Kimbilir belki bütün bu haller bizi gayemize yaklaştıran, irade bütün bu haller bizi gayemize yaklaştıran, irade ve azmimizi kamçılayan birer âmil olmuştur da...

Şimdi aradan bir sene geçmiş bulunuyor. Başardığımız esere bakarak kendimizi David zamanından beri burada yaşıyoruz zannediyorum. Bu kısa zaman içinde ne büyük işler başardık. Tembel ve miskin Araplar'ın çöl halinde, yaratıldığı gibi vahşi ve iptidai bıraktığı bu yerler şimdi İsrail oğullarının azimlerini ve gayretleri sayesinde cennete dönmüş gibi mâmur bir hale geldi. Köyün bütün genç kızları bu yabani dağları bağ haline getirdik. Bağlarımızı çapalamaktan, zamanında filiz almaktan; ne büyük zevk duyuyoruz. Badem bahçelerimiz gelişiyor. Geçen gün köy kahvesinde Viyanalı bir ziraat mühendisi bağları ve badem bahçelerini gezerek ıslahı için lâzım gelen bilgileri öğretti bize...

Babam Varşova'da ve Karakov'da alıştığı rahat işe zaman zaman hasret çekiyor. O; budala goyları aldatarak, onların kıymetli eşyalarını yok pahasına satın alıp hakiki değerine satmak ona kolay ve tatlı geliyordu. Şimdi tarlada çalışmak O'na zor geliyor. Fakat, gözümü kapayıp kafamda maziyi canlandırmak istediğim günler, âdeta kâbus altında ezilmiş gibi oluyorum. O karanlık, rutubetli, tozlu, küflü dükkân!...

En devamlı müşterilerimizin bile bize tiksinerek, nefretle bakışları, mektepte, en ufak bahanelerle:

– Pis Yahudi! Çıfıt! İğneli fıçı katilleri... Gibi bitmez tükenmez hakaretler...

Bunların neresine ve hangisine hasret çekilir. Bunlar aranılır şeyler mi?... Bu satırları yazarken babam başımın ucunda dikildi. Onun bana her yaklaşımı ruhumda menfi ihtizazlar meydana getiriyor, neden acaba? Evet; bu da mazide geçen bir kâbus idi. Şimdi bana, keskin bir ifade ile ihtar ediyor:

– Bırak şu pis hâtıraları. Onlar çok geride kaldı. Korkunç bir rüya idi o günler! Uzun ve kasvetli gecelerdi. Sabah oldu, Güneş doğdu, ruhlarımız aydınlandı, vücutlarımız ısındı, ufuklar genişledi. Şimdi o karanlıklara değil, ışıklara güneşe ve önümüzde hududsuz acıtan istikbale bak Suzy! Bugün köyün bütün genç kızları Yafa'ya gideceksiniz."

– Orada ne işimiz var baba?"

– Orada size yarını ve yarınki vazifelerinizi anlatacaklar. Annen de beraber gelecek. Ben de iki gün için Jerusalem'e gideceğim.

– Orada ne yapacaksın baba?...

Ve odadan çıkıp gitti. Dilijans köyümüzün genç kızlarını doldurdu. Yafaya doğru gidiyoruz. Ne güzel kırlar, ne güzel manzaralar, ne tatlı arazi. Neşe içinde, şarkılar söyleyerek yol alıyoruz. Zaman akıp gidiyor. Bizim gibi yeni kurulmuş bir Yahudi köyünden geçtik, biraz evvel başka bir dilijans oranın genç kız ve kadınlarını alıp Yafa istikametinde ayrılmış. Öyle vaktini epey geçmişti büyük bir çiftliğe geldik bu; Rothschild'in ve Alyans İsraelit Üniversel'in parasıyla kurulmuş cidden asri bir çiftlikti. Muntazam ve geniş bir binası var. Bizi karşıladılar ve sanki birbirimizi çok evvelden tanıyormuşuz gibi kucaklaştık, konuştuk ve seviştik. İşte bu, bir Yahudi tesânüdüdür: Solidarite Juİf...

Bahçede kurulmuş sıra sıra masalarda bize çok lezzetli yemekler ikram edildi. Bunların hepsi çiftlik mahsûlü, Tavuk, sebze ve meyve, hattâ ekmek bile çiftlikte yapılıyormuş. Hepimize bol Rişon le Zion şarabı ikram ettiler. Biz yemeğe oturduğumuz zaman, bizden evvel gelen Yahudi köylüleri Yafa istikametinde yola çıkmışlardı. Yemekten sonra biraz istirahat ettik ve yola düzüldük. Ayrılırken bu çiftliğin müdürü Zebulun bizi selâmetlerken şunları söyledi:

– David saltanatının kurulacağı yere gidiyorsunuz. Sizler müjde melekleri gibi orada lâzım gelen dersi alacak ve size gösterilen yolda yürüyeceksiniz. Bu yol bazen dikenli de olabilir. Onları çiğneyip geçeceksiniz, yolun nihayetinde, binlerce senedir hasretini çektiğimiz mesut bir hayat var, sizi bekliyor, bizleri bekliyor, İsrail oğullarını bekliyor.

Bu ateşin hitabenin tesiriyle hızla ilerliyoruz ve kısa zamanda kendimizi Yafa'da bulduk. Zengin bir ırkdaşımızın evinde toplandık. Orada bulunan insanlar içinde Varşova'dan, Karakov'dan tanıdığım âşinâlar çıktı. Fakat artık bu, bir fevkalâdelik teşkil etmiyor. Biz, hepimiz uzun ve mesut bir

seyahate çıkmış, muhteşem bir transatlantik yolcularına benziyoruz. Cümlemiz aynı gemi içinde, cümlemiz aynı yolun yokuşuyuz. Akla gelebilecek bir tek şey, geminin bir kazaya uğraması ihtimalidir. Hayır, hayır bu olmayacak, asla! Yehova bizim koruyucumuz, bizim rehberimizdir. Odadan muhterem bir ihtiyar içeri girdi. Şimdi hep bir ağızdan ve ayakta hem onu karşılıyor, hem de şunu okuyoruz.

Rabba terennüm edeceğim, çünkü gayetle yükseldi. Atı ve atlısını denize attı. Rab kuvvetim ve mezmurumdur; O bana kurtuluş oldu; O benim Allah'ımdır ve ona hamdedeceğim.

Not: Şimdi şimdi anlıyoruz ki, Yahudiler müstakbel saltanatlarının merkezini daha o zaman tayin etmişler. Biz bir şey görmemiş ve işitmemişiz. Görse idik, işitse idik ne olacaktı sanki!... Olanları gördüklerimizi olduğu gibi yazıyoruz, yazdıklarımızı zaman ve hadiseler tasdik ve teyit ediyor, sözlerimiz ve yazılarımız bir kehanet gibi tahakkuk ediyor da ne oluyor? Düşmanlarımız her gün artan bir şiddetle, her gün şiddetini artıran bir hızla ilerliyor, bir tek adım duraklatabiliyor muyuz? Heyhat!

Devam ediyoruz:

"Babamın Allah'ı, ve onu yükselteceğim. Rab cenk eridir, İsmi Yehova'dır. Firavun'un cenk arabaları ve ordusunu denize attı. Ve seçme araba cenkçileri kızıl denizde battılar.

Enginler onları örtüyor; Taş gibi derinliklere indiler. Senin sağ elin, Yarab, kudrette celildir. Senin sağ elin, Yarab, düşmanı eze r. Ve sana karı ayaklananlar ı, azametinin çokluğunda yıkarsın; Gazabını gönderirsin, onlun muz gibi yer. Ve öfkenin soluğu ile sular yığıldılar, Akıntılar yığın gibi durdular. Düşman dedi: Kovalayıp yetişeceğim, çapulu bölüşeceğim; Onlardan canım doyacak; kılıncımı çekeceğim, elim onları helak edecek. Yelinle üfürdün, deniz onlun örttü; Büyük sularda kurşun gibi battılar... ilâhlar arasında senin gibi kim vardır, Yarab? Kudsiyette celil, senalarda heybetli, Harikalar yapan, senin gibi kim vardır? Sağ elini uzattın, Yer onları yuttu. Kurtardığım kavme inayetinle rehber oldun; Mukaddes meskenine kudretinle onlara yolu gösterdin. Kavimler işittiler, titrediler; Filistin'de oturanları ağrı tuttu. O zaman Edomun emirleri korktular; Moabın yiğitleri titreme aldı; Kenan'da oturanların hepsi titrediler Onların üzerine korku ve dehşet düştü; Senin kavmin geçinceye kadar, Yarab!

Edindiğin bu kavm geçinceye kadar, Senin buzunun büyüklüğü ile taş gibi hareketsiz oldular. Onları içeri getireceksin, ve mirasın dağında, Yarab kendi oturmam için yaptığım yerde, Yarab, ellerinin sabit kıldığı Makdiste onları dikeceksin! Hepimiz ayakta, büyük bir vecd ve heyecan içinde, titrek sesler, nemli gözlerle okuduğumuz bu ilâhiden sonra Aşer Levi ismindeki muhterem ihtiyar gür ve manâlı sesiyle bize hitap etti:

– İsrail'in fedakâr kızları!

Ecdadımızın yıllarca sefalet ve ızdırap içinde kıvrandıkları Sina Çölü'nün eşiğinde Ba's-übâ'del mevt sırrına ulaşmanın arefesinde sizleri, her birinizi birer kurtarıcı melek gibi karşımda görüyorum. Dikkatle bakınız, fark edeceksiniz; koyu ve zifiri karanlıklar dağılıyor. Güneş Sahyun Dağları'nın arkasından bizlere didarını göstermek için hazırlanıyor. O, gün yakındır. Hürriyet ve İstiklâl günü! Allah'ın mümtaz milleti olarak yarattığı ve sonra bizleri imtihan etmek için asırlar boyu işkenceden işkenceye, sefaletten sefalete sürüklediği kavmimiz çilesini doldurmuş, imtihanını vermiş ve bütün milletlerin efendisi olmak hakkını kazanmıştır. İktidar ve kudret elimize geçecektir. O zaman bütün bâtıl dinler lağvedilecek, bütün mâbedler yıkılacaktır, yeryüzünde yaşayan bütün insan sürüleri, tekmil milletlerin mabedi olacak olan İsrail Kâbesi'ne yüzlerini dönerek hürmet ve tazimle yerlere kadar eğileceklerdir. O gün geliyor. Siz o günün, o mukaddes günün habercileri, müjdecilerisiniz. Kendinizi küçümsemeyiniz, varlığınızı asla küçük görmeyiniz. Göklerin manevi gürültüsüne kulak verin; Yehova sizlere sesleniyor: Yarın buralarda, bu mukaddes topraklarda, bu Arz-. Mev'dud'da kıyametler kopacak, Türk ve Arap asırlar boyu bu temiz toprakları kirletmiş olan gasplar, müstevliler hâk ile yeksan olacaklar, onların tahtları, taçları sernügûn olacaktır. Yakında bütün milletlerin birbirlerinin boğazlarına sarıldıkları günleri yaşayacak ve göreceksiniz.

Not: Casus Liberman tarafından yazılan bu satırlar bize gösteriyor ki uzun süren bir hazırlık ve planlama süreciyle SİYON protokolleri hayata geçmiş ve OSMANLI paylaşım sofrasında kızarmış HİNDİ olarak yerini almıştı. TÜRK milletine karşı büyük ihanet planı dün olduğu gibi bugün de devam ediyor. Türkiye demeyenler bu şekilde TURKEY isminin uluslararası literatürde kullanılması için planlamalarını çoktan yapmışlardı.

Devam ediyoruz!

“O zaman her birinize vazifeler düşecektir. İsrail’in fedakâr ve cesur kızları! O güne hazırlanınız. Gecelerinizi gündüzlere katınız, David saltanatının temelleri olacak olan bu güzel yerleri imar edip cennete çeviriniz. Yarın ırkdaşlarımız, yeryüzünün her bucağından buralara fevc fevc göç ettikleri zaman hazır ve mamur bir vatan bulsunlar. Yarın buralarda kopacak fırtınalar önünüze bir çok fırsatlar serecektir. O fırsatlardan istifade etmeğe, sizlere verilecek vazifelere can ve yürekten cesaret ve fedakârlıkla lâyık olmağa çalışınız. Sizlerden büyük fedakârlıkla lâyık olmağa çalışınız. Sizlerden büyük fedakârlıklar istenecektir. Bunları. seve seve yapacağınıza eminim. Irkdaşlarınız yıllar yılı, asırlar boyu bu fedakârlığı ıspat ettiler. Muhammed’in dinini yıkacak, ümmetini mahvedecek ve barbar Türklerle, bedevi Arapları, bu ülkeden kovacağız. Görüyorsunuz ne büyük bir vazifenin, bir kıyametin arefesindeyiz. O gün geldiği vakit bu sözlerimi hatırlayarak cesaretinizi bileyiniz. Bugün yine, biraz evvel terennüm ettiğiniz ilâhileri okuya okuya, neş’e ve ümit içinde yuvalarınıza dönünüz. Yehova sizinle beraber olsun!

Bu defa bizi getiren dilijanslara bir kaç araba daha ilâve ederek hepimiz birlikte yollara düzüldük, bütün arabalardan yek avaz ve yek ahenk aynı ilâhiler duyuluyor, seslerimiz semalar yükseliyordu: Yehova sen bizimle berabersin! Yehova sana güveniyoruz. Yehova goyimlerin efendisi olacağımız günler gelsin artık”

Yollar kısaldı, sanki uçuyoruz. Vücudlarımız arabalar içinde, ruhlarımız o kadar yükseklerde, hayallerimiz o kadar enginlerde ve uzak ufuklardaki, köyümüze ne kadar zamanda ve nasıl geldiğimizi fark edemedik bile...

Fakat bu gece o kadar uzadı ki; sabah gelmeyecek gibi zann olunur. Uyku gözlerime girmedi. Yarın bize verilecek vazife ne olacaktır acaba! Bütün gece bu istifhamı, bu düğümü çözmeğe çalıştım. Elbetteki bizi Gettolardan bu ser’âzâd yerlere (Birinci Dünya Harbi’ni kastediyor.) kavuşturanların daha büyük gayeleri vardır. Bu yolda bize de, bana da bir vazife düşecek olursa hiç şüphesiz onu tekmil kalbimle, aşk ile, seve seve yapacağım.”

Yaşasın İsrail İmparatorluğu!

“Günler geçiyor. Köyümüzde faaliyet arttı, herkes arı gibi çalışıyor. Böylece hummalı faaliyetler içinde 1914 senesi Nisanını bulduk. Biz Polonya’da iken bu mevsim buz gibi soğuk olur. Burada ise ortalık

yemyeşil, buğdaylar yükselmiş, asma kütükleri canlanmış. Ortalık sıcak, adam akıllı bir yaz mevsimi yaşıyoruz. Badem bahçelerini o şekilde düzenledik ki; manzarası bile insana zevk ve ümit veriyor.

Babam geçen akşam inceden inceye hesap ediyordu; şu kadar ağaç, şu kadar badem ve şu kadar altun! Bugün köyün bütün delikanlıları ve kızları kırlarda çalıştık. Babam ayrıca civar köylerden iki de işçi tutmuştu.

– Buna ne lüzum var baba dedik, biz yetmiyor muyuz, kendi topraklarımızda kendimiz çalışır, zevkini biz sürer, hasılatını biz toplarız. Amele parası vermekte mana ne?

– Şu köpek gayri Yahudileri, beş on para karşılığı eşek gibi çalıştırmanın zevkini bir bilseniz!.. .Mısır ehramlarında on binlerce ırkdaşlarımızın döktüğü alın teri ve harcadığı emekleri bir düşününüz... Bir fellâhın yok pahasına, Güneş altında ve hükmümüz altında çalışmasını seyretmekteki zevki bir düşününüz. Gün gelecek, Mısır ehramlarında döktüğümüz alın terleri seller olup goyimleri boğacak ve bütün beşeriyet bizim pençikli kölemiz gibi çalışacaktır. Yüz milyonların emek ve gayretlerimizden hasıl olacak bütün servetler bizim kasalarımıza akacak ve İsrail oğulları bu esirler sürüsünün sırtından ebedi ve hudutsuz bir refah içinde yaşayacaktır. Goyimlerin bütün kazançları, sa'y ve gayretleri, emek ve alın terleri som som altınlar şeklinde bizim hazinelerimize akacaktır.

Babam sesini birdenbire yükselterek, yüzüne keskin bir ciddiyet vererek sözünü şu cümle ile bitirdi:

– Kendinizi o günler için yetiştiriniz ve o günlere hazırlanınız!"

1 Mayıs 1914

"Güneşli bir sabah. Bahardan ziyade koyu bir yaz sabah. Sıcak ortalığı kavuruyor. Güneş; aynı bu mevsimde Varşova'da ve Karakov'da geçirdiğimiz puslu ve serin günlerin bizden hıncını çıkarıyor gibi hırçın! Fakat öyle bir hırçınlık ki; meyveler ve ekinler üzerinde çok müsbet tesiri olduğu göze çarpıyor. Herşey kemale ermiş bulunuyor. Meyveler, sebzeler, bağlar, bostanlar. Çiçekler ve kuşlar, her şey, her şey. Canlı ve hareketli.

Bu yaz gününün öğle vakti köyümüze esrarengiz iki misafir geldi. Biri kadın, ötekisi erkek! Köyün bütün halkı bu iki insanın etrafında çevrelendi. Babam herkesten fazla bu yabancı misafirlere sokuldu, iltifat gördü ve onlara saygı gösterdi. Kadının ismi Sarah erkeğin ismi Aron'du. Bunlar bütün gün babamla baş başa verip bir şeyler konuştular. Bize bir şey

söylemediler. Gece şereflerine köyümüzün misafir salonunda ziyafet verdik. Köy kızlarının kırlardan topladıkları mavi, beyaz çiçeklerle sofrayı donattık. Fabrika bol şarab göndermişti, hepimiz birlikte içtik. Fakat bu misafirler kim, fabrika onları nereden öğrenmiş ve bu şarapların manası ne? Onu da öğreniriz elbette. Gece biz yataklarımıza çekildiğimiz zaman, kadın erkek, kardeş olduklarını sanıyorum, babamla baş başa kalmışlardı. Ne vakte kadar konuştuklarını bilemiyorum. Uyuyakalmışım."

14 Mayıs 1914

"Ne sıcak, ne büyüleyici, ne tatlı bir sabah. Kahvaltılarımızı bahçede yaptık. Yediklerimizi hepsi kendi emeğimizin mahsûlü. Ekmek, tereyağı, reçel! Bütün bunları biz kendi ellerimizle yaptık. Çarşıdan pazardan alınan bir şey yok. Bunlara pis goyimlerin eli değmemiş.

Kahvaltıdan sonra babam, bu misafirlerle birlikte Yeruşalem'e gideceğimizi müjdeledi. Mukaddes şehir, büyük belde! Asırlar boyu nülevves insanların, pis Hıristiyanların, barbar Türklerin ve hatta Araplar'ın işgalinde olan güzel şehir! Seni görmek, toprağına yüz sürmek bana da müyesser olacakmış, sana binlerce minnet ey Adonay!

İki yağız atın çektiği mükellef bir fayton bizi akşam karanlığında Yerüşalem'e getirdi. Kendimi David'in, Salomon'un ülkesinde sanıyorum, Fast otelinde babamla bana tertemiz, mükemmel bir oda hazırlanmıştı. Otelde yiyip içtik. Bizi buraya getirenler ertesi sabah gelmek üzere ayrıldılar. Tatlı rüyalı, hayalli, hülyah bir gece geçirdim ve güneş Sahyun dağlarının arkasından yüzünü göstermeden yataktan fırladım, giyindim, hazırlandım".

15 Mayıs 1914

"İlk işimiz baba kız, Salomon mabedinin asırdide temel duvarlarına yüz sürmek oldu. Kalabalık çarşıdan geçerken, kendimi asırlarca evvele gitmiş zannettim, Irkdaşlarımız ve dindaşlarımızı selâmlaya, selâmlaya ve sanki tarih yapraklarını tersine çevire, çevire, İsrail oğullarının ihtişam ve saltanat devirlerine geri dönmüş sanıyordum. Titüs ve Ebuknazar'ın vahşi ve hâin gölgeleri de hafızamızda canlanmış, Babil sürgünü, Romalılar'ın zulmü, Goyimler'in işkencesi ve ondan öte asırlık tarih sanki hep bir arada canlanmış, şahlanmış, karşımızda dikilmiş gibi idi.

İçimden sert ve hiddetli bir ses haykırıyor: Yanılıyorsun Suzy! Arkana bakma, Önünde mesut bir istikbal var, onu gör! israilin istiklâli, İsrail oğullarının saadetini gör! Öyle yaptım. Zıt hisler ve çeşitli tesirler altında tıpkı bir sâhir-i filmenâm(uyur gezer) gibi baba kız kendimizi büyük mabedin kalın duvarları önünde bulduk. Diz çöktüm, gayri ihtiyarı gözlerimden yaşlar boşanıyor, babam cezbe halinde...

– Ey büyük ve kudretli Yehova! Bu dökülen göz yaşlarını görmüyor musun? Ne zamana kadar bu bedbaht seller böylece akıp gidecek. Bu mübarek göz yaşlarının vücûde getirdiği deryalarda goyimleri boğ, yok et artık, yok et onları!

Kendimden geçmiş gibi idim. Babam da öyle ve sonra her ikimiz birlikte okuyoruz:

Ey İsrail, kendi yüksek yerlerin üzerinde öldürüldü izzetin! Yiğitler nasıl düştüler! Filistinlerin kızları sevinmesinler diye, Sünnetsizlerin kızları sevinmesinler diye, Sünnetsizlerin kızları sevinçle coşmasınlar diye, Gatta bunu bildirmeyin, Aşkelon sokaklarında yapmayın. Ey Gilboa dağları, üzerinizde ne çiğ ne yağmur, ne de takdime tarlatan olsun; Çünkü yiğitlerin kalkanı orada, kaldırıp attılar, Saul'un yağlar mesholtınmamış kalkanın... Öldürülmüş olanların kanından yiğitlerin yağından, Yonatam'ın yayı geri gelmezdi, Ve Saul'un kılıncı boş dönmezdi. Saul ile Yonatan hayatlarında tatlı ve sevimli idiler. Ölümlerinde de ayrılmadılar;

Kartallardan daha çevik, Arslanlardan daha kuvvetli idiler. Ey İsrail kızları! Şanla ağlayın, o size değerli kırmızı kumaş giydirdi, esvabınız üzerine altın süsü koydu. Cenk ortasında yiğitler nasıl düştüler! Yonatan senin yüksek yerlerinde öldürüldü. Ey kardeşim Yonatan, senin için acıklıyım; Sen benim için çok tatlı idin; Senin sevgin benim için şaşılacak şeydi, kadının sevgisinden ziyade idi. Yiğitler nasıl dövüştüler ve cenk silâhları nasıl yok oldular! Bu ilâhiyi baba kız öyle içten, öyle, heyecanlı, öyle vecdle okumuştuk ki; âdeta kendimizden geçmiş ruhlarımız asırlarca evvelki zamanlara dönmüştü. Gözlerim ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, göz yaşlarım Salomon Mabedi'nin temellerini ıslatmıştı. Bunlar boş yere gitmiyor, bunlar Adonay'ın katında birikiyor, toplanıyor, Bir gün sel olup düşmanlarımızı. boğacak, yağmur olup bahçelerimizi sulayacak! Ey "Yehova! Büyük mâbud! Seslerimize kulak ver, bizi kurtar artık!...

***

Bugünün sabahı böyle geçti. Öğle yemeğini otelde yedik. Zihnimi kurcalayan bir şey var. Köyümüzden niçin beni seçtiler ve buraya getirdiler. Babamın bu işte rolü nedir, yoksa sadece bana refakat etmek için mi? Elbette bütün bu olup bitenlerin iç yüzünü er geç anlayacağım, muhakkak olan bir şey varsa, biz yeni bir hayatın, yeni ve parlak bir istikbalin eşiğindeyiz. Bir hissikablelvuku (ön sezi) asırlarca İsrail oğullarını sarmış olan kara bulutların dağılmakta olduğunu ve devletimizin doğmakta olduğunu bize haber veriyor, içimize böyle doğuyor. Hahamların, hükemâmızın (filozoflarımızın) vaadleri, sözleri, müjdeleri elbette ki boş değil! Binlerce sene oluyor. Binlerce azap ve işkence, sayısız ve hudutsuz zulüm ve itisaf (yok ermek) biz bütün bunlara göğüs gerdik. Hiç bir şey gözümüzü yıldırmadı, hiç bir engel bizi yolumuzdan döndürmedi. Bugünün İsrail kızları; bu fedakârlıklarının mükâfatını bekliyoruz. Bundan on sene evvel, Türklerin Kızıl Sultan'ı hiç bir ırkdaşımızı, hiç bir dindaşımızı bu topraklara ayak bastırmıyordu. Babalarımız, ablalarımız, annelerimiz vapur güvertelerinde, üst üste, yığın, yığın Türk topraklarına çıkmak için günlerce beklediler. Ne Amerika'nın, ne Avrupa'nın, ne de cihanı sarmış olan teşkilâtımızın teşebbüsleri para etmedi. Barbar Türklerin, zâlim sultanı Abdülhamid Filistin'de bir İsrail Devleti doğmasın diye öylesine direndi, öylesine inat etti ki evet biraz geç kaldık, fakat sultanın tahtını da başına göçürttük. İşte şimdi biz bu mukaddes ülkedeyiz. Hem de asla çıkmamak üzere!...

İçimize, ruhumuza, kabımıza sığmayan bir heyecan içinde çalkalanıyor, sarsılıyoruz. Öğleden sonra otele Sarah geldi. Beni yalnızca bir odaya çekti, yüzümü okşadı, benimle çok eski âşinâlar gibi konuşuyordu. "Sevgili kız kardeşim, beni dinle!" dedi. Bütün bu samimiyete rağmen ellerim titriyor, dudaklarım titriyordu. İşte bir fevkalâdelik olduğunu hissediyorum, anlamadığım tek şey; köyümüzden sadece benim seçilmiş olmaklığım ve bana karşı bir ehemmiyet verilmiş olması idi. Bu düğümü çabuk çözdüm."

NİLİ casusluk teşkilatı kuruluyor

"– Sen çok güzel ve cazip bir kızsın. Zekân da fazla! Üstelik İsrail'in büyük dâvasını tam manasıyla kavrayacak bir yaradılıştasın. Sahip olduğun bütün bu müstesna meziyetler ve güzellikleri İsrail davasına vakfedecek o yolda kullanacaksın. Bugünden itibaren sen köyümüzde Nezach Yisraee Loyeschakev teşkilâtının mümessilisin! Bu teşkilat, yarın kurulacak büyük

İsrail devleti'nin temel organıdır. Tarih sana bu şerefli vazifeyi lâyık görüyor, bununla iftihar edebilirsin. Her ayın ilk Şabat(Cumartesi) günü Yeruşalem'de Sir Levi'yi görecek ve ondan talimat alacaksın. O, icap ettikçe haberleri bana gönderir. Ben Hayfa'ya yakın Sihron Jakop Köyü'nde oturuyorum. İcap ettikçe Yafa'daki çiftlikte de buluşuruz. Orada başka kız kardeşlerinle de tanışırsın. Şimdilik acele bir şey yok. Araplar sadece menfaatlerini düşünüyor, başka şeylerle alâkadar olmazlar, Türk memurları belki senelerce köyümüze uğramazlar, lâkayd ve Dünya'dan bihaberdirler. Şayet bir vesile ile ayakları oraya uğrarsa onlar. hoş tutup güzelliğinizin sihriyle onları büyülemek, onlara saf ve sâdık gözükmek vazifenizdir. Hele hele, İsrail'in istikbalinden, idealinden hiç kimseye bir şey söylememeye ve hatta bu büyük idealden habersiz gözükmeye çalışmak vazifenizdir. Geldiğin yeri iyi hatırlıyorsun değil mi Suzy? Rutubetli, küflü ev ve sefil bir hayat! Goyimlerin daimi hakaretleri, kırbaç, zulüm, işkence ve katliam. Daima bunları ve yarını düşüneceksin. Yarın; parlak güneşli, mesut ve büyük yarın. İşte o kadar benim güzel hemşirem, gerisi senin zekâna!

***

Böylece umûmi bir talimat ve umûmi bir izahat alarak birbirimizden ayrıldık. Demek ki, ben köyümüzde, İsrail tarihinin, İsrail istikbalinin en mühim teşkilâtı olan Nezach Yisrael Loyeschakev NİLİ mümessiliyim, ne bahtiyarlık, ne şeref bu! Acaba üç dört köy içinde niçin beni seçtiler. Bu pek gizli bir şey değil. Ben de farkındayım. Fakat babam açıkça ve sarahaten bunu şöyle izah etti:

– Yakıcı bir güzelliğe sahipsin Suzy! Zekâ ve zarafetin de ondan aşağı değil. Bu silâh sende oldukça çok gönüller yakar, çok budalaları avlarsın. Zamanı gelecek bütün bu nimetleri müstakbel İsrail devletinin menfaati uğruna kullanacaksın! Senin bu büyüleyici güzelliğin karşısında kaç erkek, kaç irade mukavemet edebilir. Sen bu sılalarla goyimleri yere serecek, onların sırlarını öğrenecek ve istikbale hizmet edeceksin!...Türkler, asırlarca bu yerleri, bu bizim ecdat yurdumuzu bize zindan ettiler. Türk Sultanı Abdülhamid ırkdaşlarımızı buralara sokmamak için bütün Dünya'ya kafa tuttu. Ona kimse sözünü geçiremedi. Fakat bak bugün biz buralarda, âdeta müstakil bir devlet gibi yaşıyoruz. Bu devlet, yarının büyük Salomon saltanatının bir provasından başka bir şey değil! Kendimize

mahsus postalarımız var, hatta paramız, namımıza basılmış paralarımız var. Türklerin ses çıkardıkları yok. Mecalleri yok ki! Onlarda buralarda iğreti oturduklarının farkındalar. Bir gün buralardan çekilecekler ve buraları tamamiyle bizim hükümranlığımız altına girecek. Şunu unutmamalıyız ki, Türkler'in bugünkü müsamahaları ve sessizliğine inanmak hiç de doğru değil. Bu vaziyet anormal, arızi ve muvakkattir. Şimdi onlar kendi dertlerine düşmüşlerdir. Yarın içlerinden biri ön ayak olur, onları kışkırtırsa vaziyet tamamiyle tersine döner. Onların ayranları kabarırsa her şeyi altüst eder, canlarımıza bile kıyarlar.

Not: Atatürk bu planın bir parçası olarak ölmemiş olup öldürülmüştür.

Bereket versin burada memurlardan başka kimsecikler yok. O memurlar da kendi geçimleri ve dertleriyle meşguller! Şayet bunlarda bir hareket, bir anlayış, bir uyanış görülecek olursa işte o zaman, Suzy; bunlar sizin güzelliğiniz ve zekânız önünde, güneş görmüş kar gibi erimelidir. Biz, İsrail oğullarının ba's-ü badelmevt günlerini yaşıyoruz...

Gece yarısını geçti, bir yandan uykusuzluk, bir yandan heyecan, bir yandan gerilen sinirler beni yatağa sürükledi ve ölü gibi kendimden geçtim.

***

Haziran. Ekinler biçildi, bağlar olgunlaştı. Bademler toplanmağa hazırlanıyor. Fakat ne kadar sıcak var, ne kadar! Köyün bütün delikanlıları ve kızları tarlada. Beni bundan bağışladılar. Beni yarın için saklıyorlar. Bu yarında ne var acaba? Bu yarınlar ne doğuracak ki? Her halde benim bilmediğim bir şeyler var, bu muhakkak. Gün doğmadan bakalım neler doğacak. Bu cumartesi, tek atlı bir fayton beni aldı. Câuna'ya götürdü, ne büyük ne güzel köy, ne kadar da zengin. Rothschild'in vekili ve idare adamlarımız hep burada! Burası sanki müstakil bir teşkilât merkezi! Köyün genç kızları beni karşıladılar, köylerini gezdirdiler. Varşova'da bile emsali az güzel bakkal dükkânlarını ve mükemmel bir de eczâhânesi var bu köyün. Hekimu da var. Mükellef bir villânın mükemmel bir odasında köy hahamı, Rothschild'in vekili, Hayfâ'dan, Yafa'dan gelmiş seçkin insanlar birer koltuğa kurulmuşlar. Bana da yer gösterdiler, saygı da gösterdiler ve bir yere oturdum. Ortalığı derin bir sessizlik kapladı ve köy hahamı hekim Levi şu duayı okudu:

Rab Sina'da geldi. Ve onlara Seirden doğdu, Paran dağından parladı, Ve mukaddeslerin on binleri içinden geldi; Onlar için sağında ateşli ferman

vardı. Gerçek, sıbtları sever, Bütün mukaddesleri senin elindedir; Ve onlar senin ayağının yanında oturdular; Her biri senin gözlerinden alacaktır. Yakup cemaati için miras olarak, Musa bize bir şeriat amretti. Ve İsrail'in bütün sıptları birlikte olarak, kavmin başları toplandığı zaman, Yeşurun'da o kiralat.

Bu duayı bitirir bitirmez yüzü sapsarı kesilmiş hekim Levi, gür sesiyle şunları ilâve etti: Bugün burada kavmimizin başları siz sayılırsınız. Siz; doğacak güneşin ilk lambalarısınız. İsrail'in kurtuluş güneşi Sahyun Dağı'nın tepelerinde altın sırmalı tellerini Yeryüzü'ne yaymak üzere! Dünya, din ve ırk ayırmaksızın bütün goyimleri mahvedecek bir kıyametin arefesindedir.

Bu kıyamet Kürre-i Arz'da yaşayan bütün insanları içine alacak, evleri yıkacak, ocakları söndürecek, mağrur kafaları ezecek, ortalığı kül edecek, yeryüzü bir enkaz yığını haline gelecek ve bu enkazın ortasından yeni, taze ve canlı İsrail Devleti doğacak! Tevrat'ın müjdelediği Talmud'un haber verdiği Şulhan Aruh'un tefsir ettiği büyük, kudretli, şevketli ve azametli İsrail devleti. Bu gayeye çabuk ulaşmamız, bu adanmış topraklarda Allah tarafından bize mev'ud istiklâl ve saadete bir an evvel ulaşabilmemiz için her birinize büyük vazifeler düşüyor. Bunu sizlere daha evvel tebliğ etmiş bulunuyorlar. Biz bugün burada: Günün yaklaşmakta olduğunu sizlere bildirmek için toplandık. Yehova cümlemizin yardımcısı olsun!

Bundan sonra Rothschild'in vekili hepimizle teker teker alâkadar oldu, isimlerimizi sordu ve biz ona kısaca kim olduğumuzu anlattık. Yüzümü okşadı ve beni sofraya yanına oturtarak iltifatlarda bulundu.

– Sarah ile görüştün değil mi? O büyük kadındır. İsrail'in ümidi ve yıldızıdır. Ona hizmet etmeğe ve faydalı olmağa çalış güzel kızım.

***

Muhakkak ki; büyük bir vazife yüklenmiş bulunuyorum. Bu, o kadar büyük ve kudsi bir vazife ki; bana cümle cümle, teker teker söylüyorlar. Elbette ki bir şeyler anlıyorum, ama hepsi o kadar mı bilmiyorum. Yarınlar, hâdiseler her şeyi açıklayacak Birinci Dünya savaşının kopmasına iki ay var. Fakat bundan kimsenin haberi yok. Hele neticesinden ve gayesinden... bize... Bizi Gettolardan, Pogromlardan, hakaretlerden, kırbaçlardan kurtarıp bu hür ve mes'ud hayata kavuşturanların elbette bir bildikleri var. Onlara inanmak, onların sözünden dışarı çıkmamak yapacağım tek şey.

Köyümüze döndük. Herkesi ümit ve neşe içinde buldum. Normal bir hayat sürüyoruz. Anbarlarımız erzakla, kuru üzümle ve bademle dolu. Yafa'daki bankada paramız var. Sıkıntı ve yokluk nedir unuttuk. Gerçi tarlalarda ve Güneş'in altında çalışmak zor fakat kazançlı! Düşmanlarımız: Saban tutmayan ellerde asalet yoktur, derler. İşte şimdi saban da, orak da, çapa da tutuyoruz, sanki bunlar mı bize asalet veriyor? Bu da çok sürmeyecek! Biz fiziki kuvvetlerle kol ve bacak gücüyle değil, eşsiz zekâlarımızla Dünya'nın efendisi olacağız. Fellahlar Güneş altında köle gibi, esir gibi, ecir gibi çalışacak ve biz onların sırtından geçineceğiz. Ama bugün topraktan aldığımız mahsullerin bir kısmını anbarlarımıza, bir kısmını pazarlara sevk edip para kazanmak da doğrusu tatlı şey. Varşova'da ve Karakov'da, loş dükkânımızda, bir pis gayri Yahudi'nin elinden eşyasını ucuz almak ve yahut değerlerini bir türlü takdir edemedikleri eşyayı, antika diye budalalara yutturmak. Ne yalan söyleyeyim öteden beri benim hoşuma gitmiyordu. Bir de şunu düşünüyorum: Aç sinekler gibi banka kapılarına üşüşüp para ve kredi dilenen kaba insanlara yaptığımız tahakküm ve büyük fabrikalarda çalıştırdığımız on binlerce işçiden ehramlarda harcadığımız emek ve çektiğimiz işkencelerin acısını çıkarmak duygusu insana ne büyük gurur ve teselli veriyor.

Babam diyor ki; Amerika'daki bütün silâh fabrikalarının sahipleri Yahudilermiş. Dünyanın servetini bu yoldan hazinelerimize çekmek ve yaptığımız silâhlarla goyimleri birbirine kırdırmak! Neye gözyaşı döküyoruz? İntikamımız bol bol alınmış bizim. Şimdi geriye David'in bayrağının dalgalandığını görmek kaldı. O da olacak! Biz bu davanın öncüleri değil miyiz? Haftanın her çarşamba günü Cauna'dan gelen hekim haham bizleri köyün gazinosunda topluyor ve bize Talmud'dan parçalar okuyor. Ne derin manalar var bu Talmud'da. Hekim tefsirini de yapıyor, mest oluyoruz. Ezberlediğimiz parçalar var, meselâ şunlar:

Yalnız İsrail oğulları insandır, diğerleri değildir. Yahudi olmayanlar mundardır. Bunların pis ellerinin dokunduğu her şey mekruhtur. Eğer bir gayri Yahudi'nin öküzü, bir Yahudi'nin öküzünü boynuzlayıp yaralarsa, Yahudi olmayan ceza görmelidir. Şayet bir Yahudi'nin öküzü, Yahudi olmayan bir Kenâni'nin öküzünü yaralarsa, ceza mevzuu bahis değildir.

Bunun gibi nice hikmetleri tekrar tekrar okuyup hafızalarımıza nakşediyorlar. İçimden bir ses yükseliyor, vicdanın sesidir belki bu! Diyor

ki: Acaba bu kadar sert hükümler ve haksız kararların biz Yahudileri insanların gözünden düşürmüş, herkesi bizden uzaklaştırmış, Cihan'ın nefret ve istikrahını üzerimize toplamış. Evet; zulüm, işkence, katliam, hakaret bunların hepsi bize bir hak verir, verir ama acaba ilk başlayan kim? Biz mi, onlar mı? Aman yarabbi ne içinden çıkılmaz muamma bu? Ey Adonay! sana tövbe etmeliyim. Ruhumda fırtınalar kopuyor, istifhamlar düğümleniyor. Hangi tahsil, hangi bilgi, hangi görgü ile bunları çözeyim. Acizim, acz içindeyim. Bir hakikat nuruna, bir hakikat ışığına o kadar muhtacım ki! Kudüs'e gidip gelmek, Cauna'da toplanmak Ezra'nın vaizleri, ırkdaşlarımın göz yaşları, feryat ve figanlar, asırlardır bitmeyen şikâyet ve ıstırap! Bütün bunların son tesellisi istiklâl ve yeni bir devletin doğuşu öyle mi? Belki! Babam bugünlerde kendisini adeta Musa'nın azizi, müridi gibi telâkki ediyor, ondaki vecit ve heyecan ne? Fakat Polonya'da iken, derin uykumda karyolamın başında gördüğüm hayalet ne idi? Hayvani şehvetini kendi öz kızının üzerinde teskine yeltenen kudurmuş bir insana baba demek kadar bir insan için talihsizlik tasavvur edilebilir mi?

Evet gencim ve güzelim. Ayna gibi bir dostum var, kendimi görüyorum ben! Aşka, sevgiye o kadar muhtacım ki! Ama bunları ben, kendi tabii haklarım için değil de aklımın ermediği büyük idealler için kullanacakmışım. Belki onlar haklı, belki ben? Kafamı kurcalayan bir nokta var: Bu oyun elbette ki bugün, burada ve benimle başlamıyor. Bin yıl, iki bin yıl ve belki daha bir çok bin yıllar! Günahım varsa sen bağışla, büyük Yehova! İradem sarsılmış, mantıkım kaybolmuş benim."

15 Temmuz 1914

"Köyün bir çok erkekleri ve babam sabah erkenden çiftliğe gittiler. Köy kadınlarında göze çarpan bir telâş var. Seviniyorlar mı, korkuyorlar mı belli değil. Belli olan saklanması güç bir heyecan dalgasının köyümüzü sarmış olmasıdır. Açıkgöz komşumuz madam Röbekâ telâşlı, telâşlı bir şeyler anlatıyor, kapı kapı geziyor ve yorulmadan, heyecanlı heyecanlı adeta kendinden geçmiş gibi şunları tekrarlıyordu:

– Yangın başlıyor. Alevleri dünyayı saracak ve dünyayı kül edecek! Şimdi goyimler Yahudi fabrikalarının imal ettikleri silâhlarla birbirlerinin öldürerek, milyonlarca yuva yıkılacak, milyonlarca insan cesedi ve enkaz haline gelmiş bir dünyanın harebeleri ortasından İsrail'in devleti, David'in saltanatı, Salomon'un haşmeti doğacak! O zaman biz, Dünyanın tek

efendisi, tek hâkimi olacağız. Titüs'ün de Babil'in de acısını çıkaracak, intikamımızı alacağız.

Yehova bize ne diyor?

Seni Mısır diyarından, esirlik evinden çıkaran Allah'ın Yehova benim. Şimdi bizi bu barbar Türkler'in, müfrit Araplar'ın, hâin Avrupalı'nın da elinden kurtaracak. Büyük haham Rabinoviç ne demişti: Gün geliyor, İsrail yakında kurtulacak ve Dünyanın efendisi olacaktır.! Evet; Yeryüzünde bir kıyametin kopacağını ve goyimlerin birbirlerinin boğazına sarılıp, kendi kendilerini yok edecekleri günün yaklaştığını ihtiyarlarımız tekrar edip duruyorlardı. Bakınız ne kadar doğru imiş.

Röbeka ev ev dolaşıyor ve bu hitabeyi tekrarlıyordu. Bende müthiş heyecanlandım. Muhakkak ki; birşeyler oluyor. Obur, haris, alçak Avrupa yerinden oynuyor. Yamyamlar gibi, kudurmuş köpekler gibi birbirlerini yiyecekler. Demek ki İsrail'in ahı tuttu. Oh olsun alçaklara!

Babam ve arkadaşları çiftlikten döndüler. Hepsi heyecanlı idi. Yüzlerindeki manayı doğrusu iyi okuyamadım. Meyus mu idiler, yoksa memnun mu? Akşam yemekten sonra babam bize şunları söyledi:

– Avrupa'da yangın başladı. Kıvılcımlar buralara kadar sirayet edebilir. Şimdilik bir şey gözükmüyor. Fakat, bu dünyayı saracak ateşi, biz İsrail oğulları yaktık ve alevledik. Bu yangının bütün dünyayı insanlarıyla beraber kül etmesini istiyoruz. Ancak o zaman bizim için tam kurtuluş olacak

Bütün bu söylentiler bütün olaylar, bütün bu iç yüzünü bir türlü kavrayamadığım muammalar ve yarınlar... Hele yarınlar, hele yarınlar!

Gece yatakta yarı uyku, yarı rüya, yarı uyanık, hep birbirine girift hisler, tahminler, ihtimaller ve birazda kâbuslar içinde geçti. Sabah. bekliyorum, güneşi bekliyorum. Hem ortalık aydınlansın, hem de ruhlarımız."

15 Ağustos 1914

"Bütün Osmanlı ülkesinde bir hareket, bir kıpırdama, bir faaliyet var. Türkler'in de kavgaya katıldıkları söyleniyor. Zaten dünyanın neresinde bir cenk olur da Türk ondan geri kalır! Asya'nın göbeğinden bir sıçrayışta Avrupa'nın ortasına atlayan ve buraları bir yumrukta ellerine geçiren Türkler'den sakınmak lâzım geldiğini söylüyorlar bize! Geçenlerde Yafa Hükümet reisi köyümüzden geçti. Türk değil, Libyalı bir Arap. Ne bir kahvemizi içti, ne de yüzümüze bakmağa tenezzül etti. Suratından düşen bin

parçaydı. Babam başta köyün erkekleri herifi karşıladılar, selâmladılar, saygı gösterdiler, fakat hiç para etmedi. Anlaşılan bunlar bizim buradaki refah ve saadetimizi kıskanıyorlar, yerleştiğimizi istemiyorlar. Varsın istemesinler, bir gün gelecek onlar buradan defolup gidecekler, buranın tek efendisi biz olacağız. Yalnız buranın değil, bütün dünyanın! Aron bize ilk sinyali verdi: Kulaklarınız kirişte, gözleriniz açık olsun! Her hareket, her hadise günü gününe bize bildirilecek. Sarah mutemet adamlarından Jozef ile ilk emrini gönderdi: Mıntıkanızdan geçecek, yakınlarınızda konaklayacak veyahut yerleşecek her Türk birliğinin kuvvetini, kumandanını, silahlarını, cinsini ve mümkünse kumandanının adını öğrenip hemen bize bildiriniz. İçlerinden zabit ve neferlere sokularak, onlara iltifat ederek, gönüllerini hoş ederek kendilerinden malumat alınız. Her haber bizim için mühimdir.

Suzy! Tarih sana en büyük vazifeyi veriyor. Bu; Türkler'in bu topraklarda son günleridir. Bu günlerin kısaltılması için çalışmak borcumuzdur. Onlar tamamiyle ayaklarını kesip buralardan defolmadıkça istikbalimiz emniyet altında değildir, Türkler'in ne kadar haşin ve barbar bir millet olduğunu tarihlerde okumuşsundur. Bugün bir şey anlamıyor gözükürler fakat bir gün, fırtınalar gibi, kasırgalar gibi birdenbire kopup yuvamız, yurdumuzla birlikte silkip atmalarını daima hesaba katınız ve aklınızda tutunuz. Ona göre daima tetikte bulununuz ve en ufak hareketlerini takip edip bildiriniz. Yehova bizi korusun!"

***

Ortalık sarsılıyor, yer yerinden oynuyor. Arz-ı Mev'ud, alay alay tümen tümen Türk çizmeleri tarafından çiğneniyor. Hodkâm Almanlar ve barbar Türkler, birbirlerine ne kadar yakışıyor! Birlikte harbe girmişler, ikisi de bizim düşmanımız. Şu nokta zihnimi o derece işgal ediyor ki, geçen gün köy muallimi Benjamen bana şunları anlattı:

– Ben Türkler'in barbar ve merhametsiz insanlar olduğuna katiyyen inanmıyorum. Aksine olarak çok merhametli ve asil insanlardır. Bak bizleri buraya yerleştirdiler. Kendi köylüleri fakirlik ve sefalet içinde yüzerken biz burada konfor ve refah içinde yaşıyoruz. Kimsenin bizi kıskandığı yok. Mal ve can emniyeti içindeyiz. Sonra şunu unutmayalım ki, Avrupa'dan o melun Katolikler bizi kovup binbir çeşit işkenceye mâruz bıraktıkları zaman, medeni dünyada yalnız Türkler bize avucunu açmış, vatanlarından bize

toprak ve yaşamak imkânı vermişlerdir. Hakikat bu, fakat İsrailin büyük ideali yok mu?

***

Hakikat bu, öyle mi? Nasıl olur? Biz bu gerçeğe vakıf olunca var gücümüzle bu millete nasıl düşman olabiliriz? Ben gençliğimi, güzelliğimi, istikbalimi ve aşkımı, her şeyimi, her şeyimi bu millet aleyhine seferber etmiş bulunuyorum. Bizi köpekten aşağı tutan, bize her türlü zulmü reva gören, dindaşlarımızı bir çırpıda kıtır kıtır, doğrayan Ruslar ve Polonyalılara böyle bir husumet ve suikastte bulunmayıp da bizi buralara yerleştiren, bize ekmek ve mekân veren Türkler aleyhine kullanmak ve bu işte vazife almak! Bu çok feci yarabbi! Demek her şey İsrail için her şey büyük İsrail devleti için öylemi? Ama bu hikâye o kadar bayat, o kadar eski, o kadar müstamel ki! Bir sürü kehânet, bir sürü fantazi, bir sürü mistik hikâye! Asırlarca ecdaddan evlâda evladın ahfada hep bu masal, hep bu hikâye! Ondan sonra bütün milletlerin sönmek bilmeyen, gittikçe alevlenen kinleri ve düşmanlıkları. Şimdilik öyle. Yarını kimse bilmez. Fakat biz yarın için çalışıyoruz, şu sonu gelmeyen yarınlar için. Zihnimi kurcalayan, vicdanımı hırpalayan bu düşüncelerimi maazallah duymasınlar, beni yok ederler vallahi. Hele babam, hele babam.

***

Türkler'in Mısır'ı fethetmeğe hazırlandıkları söyleniyor. Amma tûl-i emel ha! Bir zamanlar zengin Viyana'yı yağma etmek için ellerini oralara kadar uzatmadılar mı? Yakın vakte kadar Mısır onların ellerinde değil mi idi? Bizi sonuna kadar burada bırakırlar mı bilmem? Şu var ki biz bütün gücümüzle onları arkadan hançerlemeğe çalışacağız.

Süveyş Kanalını geçip Mısır'ı fethetmek için Türklerin geniş ve ciddi mikyasta hazırlıklarda bulundukları burada bomba gibi patladı. Yeruşalem demiryolunu sökmüşler, Süveyş'e doğru şimendöfer yapacaklarmış. Babam anlatıyor, Türk ordusunun kumandanı Cemal Paşa isminde gayet sert ve insafsız bir adammış. Türk kabinesinde de Bahriye Nâzırı imiş.

Kim olursa olsun bu koca çölü nasıl aşacak bunlar! Sakın onlar da bizim kavmimiz gibi, Musa'nın ümmeti gibi Sina'da seneler senesi kendilerini kaybetmesinler, ama bu asırda hiç de bunu sanmam. Şu var ki onları Firavun yerine şimdi İngilizler karşılayacaklar. Yaşayan görür. Bekleyelim.

Tarihi günler yaşadığımız malûm!

Babam dün Kudüs'te Aron'un yanına gitti. Yafa Remle Mıntıkasında ne miktar asker toplandığını ve daha cenuplara ne kadar süvari, topçu ve piyade geçtiğini bildirdik. İçlerinde Alman zabitleri olduğunu ve "Fon Kreys" isminde bir de Alman generali olduğunu onlar tabii biliyorlar. Hiç görmediğimiz hecin süvari kıtalarını da bildirdik. Taberiye'de Lübnan'dan gelmiş bir piyade fırkası olduğunu ilâve ettik. Daha da malûmat topluyorum, civar yahudi köyleri de elde ettikleri haberleri Kefer Kenna'da Hıristiyan rahibi kıyafetine girmiş olan fedakâr ırkdaşımız Mişel=asıl ismi Jakob'a bildiriyorlar. Adanmış topraklar baştan başa Türk çizmeleriyle çiğneniyor.

Şayet bunlar Mısırıda elde edecek olurlarsa bizi burada oturturlar mı acaba? Hiç ummam. Bu düşünce bir kâbus gibi rüyalarıma giriyor. Fakat şuna emin olmalıyız ki; kudretli ve namağlûp İngiltere'nin sırtı öyle kolay kolay yere gelmez. Biz, bütün varlığımızla onun yardımcısıyız. Türkler'in cepheleri gerisinde başaracağımız vazifeler hiç şüphesiz bir ordu kadar faydalı olacaktır. Kadın, erkek genç, ihtiyar cümlemiz seferber vaziyetteyiz. Arz-ı Mev'ud'un her köşesinde mevzi almış, tarassut noktalarını tutmuş olan ırkdaşlarımız evvelâ Türk ordusunun kuvvet ve kudretten düşüp mağlûp olması, sonra da İngilizlerin buradan defolup gitmeleri için çalışıyor.

Yehova'nın bize yardımcı olduğundan kimsenin şüphesi olmasın. Bu inançla ve istikbalin parlak vaadlerini düşünerek müsterih oluyor ve gebe olan gecelerin, gebe olan gündüzlerin, ve gebe olan yarınların neler doğuracağına intizar ediyorum. Bu; en emniyetli ve kestirme yol!

Arz-ı Mev'ud kaynıyor. Yeruşalem Türk askerleriyle dolup boşalıyor. Her yer onların işgali altında. Köylerimiz, çiftliklerimiz onların kontrolünde. Bu adamlar Süveyş Kanalını aşıp Mısır'ı işgal edecekler mi acaba? Köyümüzde, komşularımızda, civarımızda hep bu mevzu. İsrail büyükleri hep bununla meşgul. Kudüs, Yafa, Hayfa, Kefer Kenna, hatta Nasıra; Taberiye ve Sihron Jakob'ta mevki almış olan tarassud memurlarımız ve fedakâr ırkdaşlarımız hiç bir şeyi gözlerinden kaçırmıyorlar. Bizi Türklerin idaresinden kurtaracak olan İngilizleri kazandırmak için Siyon öncüleri kâmilen seferber. Hepimizin endişesi, Türkler hakikaten zafer kazanacak olursa birgün, er veya geç bizi buradan kovmalarıdır. Biz buralarda,

Anayurdumuzda, adanmış topraklara yerleşmek için az mı çalıştık, az mı fedakârlık ettik, az mı kurban verdik! Ve asırlarca işkence içinde bekledik.

Hayfa hahamı hekim Nahmiyas bir gün bize şunları söylemişti:

– Irkdaşlarımız ve dindaşlarımız bu topraklara, bize mev'ud ve bizim olan muazzez vatana hicret edip yerleşmek için her fedakârlığı göze almıştık. Bütün yeryüzündeki Yahudi hazineleri bu iş için seferber olmuşlardı. Milyonlarca altın bu uğurda sarf olundu. Milyonlarca altın Türk Sultanına rüşvet teklif edildi ve en sonunda bütün bu gayretlere şiddetle göğüs geren Türk Padişahı alaşağı ettik. Yarın ellerine yeni bir kuvvet ve fırsat geçmesin, akıbet yine kötü, yine vahim. Yarın yine böyle bir sultan, bu tipte, bir hükümet adamı çıkarsa, bu mesut yuvalar yıkılır, bu güneşli diyar bize zindan olur. Fakat endişe etmeyiniz, dünyanın bütün köprü başlarını elinde tutan, dünyanın bütün servetine sahip olan bizler artık bir daha ve ebediyen o karanlık günlere dönmeyeceğiz...

Bu nutuk bir çoklarımızı coşturdu, bir çoklarımızı teselli etti. Ama benim içimi bir kurt kemiriyor, bir türlü iç huzura kavuşamıyorum. Bir sürü acaba zihnimde, kafamda düğümlenmiş duruyor.

Mühim bir şeye dikkat ettim; sırtlarında kışlık yünlü elbiseler, arkalarında ağır çantalar yüklenmiş olan Türk askerlerini köyümüzden geçerken dikkatle seyrettim. Vicdanım altüst oldu. Bunların fakir bir millet olduğu muhakkak! Bu cehennem gibi sıcak yerlerde kışlık elbise olur mu? Güçleri yetse idi elbette ince keten elbiseler giyer ve ona göre teçhiz edilebilirdi. Ama şu var hem de çok mühim bir nokta: Köyümüzden geçen asker ve zabitlerin yüzlerine dikkatle bakıyorum, hiç bir millette benzerini görmediğim bir asalet ve tevekkül var bunların yüzlerinde. Fakir oldukları malûm, fakat içlerinden hiç biri kafasını çevirip kıskançlıkla bize bakmağa tenezzül etmiyor. Bağlarımızdan bir salkım üzüm, bademlerimizden bir tek badem kopardıklarını görmedim.

Geçen gün fevkalâde giyinmiş, son terece muntazam bir alay geçti köyümüzden. Zabitleri köy kahvesinde yarım saat kadar dinlenip birer kahve ve limonata içtiler. Kahvecimiz bunlardan para almak istememişti, ikrama tenezzül etmediler ve bahşişleri de ekleyerek öyle ayrıldılar. Askerlerin yüzlerinden öyle merhamet ve sükûnet okunuyordu ki; insan bu kuzu gibi adamların düşman karşısında nasıl poz alacaklarını merak ediyor doğrusu... Ama düşünüyorum, Asya'nın ortasından gelip bir anda

Avrupa'yı dize getiren ve asırlar boyu büyük bir imparatorluk kuran bu milletin muhakkak ki, bizim göremediğimiz fevkalâde bir tarafı var. Şimdiki halde benim gördüğüm asil, sakin, merd ve mütevazı insanlar!... Bu milletin arkasından, karanlıklarda hançer sallamak; işte bu çok fena, çok âdi bir iş... Biz bunu müstakbel ve büyük ve müstakil İsrail devletinin hatırı için yapıyoruz.

Kızlarımız bekâretini, güzelliklerini ve hayatlarını bu uğurda vakfettiler. Erkeklerimiz; süngüsünün gölgesinde yaşadığımız insanların ve hükümetlerin hayatlarına bunun için sûikast yapıyorlar. Riyakârlık ve iki yüzlülük bu maksad için mubah ve hatta mukaddes telâkki ediliyor. Fakat şu nokta vicdanımı o kadar eziyor ki: Her biri bir herkül, her biri bir kahraman ve o nisbette sakin ve mütevekkil olan bu insanlar aleyhine reva gördüğümüz hiyânet ya sonunda yine bir fiyasko ile neticelenirse! Ya yine bu insanlar muvaffak olur ve bizim göklere çıkardığımız, İngilizler mağlup olup burudan defolup giderlerse... Evet onlarda defolup gidecekler ve burası bize kalacak, sadece bizlere! Ama daima aksi kaıyye sabittir derler, o zaman halimiz nice olur! İşte böyle birbirine zıt, birbirine girift hisler altında eziliyorum ben! Nihayet ben de bir insanım. Hem de genç ve güzel, aşka ve ihtirasa muhtaç bir kız. Vicdanım bir mengene içinde sıkılmış gibi azap içindeyim. Bizim istiklâl davamız! Büyük İsrail Devleti!

***

Yaşananları birinci elden yaşayan bir Türk subayı Cevat Rıfat Atilhan o günlere ait durumu şöyle özetliyor:

"Muhterem okuyucu! Filistin cephesinde tatbik şartlarının en tahammül edilmez şartlar altında düşmanla savaşmış olun Mehmetçiklerin cümlesi istisnasız Anadolu evlâtlarıydı. Benim Gazze'de birlikte harbe girdiğim alayın bir bölüğü her an yüzlerinde Türklüğün, mertliğin bütün işaretleri göze çarpıyordu. Masumiyetleri, erkekleri, necâbetleri, tevâzuları, cesaretleri daima yüzlerinden akıyordu. Erlerin her biri, teker teker ırkımın üstün vasıflarını taşıyordu. Müslüman imanı ve Allah aşkı ruhlarını kaplamıştı. Ekserisi, Andolu'nun soğuk yaylalarından, Türk'ün şan ve şerefini korumak için, her biri bu ateş ve güneş diyarına gelmiş, türlü yoksulluklar, mahrumiyetler ve bilhassa susuzluk içinde Sina Çölünü, Tih Sahrasını aşmış olan bu arslanların her birinin yüzünde tevekkülün ve Türklüğün, Müslümanlığın asalet nuru akıyordu. Koca Mehmetçikler

Fâtih'lerin evlâtları, Oğuz Han'ların, Alp Arslan'ların torunları! Hiç birinin gönlünden ve kafasından: "Bizim bu çöllerde işimiz nedir" istifhamı geçmiyordu. Onlar, sadece Müslümanlığın ve Türklüğün şerefini, vatanlarının şanını düşünüyorlar da. Bu yiğitler, analarını, yavuklularını, yuvalarını terk ederek nereye gidiyorlardı? Çöllerde, Süveyş Kanalında işleri ne idi? İçlerinde bu cihetleri düşünen yoktu. Devlet harbe girmişti. Onlarda namus borcunu, vatan borcunu seve seve ifa ediyorlardı.

Şu var ki, asil kanlarıyla müdafaa ettikleri bu koca vatanda arkalarında bir hıyanet şebekesinin varlığından ve aleyhlerine kurulmuş olan kahpe tuzaklardan o kadar habersiz idiler ki, Onun asil kafası bu derece büyük bir namussuzluğu, vicdansızlığı nasıl kavrayabilirdi? Namertliğin, riyakârlığın, vicdansızlığın, alçaklığın ve hıyanetin ne demek olduğunu bu asil insanlar elbette bilemezlerdi ve bilemiyorlardı da. Başları göklerde, öyle mağrur, o derece mütevekkil ve o nisbette sakin idiler ki. Yahudi kızının dediği gibi; bu insan kıyafetindeki Arslan'lar, kendi kanlarıyla müdafaa ettiği bu güzel ve sıcak vatan parçasında her biri bir villâda, her biri bir köşkte prensler gibi yaşayan bu çıfıtlar buraya nereden gelmişler ve bunları buraya kimler getirmişti?...

Türk birlikleri; Türk erleri, bölük, bölük, alay alay, tümen tümen sanki bir kasırga ve sel gibi; kanala doğru akıyordu. Vaktiyle büyük Hakan Yavuz Sultan Selim'de bu çölleri aşmış ve bu ülkeleri fethetmişti. Fakat; onun arkasında, ordularının gerisinde bizleri arkadan hançerliyen kahpe "casuslar ordusu" hiç yoktu. Bu durum karşısında insan gayri ihtiyari şu mısraları mırıldanmak lüzumunu duyuyor:

Dört tarafı amansız düşmanlarla sarılan
Zavallı Türk, yıllarca, nice hıyanete katlandı
Merhametsiz ellerle, arkasından kazılan
Çukurları görmedi, tatlı dile inandı...
O dillerin ucundan çok zehirler fışkırdı
Beslediği yılanlar, hep kendisini ısırdı...

Asırlar boyu savaş meydanlarında kolaylıkla elde edilmiş olan zaferler, neden bugün münhezimiyetle neticeleniyordu? Müteessif hâdise, her yönden cephe gerisini korumakla görevli olan istihbarat teşkilâltımızın İstanbul'daki Mason Ekâbir'in zaman zaman tesiri altında kalmasıdır. Bu

yüzden cephelerde şehitler verilmiş ve elde edilmesi kfi olan zafer ihtimâlleri acı mağlûbiyetlerle neticelenmiştir.”

***

Yahudi Nili casusu Liberman’ın istihbarat günlüklerine devam edelim.

“David’in saltanatı!...

Dünyanın tek efendisi ve tek hâkimi olmak iddiası! Fakat bu yeni bir şey değil ki! Ecdadımız, ecdadımızın ecdadları asırlarca hep bu rüyanın peşinde koştular. Bu rüya gerçekleşmedi ve bu uzun gecelerin sabahı gelmedi. Dilim varmıyor, düşünmesi bile tüylerimi ürpertiyor ama, belki de İsrail çocukları ebedi karanlıklar içinde, yeni yeni Babil esaretleri, yeni yeni Titüs Buhtunnasır kâbusları içinde ezilecek, eriyecek! Şimdi ümitlerimiz kuvvetleri ve cesaretimiz yerinde! Çünkü harp var ve biz, büyük ve kudretli İngillere’ye yardım ediyoruz. Ya harp talih Türkler’in yüzüne gülerse, o zaman halimiz ne olur? Hayır, hayır! Bu kara düşüncelere lüzum yok. Türkler muzaffer olsalar dahi, Onlar âlicenab bir millettir her şeyi çabuk unutur, çabuk affederler. Hem biz rolümüzü o kadar sanatkârane oyunuyor, vazifemizi o kadar maharetle yapıyoruz ki, Türkler davayı ve harbi kazansalar dahi bizi birer sâdık ve vefakâr vatandaş olarak kabul edecekler! Onların saflığı ve âlicenaplığı bizim en büyük tesellimiz. Asabım bozuldu, kendimi yatağa atıyorum!...

Ertesi gün!

Gayet muntazam Türk birlikleri cepheye akın ediyorlar. Dün köyümüzden bazı delikanlılar bu giden askerlerin mükemmel teçhizatlı ve son derece disiplinli ve muntazam olduğunu söylüyorlar.

Tarih asırlarca bizi lanetle yâd etmiş, insanlık bizi asırlar boyu tahrik etmiş itmiş, kakmış!...

Fakat bizi bir türlü yolumuzdan alıkoyamamışlardır. Bütün bunlar muhayyel bir David saltanatı için. Bu devletin kurulduğunu farz edelim, bütün dünyanın gözü bizim üzerimizde oldukça ve yeryüzünde yaşayan milyarlarca insan bize düşman oldukça kaç yıl, kaç sene payidar olur bu devlet? Vaktiyle Salamon’un saltanatı gözler kamaştırıyordu, kaç sene sürdü bu saltanat! Şimdi ondan bize miras kalan, şu göz yaşlarımızla suladığımız temel duvarlarından başka bir şey mi? Her şeye rağmen bana verilen, daha doğrusu güzelliğime ve cazibeme tevdi edilen vazifeyi yapmaktan da kendimi menedemiyorum.

Türkler'in kanalı geçtikleri söyleniyor. Olur şey değil. Koca Tih Sahrasını, susuz, şakasız geçip bir de Süveyş'i aşmak akılları durduracak şey! Umulurdu bu,bu milletten.

Bizde de tahammül var, bizde de sabır var!... Hem de fazlasıyla. Eksik olan tarafımız asaletimiz ve mertliğimizdeki noksanlık olacak. Bu kadar âlim, bu kadar kafalı insan yetiştirmişiz. Dünya kültürüne hâkim olduğumuzu iddia ediyoruz. O halde niçin beşeriyet bizden nefret ediyor? Yoksa bizi kıskanıyorlar mı? Kim bilir. Bu hikâye asırlık maceraları taşıdığı için onun sırrını varsın başkaları çözsün!

Dün Ramla'dan gelen bir ırkdaşımız, kanalı geçen Türk Ordusunun muvaffak olmadığını ve gerilere doğru çekildiğini bize müjdeledi. Bu çekiliş acaba bütün Arz-ı Mev'ud'u terk etmek suretiyle mi olacak, yoksa mevzii mi kalacak. O zaman ordu burada başımıza ekşimez mi bizim? Bu daha büyük felâket o zaman varımızı, yoğumuzu onlara yedirmek mecburiyetinde kalacağız. Gerçi parasını hem de fazlasıyla veriyorlar, fakat paraları yiyecek değiliz ya... Aron Aaronson beni çağırdı, yarın Kudüs'e gideceğim..."

***

Aron Aaronson dedi ki:

– Kızım; Türkler'in Kanal Seferinde muvaffak olamayacaklarını zaten biliyorduk. Fakat harptir bu, bakarsın talih yüzlerine güler, Mısır tekrar ellerine ve Abdülhamid'e benzer bir adamda başlarına geçebilirdi, o zaman Yahudilik ve onun bütün hayalleri ve emelleri yok olup giderdi. Yehova buna müsaade etmedi. Şimdi hepimizin vazifesi Türkler'in bu; ırkımıza ve mümtaz milletimize vaad olunan topraklardan ebediyen ve külliyen çekilmesi için var kuvvetimizi sarfetmek, onların her adımını saymak, her hareketini takip etmek ve günü gününe bildirmek. Hiç bir şeyi gözden kaçırmayın. Tek neferden, bölük ve tüneme kadar bütün birliklerin mevcutlarını, sırlarını, silâhlarını, hareket cihetlerini hülâsa en ufak teferruat kadar her şeylerini dakikası. dakikasına zabtedip bildirmek. Türkler kadına karşı zayıf kalpli insanlardır. Hele senin güzelliğin ve caziben karşında fazla mukavemet edemezler. Babanın bu hususta vereceği talimata harfiyen riayet et.

Hemen köye döndüm. Bana güzel altın bir de bilezik hediye etti. Hayırlısıyla takmak nasip olsun.

***

Köyün altındaki vadide bir develi bölük konakladı. Biz, develerin bu kadar süratle koştuklarını bilmiyorduk. Bizim bildiğimiz, çöllerin emektar ve cefakeş nakliyecisi develer, gayet ağır hayvanlardı. Bunlar ise, ceylan gibi seğirtiyorlar. Öyle süratli, öyle çevik şeyler ki. Hele onları hareket halinde görmek çok hoş. Öyle heybetli manzaraları var ki. Ve bu bölüğün başında, hususi kıyafetiyle genç bir teğmen. Dün köy otelinin kahvesinde bir fincan kahve içti. Babam beni yanına gönderdi fakat çok mağrur bir insan.

Bilgi almak için yaklaştığım Türk zabitine yaklaşıyorum.

– Bir kadeh konyak içermişiniz mülâzım efendi? dedim.

– Teşekkür ederim, kahve içtim, dedi.

– Bu da bizim ikramımız olsun, kabul buyurunuz.

– Çok nazik ve zarifsiniz madmezel...

Bu mükâleme cesaretimi arttırdı. İsmini öğrendim: Halet! Fransa'da tahsil etmiş. Asilzade olduğu her halinden belli. Ne yazık ki tek kelime Fransızca bilemiyorum.

– Burada kalacak mısınız?

– Bir iki gün...

– Sonra nereye gideceksiniz?

– Nereye emrederlerse. Bundan fazla bir şey öğrenmek mümkün değil bu gençten.

***

Benim yaşımda, benim kadar güzel bir kızın hayatta ve dünyada nasibi! Büyük İsrail devleti, David saltanatı, Dünyanın bütün insanlarına tahakküm etmek ve mümtaz millet olmak....

Bütün bu, asırlardan beri ecdattan ahfada intikal eden ve ırkımıza çok pahalıya mal olan inanç!...

Halet! Heybetli ki tasın önüne düştü ve kuş gibi uçtu. Develerin hayret verici çevik hareketleri ve kayışları, kısa süren rüya gibi gözlerimin önünden sıyrıldı geçti.

Türkler'in ağır ağır çekildikleri söyleniyor, İngilizler nedense peşlerine düşemediler. İşten anlayanlar diyor ki: Eğer arada kanal olmasaydı Türkler şimdi Mısır'ı baştan başa ellerine geçirmiş olurlardı. Araplar da onlara

yardıma hazırmış. Ne olsa her ikisi de Müslüman. Bizim dinimizi, diyanetimizi çiğneyen Müslümanlar!

Dün akşam buradan dolaşan söylentilere inanılmak lâzım gelirse Türkler Katya önlerinde bir İngiliz birliğini perişan ve mağlûp ederek bir çok da esir ve hayvan elde etmişler. Garip şey! Bu sessiz, sakin millet bunu yapıyor. Tevekkeli dememişler, böyle sessiz insanlardan korkulur. Onları harp cephesinde doğüşürken görmek isterdim.

Kaç tabur, kaç alay köyümüzden geçti. O, buram buram terleyen, sıcaktan bunalmış insanlar tenezzül edip bizim elimizden bir bardak su içmediler ve istemediler. Sakalarının getirdiği su ile yetindiler. Şunu unutmayalım; Arap kadınları desti, desti su ve ayran ikram ettiler onlara. Sepet sepet portakalları yollarına serdiler ve en garibi, bu savaş meydanlarına giden erlere cesaret vermek için hep bir ağızdan bağrıştılar:

– Namusumuzu müdafaa edeceksiniz. Biz kadınlarınız arkanızdayız. Allah sizinle beraberdir. Düşmana arka çevirmeyiniz. Vatanımızın ve bizim namusumuz sizlere emanettir.

Hiç bir teşkilâtın eseri olmayan, kendiliğinden doğan bu manzara beni öldürdü ben de sinir namına bir şey bırakmadı. Araplarla Türkler'in birbirlerini sevmediklerini ve bizim bundan istifade etmekliğimizi tenbih etmişlerdi. Bu mu sevmemek? Gözlerimle görmeseydim inanmazdım. Arap kadınlarının yollar üzerine serdikleri portakalları kapışan, suya, ayrana saldıran bir tane insan görmedim!

***

Babam bende gördüğü değişiklikten ve moral bozukluğundan şüpheye düştü. O; Karakov'daki rutubetli, küflü odamızı unuttu, şimdi büyük idealler peşinde koşuyor. Fakat karyolamın ucundaki onun meşum hayali gözümün önünde olanca canlılığı ile duruyor. Göya Talmud ona böyle bir hak tanıyormuş, Doğru ise, ne feci şey bu! Fakat ben buna inanmıyorum, böyle şey olamaz. Dün, öküz arabaları içinde bir yaralı kafilesi köyümüzden geçip yukarılara doğru gitti. Kudüs'teki hastahanelere gidiyorlarmış. Sanki kolları, bacakları parçalanmış insanlar değil de, düğün alayına giden delikanlılar gibi öyle sakin bir halleri vardı ki bunların. Bir yandan onlara acıdım, bir yandan da kendimden iğrendim, nefret ettim. Hakikaten biz böyle kötü, fena, habis ruhlu insanlar mıyız, yoksa insanların taş yüreklilikleri ve bize reva gördükleri zulüm ve hakaret

mi bizi bu kötü yollara sürükledi? Gel de işin içinden çık! Hahamlar ve babam daima şunu bize telkin ettiler:

– İsrail oğullarından olmayan herkes hayvandır. Onlara yapılacak her fenalık mübahdır, borçdur. Bizi ayakta tutan, bize yürüdüğümüz dikenli yollarda cesaret veren, bizi besleyen kinimizdir. Bu kin zayıfladığı gün güm diye yıkılırız biz. Bu kini içimizde saklayınız, büyütünüz, yaşatınız ve goyimlere karşı bir şefkat ve merhamet hissi beslemeyiniz.

Ama neden? Acaba bizim bu tarzdaki düşüncemiz mi insanlar. Aleyhimize çevirdi, yoksa onların bize yaptıkları zulüm mü bunu doğurdu? Bu mesele asırlar boyu halledilmemiş, kıyamete kadar da halledilemez.

Türk birlikleri köyümüzden geçerken, bu kızgın güneş altında şahlanan sinirlerle moralleri zayıflamış zannettiğimiz insanlar tunçtan birer heykel gibi, sessiz ve sedasız akıp gidiyorlardı, hiç birinde bir lâubalilik, hiç bir subayında hafif bir hoppalık görmedim. Hele bu yaralıları kırk, elli öküz arabalık bir kafile idi bunlar. Arap kadınları yollarını kesmiş, önlerine geçmiş neleri var, neleri yoksa onlara ikram etmişler. Limonata, ayran, su portakal ve saire. Bizim köyümüz böyle bir insanlıkta bulunmadı.

Köyün öteki genç kızlarına benimki kadar ağır yük yüklenmedi, büyük vazife verilmedi. Demek ki benim özelliklerim vardı. David saltanatı için bu görevi yerine getiriyorum.

***

Zomarin'de Sarah ablaya, misafir oldum, beraberce Nasıra'ya, Kefer Kenna'ya, Karme'ye ve Hayfa'ya gittik, gezdik, dolaştık, biraz içim hafifledi. Çok şeyler gördüm ve istifade ettim. Zomarin'e döndüğüm vakit Sarah abla bana şunları söyledi:

– Güzel kız kardeşim! Kurtuluş günlerimiz yaklaşıyor. Barbar Türkler'in buralardan ebediyen çekilip gidecekleri gün geliyor. Bütün bu topraklar, bir ülke, bunu ilerisi, gerisi, ötesi ve daha ötesi hep bizim olacak.

Bugünün daha çabuk gelmesi için, Türkler'in buradan bir an evvel çekilmesi lâzımdır. Kanalı söktüremediler, orada tutunamadılar, geri geliyorlar. Sizin köyünüz onların geçitleri üzerindedir. Onlar hakkında elde edilecek en ufak malûmatı günü gününe, saati saatine bize haber vermeli, babana yardım etmelisin. Sen İsrail tarihinin parlak sahifelerine, Siyonizm'in büyük kahramanı olarak geçeceksin Suzy, göreyim seni."

Bu sözlere bakılırsa; Sarah ablanın heyecan ve samimiyetine ve göğüs gerdiği tehlikelere de bakılırsa, boş yere çalışmıyorum ben.

***

Köyde büyük heyecan var. İngilizler adım adım buralara yaklaşıyor, Türkler'de var kuvvetiyle müdafaaya hazırlanıyorlarmış. Köyümüzün genç, ihtiyar, erkek, kadın bütün insanları cephe gerilerinde cirit oynuyorlar, geleni, gideni ve bütün gördüklerini Sarah ablaya yetiştiriyorlar. Askerlere kağıt, zarf ve kırtasiye satmak için birliklerin haremine kadar sokulan ırkdaşlarımız öyle malûmat topluyorlar ki...

Fakat bu Türkler ne kadar saf insanlar! Gözleri ileride düşman gözetliyor, halbuki düşman onların koynunda, haberleri yok. Bu dikkatsizliğin sırrını çözdüm ben.

***

Moze topladığı malûmatı Sarah ablaya yetiştirdi. Ramle'den gelen bir bölük ve onun başındaki genç zâlim, merhametsiz, hırçın bir subay Yafa şehrini bir günde boşalttı.

Bu genç zabitin ırkdaşlarımız hakkında!

– Bu vazife Allah tarafından bana verilmişti. Kimsenin malına, canına, ırzına dokunmadan, kimseden beş para almaya tenezzül etmeden şehri, aldığım emir mucibince bir günde tahliye ettirdim. Yahudi kızının hezeyanları beni hedef tutuyor. Halbuki ordu kumandanı ve Bahriye Nazırı Cemal Paşa, şehrin en geç yirmi dört saat içinde boşaltılmasını emretmiş. Bir bölük kumandanı buna ne yapabilir? En ufak bir merhamet hissi beslemediği söyleniyor. Dindaşlarımız lâyikiyle eşya ve mallarını almağa, vesait tedarik etmeğe vakit bulmadan öyle hoyratça evlerinden atılmışlar ki; Ya, bu herifi bizim başımıza da musallat ederlerse o zaman biz ne yapabiliriz? Bunu düşündükçe üzerime yüklenen vazifenin haklı bir vatan vazifesi olduğuna inanıyorum.

Bundan başka buraların da tahliyesini emrederlerse biz nereye gidebiliriz. Geriler tıklım tıklım ve şehirler halkı aç. Bütün bunlar bizi, Türkler'in bütün bu topraklardan çekilmesi için çalışmağa sevk etmez mi? Bu cihetten şimdi biraz müsterihim.

***

Yukarıdan bir sürü asker geliyor. Mozez; İstanbul'dan ve İzmir'den de taze kıtalar geldiğini ve hatta Galiçya cephesinde harp etmiş, tecrübeli

birliklerin de üst üste yığıldıklarını bildiriyor. Biresseb'ya da Türkler yığılmışlar ve dün İngiliz tayyareleri orasını şiddetle bombardıman etmiş. Bütün bunlar bize, tehlike içinde olduğumuzu gösteriyor. Fakat civarımızdan geçen Türk kıtalarından en ufak kötü bir muamele bir husumet görmedik doğrusu!

Gazze ve El Ariş arasında iki ordu karşılıklı toplanıyor. Ergeç büyük bir mücadeleye şahit olacağız. Bakalım netice ne olacak. Yafa'yı boşaltan ırkdaşlarımızdan muhtaç ve kimsesiz on kişiyi köyümüze yerleştirdik, diğer otuz kişilik kafile Câuna'ya gittiler. Biz onların istirahatlerini ve ihtiyaçlarını temin ettik yaralarına merhem olduk, teselli buldular. Bunlar için Rotschild'in vekili para gönderecek! Onlara ev yapacağız ve arazi satın alacağız. Köyümüz genişliyor, halkı çoğalıyor. Şu var ki; bir türlü huzur ve emniyet içinde değiliz. Babam ve bizim köyün büyükleri, taşkın Siyonistler cezbe halindeler. Türkler buradan çekilecek ve İngilizler buralarını bize terk edecekler diye!...

Peki ama iki mühim nokta bu cezbe halindeki insanların gözünden kaçıyor. Bunlardan biri: İngilizlerin sözüne inanılır mı? Ülkesinde güneşin batmamasıyla iftihar eden bu millet burasını ele geçirirse kolay kolay bize terk eder, buyurun güle güle oturunuz der mi? Ama biz onlara bütün varlığımızla kavim, kabile yardım ediyoruz. Erkeklerimiz masum, mert ve erkek Türk ordusunun gerilerinde, her türlü tehlikeleri göze alarak onlara sıcağı sıcağına haber yetiştiriyor.

En hurda malûmatı topluyor, onlara takdim ediyoruz. Türkler bunu bir sezecek olurlarsa en ufak ceza: Ölüm! Kız olarak ben, bütün güzelliğimi, aşkımı, istikbalimi, her şeyimi davaya adadım. Bütün tabii haklarımı büyük David saltanatı hülyasına feda ettim. Acaba netice yine üç bin yıldır elde edilen neticenin aynı mı olacak? Kim bilir, kendimi bir sete kaptırmış, gidiyorum, öyle bir gidiş ki belki bunun dönüşü olmayacak...

***

Lübnan'daki fırka ile Suriye'de toplanan bütün ihtiyat kuvvetleri ve İstanbul'dan gelen tekmil İmdat kuvvetleri Gazze'ye doğru ilerliyor. Bizim erkeklerimiz de çeşitli şekillerde, tıpkı dost gibi, zararsız bir unsur gibi peşlerinde!... Ne saf millet!... Bizden bir şey ummuyorlar.

Dün akşam taze ve henüz harbe girmemiş bir alay köyümüzden geçti. Subayları bir kaç dakika kahveye uğrayıp birer fincan kahve içtiler. Alayın

kumandanı, Herkül gibi bir binbaşı, ne adını, ne de numarasını öğrenemedik. Sadece kumandanın İzmir'li olduğunu öğrendik. Sarah abla bizden haber bekliyor, görebildiklerimizi, duyabildiklerimizi saati saatine yetiştiriyoruz.

Top sesleri, acı acı kulaklarımıza geliyor. Uzaklardan akseden bu seslerin dehşetini ve o toplara hedef olan insanların halini düşündükçe iliklerime kadar titriyor, ürperiyorum. Bu yetmiyormuş gibi bizim de, bu memleketin sahipleri aleyhine sarfettiğimiz gayretler vicdanımı eziyor ruhumu öldürüyor ve beni öyle müthiş bir mânevi işkenceye sokuyor ki. Bir ey diyemem, asırlarca dindaşlarımız sürgünden, sürgüne; firardan, firara; esaretten, esarete; duçar oldular, yollarından dönmediler. Bu kadar ısrar ve mücadelenin elbette bir manası vardı.

Gazze ile El'ariş arasında müthiş bir muharebenin başladığı haber alınıyor. Gazze'de Alman, Avusturya ve Macaristan topçuları da varmış. Devamlı gök gürültüleri içinde yaşıyoruz, asabım bozuldu. İngiliz ordusunun en az iki misli kuvvetli, silâh ve cephanece çok üstün olduğu söyleniyor. Bütün bunlara, şu gördüğümüz kuzu gibi sakin insanlar karşı koyacak, hayret!

Geçen gece Elza anlatıyordu:

– Şu gördüğünüz sakin ve vakur insanlar yok mu, işte bunlar Asya'nın göbeğinden bir sıçrayışta, Viyana önlerinde soluk alan, denizleri aşan, İtalya'ya kadar uzanan, Afrika'yı baştan başa feth eden ve bayraklarını yer yüzünün üç kıtasında dalgalandıran bir millettir. Sükûneti asaletinden ve müsamahakârlığı azametinden doğuyor. Fakat bu sakin milletin gayzı ve nefreti de o derecede müthiştir, ihtiyatlı olalım.

İçime müthiş korkular çöküyor, geceleri uyuyamıyorum, gündüzleri bir yerde duramıyorum. Sarah abla mütemadiyen bize cesaret mesajları gönderiyor. Aron'dan her gün haberler geliyor. Bütün İsrail oğulları hazır ve ayakta! Allah sonunu hayır eyleye.

***

Büyük muharebe patladı. Bizimkiler, Türkler'in bu müthiş kuvvet karşısında çekilmeğe mecbur olacaklarını söylüyorlar. Arap köylüleri aksini... Civardaki köylerin Arap kadınları toplanarak zafer neşideleri okuyor ve ellerinde ne varsa cephe gerilerindeki hastahanelere taşıyorlar.

Meyveler, yoğurtlar, desti desti su, yün yataklar, yorganlar, her şeyi, her şeyi...

***

Harbi Türkler kazandı. Bu bir meydan muharebesi idi. İngilizlerin o korkunç topları, o mükemmel ordusu, dev gibi atlara binmiş süvarileri, er meydanında Türk'ün sırtını yere getiremedi ve yüzgeri dönüp gitti. Bizde donup kaldık. Şu koca İngiliz ordusunu paçavra gibi geri atan, mağlup eden işte o sessiz, sakin, terbiyeli, kuzu gibi adamları İnsanları anlamak ne müşkül!...

Köyümüzün ilerisinde seyyar bir harp hastanesi kuruldu, bütün köylüler yatak ve yorgan yardımı yaptıkları halde bizden bir çöp bile veren olmadı. Şuna dikkat ettim ki, onlarda bizden bir şey istemedi. Demek ki tenezzül etmediler, bize inanmadılar. Başkumandan Cemal Paşa'nın gayet gaddar ve merhametsiz ve üstelik de Yahudilerin düşmanı olduğu söyleniyor. O, Yafa'nın boşaltılması ve Taberiye'deki Yahudilere yapılan muamele hiç de hoş bir alâmet değil.

Şimdi bir de İngilizlerin bütün bütün mağlûp olup buralardan çekildiklerini bir düşününüz, o zaman bu adamlardan biri haydi defolun deyip de bizi palas pandıras buralardan sürerse o zaman vay halimize! O zaman Polonya'daki rutubetli ev, küflü dükkân, sefil hayat da bizim için bir hayal olur.

Gelen haberlerden Türkler'in zaferlerinin kat'i ve muazzam olduğunu öğreniyoruz. Ama köyümüzden geçen yaralı kafileler ve onların başındaki kumandanlarda hiç de zafer gururu gözükmüyor. Yine eski sakin ve vakur halleri devam ediyor.

Mozez diyor ki:

– Siz birinci savaşa bakmayınız bu; İngilizlerin Türkleri bir yoklaması idi. Noksanlarını bir tamamlasınlar da görünüz, bir hamlede Kudüs ve ondan sonra soluğu Şam'da alırlar. Belki de İngilizler harbi mahsus kaybettiler, bu da bir plân olabilir, bizim askerlik işine aklımız ermez, vazifelerimizi yapmağa devam edelim."

Artık baharla yaz arasında bir mevsim yaşıyoruz. Mayıs'ta bizim görmediğimiz alışamadığımız bir yaz, bir sıcak mevsim. Ekinler oldu, biçiyorlar. Meyveler, bademler, üzümler kemale geliyor. Fakat bütün bu nimetlerin zevkini sürecek huzurdan mahrumuz. Bir yanda top gürültüleri,

bir yanda binlerce yaralının geçit resmi ve görmediğimiz binlerce insanın ölümü ve kulaklarımız tıkadığımız ahu figanlar ve bizim bunlara karşı lâkaydımız hissizliğimiz ve nankörlüğümüz.

Belki bir gün gelecek bu yazıları okuyanlar diyecekler ki: Bir insan hakikatleri bu kadar berrak bir şekilde görür, aleyhinde çalıştığı milletin alicenablığını ve mertliğini gözleriyle bizzat müşahade eder de, nasıl olur da tabiatın ve vicdanının ters istikametinde yürümeğe devam eder? Bu istifhamı ben çözemedim, benden sonrakiler de çözemeyecek, geriye kalan sadece şu cümle: Büyük ve uçsuz bucaksız İsrail devleti: Hududları Nil'den Fırat'a kadar uzanan muhteşem imparatorluğumuz!... Kim bilir, belki...

***

İki gündür ortalık yeniden sarsıldı. 1917 Mayıs ayına böyle sarsıla, sarsıla geldik. Top sesleri şiddetlendi yeni bir harp başladı. Öylesine şiddetli, öylesine şiddetli, öylesine müthiş bir harp ki!... Şiddetini buralardan duyuyor, dehşetini buralardan hissediyoruz. Kıyasıya bir döğüş. Köyümüzden ve civardan geçen yardımcı askerlerin gidişatına, çatılmış kaşlarına, insanda hayret uyandıran soğuk kanlılıklarına bakıyorum da bunu tıpkı büyük fırtınalara takaddüm eden sessizliğe benzetiyorum. Top sesleri bütün hıncıyla, bütün gürültüsü ile tepemizden patlıyor gibi. Bunun karşısında insanlar nasıl dayanıyorlar, zor şey doğrusu. İşin fenası bizim işlediğimiz çifte cinayetler değil mi? Nil'den-Fırat'a?

Gelen haberler karışık, kimisi Türkler'in, kimisi de İngilizler'in harbi kazandığını söylüyor. Anlaşılan henüz kat'i bir netice alınmamış. Fakat gece yarısı köye gelen Kempinski acı bir haber getirdi. Türkler kafi bir zafer daha kazanmış ve İngilizleri bozguna uğratmışlar! Arap köylüleri de böyle söylüyorlar, top seslerinin azaldığı ve Türklerin yerinde kaldıklarına göre bu haber doğru. Ne karanlık bir hayat, ne karanlık! Mozez bir vecize daha yumurtladı: Son gülen tam gülermiş. Ya son ağlayan, bundan hiç bahsetmedi, galiba son ağlayış bir ölüm feryadı, bir matem ağlayışı olacak! Ama kimin?! O daha belli değil.

***

Türkler üst üste iki büyük meydan muharebesi kazandılar. Avrupalı müttefikleri diğer cephelerde böyle zaferler kazanırlarsa ve büyük İngiltere ile müttefikleri harbi kaybederse o zaman binlerce yıl süren intizarlar, ümitlere, hayallere, hülyalara ebediyen veda etmiş olacağız. Ne korkunç bir

vaziyet! Ortalık sıcaktan cayır cayır yanıyor. Bu gece bir İngiliz sihirli silahı bütün Gazze ovasını korkunç bir dehşete boğdu. Kurşun işlemez, dere, tepe dinlemez bir motor. Türk siperlerini çiğneyecek ortalığa korku saça çakmış.

Türkler bunun karşısında acze düşecek korkudan teslim olacak zannediyorduk. Bir de ne işitelim: Bu korkunç motor, tam bir Türk siperinin üzerine geldiği zaman, Türk topçusunun bir tek mermisiyle param parça edilmez mi? Hayret! Gecelerin zifiri karanlığında, göz gözü görmezken bu Türk topçusunun bu muvaffakiyeti ne ile izah edilebilir. Şimdi bu aleti ellerine geçiren Türkler muhakkak ki; onun sırrını çözecek ve benzerini mutlaka yapacaklar, buda ayrı bir facia!

Bu facialarla, hayallerle, kanla, ümitle, dikenle dolu yollarda, bu mânevi bataklıklarda biz daha ne zamana kadar yürüyeceğiz. Yoksa bu yol bizi cehenneme mi, yahut uçsuz, bucaksız uçurumlara mı götürecek. Hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey.

Bugün yeni ve hepsinden müthiş bir kara haber! Sarah ablayı Türkler yakalamışlar. Şu, hiç bir şeyden habersiz gibi görünen, sakin yüzlerinde ve masum simalarına da hangi manaların gizli olduğunu bilinmeyen Türkler! Moze diyor ki: Sarah ablayı öyle dövmüşler, öyle işkenceler yapmışlar ki kadının bunlara nasıl tahammül ettiğine şaşmamak mümkün değil! Türkler zavallıyı çini çıplak ederek vücûdunu kamçı darbeleriyle delik deşik etmişler ve sonunda zavallı tabancasıyla intihar ederek bu işkenceden kendisini kurtarmıştır.

Zamarin'de aziz ırkdaşlarımız Josef Tobin ile Naman Bolkent de yakayı ele vermişler, akıbetleri kötü. Safed'de bir çok ırkdaşımız yakalanarak ordu karargâhına sevk edilmişler. Demek ki, uyur gezer gibi zannettiğimiz bu insanlar hiç de o kadar lâkayd ve uykuda insanlar değilmişler!..."

Bizzat sorguda bulunan Teşkilat-ı Mahsusa subayı Atilhan tarafından ifade edilmiştir:

"Tanktan bahsediyor! Dayak ve işkence katiyen yalan ve Yahudi uydurmasıdır. Korkunç casus kadın Şahab Vadisi'ne kendisini atmak suretiyle intihar etmiştir."

Devam eden istihbarat günlükleri:

"Bu haberleri aldıktan ve manasız konferansları dinledikten sonra kendi halimi bir düşünüyorum ve iliklerime kadar titriyorum, korkuyorum.

İşlediğimiz cinayetler meydanda, bir gün bizi el ense ederlerse kendimi nasıl müdafaa edebilirim. Hangi meşru sebep, hangi mâkul mukadderat beni Sarah ablanın âkıbetinden kurtarır. Siyonizm ve büyük İsrail ve David saltanatı heyhat! Heyhat!

Bu uğurda binlerce senedir, kaç bin kurban verdik, kaç bin felâkete katlandık. Asırlar boyu iklimden iklime diyardan diyara sürüldük, itildik, kakıldık. İnsanların nefret ve kinlerini üzerimize topladık. Firarlar, sürgünler, programlar bizim günlük hayatımız oldu. Hiç birşey bizi yolumuzdan alıkoymadı. Hiç bir ders bize kâr etmedi. Musibetler, facialar, felâketler, hakaretler bizi adam etmedi. İçime fena hisler doluyor.

Anamın ve hele babamın tazyiki, hahamların telkini, Talmud... Bütün bunlar irademi öldürdü. Bir saman çöpü gibi kendimi akıntıya kaptırmış gidiyorum. Viladimir'in aşkı öldü. Halet yüzüme bile bakmadı. Adnan kibar, asil ve zarif çocuk!... O kadar da saf ve temiz. Ben onu bütün kalbimle seviyorum o da beni seviyor. Şu mutaassıp, kaba, ruhsuz insanlar olmasa ben bu çocukla evlenir ve dünyanın en mesut insanı olabilirdim.

Öyle korkunç ve kirli bir aşk içindeyim ki; ruhumla hissim birbirine zıt hisler ve hareketler halinde. Bir insan bütün kalbiyle sevdiği, güzel, yakışıklı, asil bir gencin ve onun mensup olduğu cemiyetin canına kasteder mi?

Şuna inanıyorum ki; Adnan bu saf güzel delikanlı beni samimiyetle seviyor. O, hiç ötekilere benzemiyor. Mahcup ve görgülü bir insan! Onun uzun parmaklı beyaz, yumuşak elleri vücudumda dolaşırken bir yandan içim titriyor bir yandan da cehennem zebanisi gibi arkamda, kapkara, kop korkunç birer heyulanın bulunduğunu düşünüyor, bu defa da korkudan titriyorum. Hakikatte ve görünüşte iki yüzlü bir oyun oynamaktayım. David'in saltanatı ve Büyük İsrail için. "

***

NİLİ istihbarat teşkilatının kadın casuslarından olan Suzy Liberman; üsteğmen Adnan ile ilişkiye girerek Osmanlı ordusu hakkında elde ettiği gizli bilgileri İngiliz askeri istihbaratına yetiştirmişti. Bu şekilde yakınlaşabilmek için kadınlığını kullanmıştı. Bu durum üsteğmen Adnan tarafından anlaşıldığında çok geç olmuştu. Gizli bilgiler çoktan yerine ulaşmıştı. NİLİ casuslarının bir çoğu savaş esnasında yakalanarak idam edildiler. İstihbarat günlüklerinde yer alan bu bilgileri yazan Polonya asıllı

Yahudi Casusu Suzy Liberman suçlu bulunarak kurşuna dizildi. Göğsüne yediği dokuz kurşunla casusluğunun bedelini ödemiş oldu. Tabi Osmanlı ordusu mağlubiyeti ve Filistin topraklarını daha doğrusu kutsal şehir Kudüs'ü kaybetmekten kurtulamadı. Kısacası; Filistin cephesi hezimetinin asıl sebebi İsrail 'in kurulmasından önce cephe gerisine yerleştirdiği ve yetiştirdiği onlarca kadın casusun faaliyetleridir. NİLİ kadın istihbarat teşkilatı bugünkü İsrail devletinin temellerini atmıştır.

6. BÖLÜM

ÜSTEĞMEN ADNAN VE YAHUDİ CASUS SUZY İLİŞKİSİ

Suzy Liberman'ın Hatıralarından Bir Casusun Aşk Oyunları Cevat Rıfat Atilhan'ın Kaleminden...

"1333 h.(1917) senesi büyük boğuşma (cihan harbi) son bulmamış ve 1334 h. (1918) senesi henüz başlamıştı. Çöllerde ve Filistin topraklarında tatlı ve ılık bir rüzgâr esiyordu. O sırada bütün dünyada hüküm süren kara kıştan bu iklimde eser yoktu.

Bilâkis buradaki insanlar bütün yaz sıcaktan çektikleri azabın kefareti gibi munis ve serin bir hava içinde dinleniyorlardı. Cephelerde de aynı ılık rüzgâr esiyor ve aynı tatlı sükûnet vardı. Askerler yorgunluklarını dinlendiriyor, noksanlarını tamamlıyor ve yaralarını tedavi ediyorlardı. Cephenin bu manidar sessizliği havanın bu lâtif hali aylarca müşkül muharebeler geçirerek ölümü kanıksamış ruhlara ümitler ve yeni neşeler dağıtıyor.

Bu anda her şey unutulmuş, her yara sarılmış ve her hastalık tedavi edilmişe benziyordu. Bütün bu nikbinlikler, hoş bir koku ile esen sonbahar havasının eseriydi. Sanki füsûnlu bir el Arz-ı Mev'udun kana bulanmış toprakları üzerinde dolaşmış kederleri dindirmiş, kırık gönülleri avutmuştu.

Güneş yaz aylarında olduğu gibi vahşi ve hırçın değil, munis ve müşfikti. Bu vaziyette insan, yarın kopacak kıyameti, dökülecek kanları düşünmüyordu bile. Hayat bazan rüyaya ne kadar benzer!

***

Ateş ve güneş diyarının zümrüt gibi yeşil bir sırtına dayanan HUDEYRA adındaki Yahudi köyü çok lâtif meyiller ve güzel manzaralarla önünde uzanan araziyi ayakları altına sermişti. Her biri, bir kaç saat ilerde kuru toprak üstünde yatan askerlerin çektiği müşkülâtla alay eder gibi duran zarif ve bahçelikli evler Lehistan'dan Türk milletinin müşfik ve asil sinesine sığınmış olan Polonya Yahudilerinin meskenlerini teşkil ediyor.

Sekizinci Cevat Paşa ordusunun sağ cenah gerisine isabet eden bu koy bu mevsiminde hazin bir şiriyet arz ediyor. Muntazam açılmış sokakları süsleyen küçük villaların önündeki bahçeler bu iklimin hayat bahş sıcaklığı

ile renklerine koyulaştırmış ve güzelleştirmiş. Hafif bir rüzgâr bu tatlı çiçek kokularını etrafa yayıyor. Köyün biraz ilerisinde çadır kurmuş olan binbaşı Hakkı Bey kumandasındaki Sekizinci Ordu tâlim alayı da tabiatın lûtfundan bu kadarcık olsun istifade ediyordu.

Alay yaveri Adnan Bey ceylân gibi bir Arap atı üzerinde köyden geçerek karargâha gidiyordu. Duvarlar. sarmaşıklar ve balkoniyle bahçesi envai çiçeklerle süslü bir evin önünden geçerken iki koyu lâcivert göz bütün benliğini bir anda manyetize eden sihirli bir elektrik cereyanı gibi mevcudiyetini dolaşmış, genç ve yakışıklı zabit sanki olduğu yere mıhlanmıştı.

Çevik Arap atı Sara'ya tutulmuş biçareler gibi yerinden kıpırdayamıyordu. Adnan'ın çiçekli balkonun pencereleri arkasından gördüğü bu bir çift lâcivert göz uzun boyu, mevzun endamı, ince beli, parlak kumral saçları ve mahir bir ressamın fırçasından çıkmış gibi yakıcı bir kavis ile uzanan kaşları, beyaz teni, mütenâsip burnu, uzun parmaklı güzel elleri ve bütün bu güzelliklere taş çıkaran çifte gamzesiyle SUZY LIBERMAN adında on dokuz yaşında Polonya asıllı Yahudi casusunun eşkâlini tasvir ediyordu.

Suzy hiç farkında olmamış gibi Adnan'a tatlı bir tebessümle yüz gösterdi ve çifte gamzesini çukurlatarak süzüle süzüle ve kırıta kırıta balkondan içeri girdi. Bu iki sehhar gözün cazibesi Adnan'ı yıldırımla vurmuş gibiydi. Genç subay iradesini güçlükle elde eden insanlar gibi hayvanını mahmuzladı ve karargâha doğru uzaklaşmaya başladı.

Vazifesine döndüğü zaman alay yaveri kendisini tamamiyle hurdehaş buldu. Bu bir tek bakışın sersemliği günlerce üstünden gitmedi.

– Siz burada... Böyle... Yalnız...

Adnan sözünü tamamlayamadı ve cümleyi muntazam söyleyemedi. Bu beklenmeyen tesadüf onu derin hayretlere ve heyecanlara düşürmüştü. Tâlim yerine giderken hayalinden bir dakika eksik etmediği bu güzel mahlûku yolun üzerinde hafif meyilli bir çimenlik üzerinde dolaşırken görmüştü. Orası pek tenha idi. Suzy kır çiçekleri toplamakla meşguldü. Fakat öyle munis ve yakıcı bir bakışla genç zabiti süzmüştü ki; Adnan bundan cüret alarak, âdeta kekeler gibi sormuştu:

– Siz... Burada... Böyle... Yalnız...

Yahudi kızı bu ilk suale yüzünde tatlı penbelikler ve vücûdunda tahrik edici eğilmeler yaparak lisan-i haliyle cevap verdi. Bu lisani halde en kuvvetli bir hatibin nutkunu gölgede bırakan bir talâkat vardı. İkisinin de tavırlarında birbirini çok sevmiş insanların samimiyeti okunurdu.

Adnan, uzun boyu ve mütenâsip vücudu, iri ve parlak gözleri ve muntazam eşkaliyle tam mânasiyle bir erkek güzeli, bülent ve levent bir Türk zabiti idi.

Erkeklik cesaretini bir araya toplayan Adnan kıza tekrar sordu:

– Bu hüsn-i tesadüfe çok sevindim matmazel! Böyle tenha kırlarda ne arıyorsunuz?

– Kır çiçekleri topluyorum.

– Demek kendiniz gibi güzel ve kendiniz gibi saf çiçekleri seviyorsunuz.

Yahudi kızı güzel ağzının içine sıralanmış inci gibi dişlerini göstererek büyüleyen bir tebessümle mukabelede bulundu. Gamzeleri bir defa daha gencin içini tutuşturdu.

– Size böyle her vakit kırlarda rastlamak hoş bir saadet olacak.

– Benim için de öyle.

Anlaşılan duyguları karşılıklı idi. Demek ki; bu kız da Adnan'ı seviyordu. Ve ihtimal ki; kendisini görmek için böyle tenha kırlara çıkmak cesaretini göstermişti. Genç Türk atından yere atladı ve hayvanının dizginini kolunun arasından geçirerek kıza biraz daha sokuldu.

– İsminiz nedir matmazel?

– Suzy.

– Ne tatlı isminiz var.

– Ne zamandan beri bu köyde bulunuyorsunuz?

– Beş seneden beri.

– Aslınız nerelidir matmazel?

– Varşovalıyız efendim.

– Otuz dokuz numaralı evde oturuyorsunuz değil mi?

– Evet otuz dokuz numara...

Bu muhavere genç zabiti genç kıza biraz daha yaklaştırdı. Karşı karşıya, burun buruna idiler. Adnan tereddüt ve ihtiyatla yavaş yavaş kızın eline uzandı, güzel eli avuçları içine aldı, okşadı, okşadı. Hiç bir mümanaat (karşı koyma) görmedi.

Bilakis tatlı bir penbelik yeni baştan kızın yüzünü dolaştı, Adnan'ın sinirlerini kamçıladı. Bu sıcak iklimin harareti altında oldukça kavrulmuş olan sinirler bu kritik vaziyette daha fazla gerilmişti. Alay yaveri kızın iki elini de avuçları içine almış Yahudi dilberini biraz daha kendine çekmişti.

Bunaltıcı bir buğu zabitin kafasını büyüledi ve iradesi elinden giderek dudaklarını kızın yanaklarına yapıştırmak istedi.

– Rica ederim yapmayınız.

Umulmayan bu mümanaat delikanlıyı biraz şaşalattı.

– Sizi rahatsız ettiysem, affediniz!

– Hayır bilakis.

– Peki niçin aşkıma gem vuruyorsunuz?

– Henüz sırası değil de onun için...

Demek ki iş sade sırasını bulmak meselesine gelmişti. Öyle ise artık muvaffakiyet kafidir. Duyguları ve düşünceleri pek saf olan genç zabit yarı mütereddityarı memnun bir neşe içinde sustu ve önüne baktı. Bir çok dakikalar Yahudi kızın eli avuçlarında sessiz kaldılar. Suzy başını biraz kaldırdı, uzun kirpikli ve hareli lâcivert gözlerini manalı bir tarzda Adnan'ın yüzüne çevirdi ve:

– Müsaadenizle, diye kekeledi.

– Bir daha ne zaman görüşeceğiz Suzy?

– İlk fırsatta.

– Bu fırsat çok uzamaz değil mi?

– Hayır uzatmayız.

– Öyle ise Allaha ısmarladık...

Ve ayrıldılar. Genç Türk çevik bir hareketle atına atladı mağrur ve mütebessim, memnun ve müsterih atını kırlara doğru sürdü. Türk zabiti bir casus kızın iğfalkâr tuzağına düşmüştü.

Günler geçti. Adnan'ın gözleri her gün kırlarda Suzy'yi aradı. Fakat heyhat. Belki on gün ne yolu üzerinde ne de kızın evinin önünden geçerken ona raslamak mümkün olmadı. Bu sükût genç zabitin kalbine saçılan kıvılcımları tutuşturmakta idi.

Meşhur bir psikoloji nazariyesine göre ayrılık, tıpkı rüzgâr gibi hafif ateşleri söndürür ve fakat büyük ateşleri alevler dedikleri gibi bu bir kaç günlük ayrılık Adnan'ın kalbindeki ateşi cidden tutuşturmuştu. Demek ki; bu çocuk bu casus kızı çok sevmişti.

Bu sevgisinde de haklı idi. Gençti, yakışıklı idi, aşka ve sevgiye muhtaçtı. Gördüğü kız da cidden güzeldi. Didişmeler, silâh sesleri ve türlü zahmetler sinirlerini gevşetmişti. Bütün bunlara beraber genç bir kızın onu aldatacağını, cephe aleyhine istifâde etmek istediğini tahmin edememişti. Hem de bu insanlardan böyle bir hareket nasıl beklenebilirdi? Mensup olduğu devlet onlara bol toprak vermiş, zengin ve müreffeh olmalarına yardım etmişti.

Asil bir Türk çocuğu bu kadar âlicenap bir himaye ve nimete kahpece küfran edileceğini elbette havsalasına sığdıramazdı. Bilhassa kendilerine bunlar hakkında bir ihtarda bulunan da olmamıştı.

Suzy'ye gelince, O'nun tavırlarındaki masumiyetle tabiatın kendisine bahşettiği müstesna güzelliği görenler bu mahlûkun âdi ve hâin bir casus olduğunu asla akıllarına getiremezlerdi. Fakat bu evvelden yetiştirilmiş müthiş bir Yahudi casusu idi.

Tâlim alayı yetiştirdiği askeri cepheye göndermekte ve yerine yeni acemiler almakta idi. Adnan böyle bir kafileyi ordu karargâhına götürmüştü. Gece geç vakit alay karargâhına döndüğü zaman köyde ışıklar sönmüş, kırlar ve evler hazin bir loşluk içine gömülmüşlerdi. Adnan köyden geçerken ortalığın derin sessizliğini kendi hayvanının nal seslerile ihlâl ediyordu. Otuz dokuz numaralı evin önünden geçerken atını, gayri ihtiyari yavaşlattı ve kalbinin heyecanla çarptığını hissetti.

Evin sokak üstündeki balkonlu odasında bir petrol lâmbasının hafif ışığı fark ediliyordu. Bir hiss-i kablelvuku (ön sezi) genç zabitin içini sardığı şu dakikada odada kısık bir halde yanan lâmbanın ışığı büyüdü ve Yahudi dilberi peri kızları gibi beyaz bir gecelikle pencerenin önünde belirdi. Bu manzara genci büsbütün baştan çıkardı.

Gördüğü şey bir kadından ziyade müthiş, güzelliklere bürünmüş, uhrevi bir hayalete benziyordu. Atını durdurdu ve yüzünü kıza doğru çevirdi.

– Adnan Bey, Adnan Bey, diye bir fısıltının kulaklarına ulaştığını hissetti. Kalp çarpıntısını artırdı. Suzy balkonun parmaklığından yere atlamış ve bahçenin parmaklığna yaklaşmıştı. Yavaş yavaş konuşmaya başladılar.

– Günlerden beri hiç gözükmedin Suzy.

– Babamdan müsaid bir vakit bulamadın mı?

– Peki benim bu saatte buradan geçeceğimi nasıl tahmin ettin, henüz uyumadın mı?

– Yalnız bu gece değil, bütün gecelerim hep böyle uykusuz, hep böyle bekleme içinde geçiyor.

– Kırlara niçin çıkmadın?

– Annemle babam peşimi bırakmadılar.

Bu görüşme çocuğu bütün bütün kavurdu. Ve casus kızın cazibesine biraz daha esir etti.

– Ya şimdi baban ve annen seni burada görürlerse?

– Onlar derin uykuda şimdi.

Hakikat hiç de öyle değildi. Casus dilberlerinin ebeveyni ve şeriki cürümleri (suç ortakları) değil, biz uykuda idik. Fettan kızın böyle zabitin geçmesini beklemesi ve böyle konuşması hep evvelden tertip edilen bir plânın icabı idi. Bunu temiz ve saf zabit birden fark edemezdi. Hattâ Yahudi kızı işi sezdirmemek ve Adnan'a daha ziyade emniyet telkin etmek için.

– Ben odama gideyim, belki görürler, diye titizlenmeye, telaşlanmaya başladı.

– Peki bir daha nerede görüşeceğiz?

– Yarın ben kırlara çıkacağımı Tâlim meydanına giden yolun vadiye saptığı noktada ve tâlim paydosundan bir saat sonra buluşuruz olmaz mı?

– Olur güzelim.

Adnan kızın güzel ellerini bir çok defa öptükten sonra çadırına doğru yollandı. Gece sessizliğini ve karanlık koyuluğunu arttırmıştı. Yalnız nöbetçilerin sesleri duyuluyordu.

– Kimdir o! Kimdir o!

Gece ne kadar da uzamıştı? Kış gecelerinin tabii uzunluğu bu gün sanki iki misli olmuştu. Sabah olmayacak zannolunurdu. Alay yaveri çadırındaki portatif karyolada sabahı edemeyeceğini anlayınca çadırlara dolaşmaya ve serin havada avunmaya başladı.

Bir kaç yerde nöbetçiler kendisine seslendiler:

– Dur! Kimdir o!

– Yabancı yok, alay yaveri.

Bu sözler genç Türk'e cephe gerisinde bulunduğunu hatırlatan birer ihtar oldu.

Çadırına döndü, karyolasına girdi ve sabahı etti.

Güneş şaşmayan bir intizamla şark ufuklarını sıyırıp Arz-ı Mev'ud'a yayıldığı zaman her günkü canlılık yeniden başlamıştı. Askerler sabah

vazifelerini yapıyor ve talime hazırlanıyorlardı.

Adnan alay kumandanına sabah raporuna gitmişti. Genç zabitin kafasında ve düşüncesinde sabah taliminden bir saat sonra Suzy ile buluşmak ve onunla daha sıkı görüşmek, sevişmek ve anlaşmak hülyaları vardı. Delikanlı bu tatlı hülyaların sarhoşluğu içinde genç ruhunun akislerinden ilham alarak çarpan kalbinin tatlı vuruşlarını dinliyordu. Hayat yolunda ve hassaten aşk yolunda toy ve tecrübesizdi.

Sinirlerinin yanıp kavrulduğu o heyecanlı günlerde aşk denilen mefhumun en meşru ve makbul olan kısmında da nice bol hicranlar ve elemler saklı olduğunu düşünemiyordu bile.

O sanıyordu ki; Allah'ın eli böyle insanı özenerek halk ederse, onda bir hikmet ve icap vardı. Sevmek ve sevilmek bu icabın ve bu hikmetin sebeplerindendi. Bu bir hak, hattâ bir vazife idi. İyi terbiye görmüş ve halis Türk sütü emmiş bir genç ilâhi bir aşkın arkasında korkunç hıyanetler ve cinayetlerin gizli olduğunu düşünemezse mazurdur.

Madem ki genç, arslan gibi bir zabitti o halde yoluna düşen bu kızın da kendisini sevmiş olduğunu düşünmekte haklı idi.

Fakat heyhat! Irk ve milliyet tanımayan aşk bir Yahudi kızının iğfalkâr hüviyetinde en zehirli bir yılan gibi tehlikeli bir tuzak olmaktadır. Bu mukayeseyi yapamayan ve hakikatin bu işin korkunç iç yüzüne giremiyen kim bilir kaç Türk böyle parlak, cazip ve sehhar (büyüleyici) Yahudi tuzaklarının pençesinde bilmiyerek ne günahlar işlemişlerdi.

Şu kadar var ki; bu günahların büyük vebali onun masum mücrimlerinden ziyade onları ikaz etmemiş ve onlara:

– Dişi casuslardan sakın! İşin ihtarında bulunmamış olanlarındır.

Alay kumandanı Hakkı Bey yaverine akşama kadar çadırda meşgul olacak bir vazife vermişti. Bu işleri aynı günde bitirecek ve akşam üstü de ordu karargâhına gönderecekti. Bu, çok aksi bir tesadüftü. Talim paydosundan bir saat sonra sevgilisini görmeğe mâni olacak bir aksilik.

Fakat çocukcağız düşündü. Bu bir harp vazifesi değildi. Ertesi sabaha kalmasında da büyük bir mahzur tasavvur olunamazdı. Gece de çalışır ve bitirir düşüncesiyle o günkü randevusuna bir hal çaresi buldu. Ve tam vaktinde atına atlayıp çadırların arkasından dört nala vadiye doğru yollandı.

Bir gece evvel konuştukları noktada bir ağacın dibine yarı uzanmış olan Suzy mahir ressamların meşhur tablolarındaki gibi şiiriyeti temsil ediyordu.

Elbisesinin rengi kırların güzelliğine nazirei teşkil etmekte idi. Adnan'ın bindiği at yumuşak toprak üstünde gürültüsüz ilerledi ve tâ sevgilisinin yanına yaklaştı.

Suzy genci gördüğü zaman O'nu gamzelerinin keskin selamı ile karşıladı ve olduğu yerde doğruldu. Genç zabit çevik bir hareketle yere hopladı ve Suzy'nin yumuşak eline uzandı.

– Seni çok beklettim mi Suzy? Zannederim tam vaktinde geldim.

– Teşekkür ederim ben de henüz birkaç dakikadır buradayım.

– Kırları çok seviyorsun değil mi?

– Tabiatı çok severim.

– Senin gibi güzel olduğu için.

İri gözlerinin kirpiklerini birbirine yaklaştırdı ve olgun göğsünü derince bir şişirdikten sonra manalı manalı gencin yüzüne baktı. Artık kalpleri ve ruhları konuşuyordu, dilleri susmuştu. Bu sefer kız gence yaklaştı ve elini Adnan'ın yere dayanmış elinin üzerine koydu. Her ikisini de yeni bir tereddüd ve şaşkınlık istilâ etmişti. Aralarındaki maddi mesafe son haddine inmiş birbirlerine olabildiği kadar yaklaşmışlardı.

Tecrübesiz zabit sevgisini ve duygularını açıkça ve sabırsızca ifşa etmeye başladı.

– Siz beni ilk dakikadan beri çok sardınız, güzelliğinize beni hayran ettiniz Suzy!

– Kalp kalbe karşıdır, sevgiler karşılıklıdır, Adnan Bey! Ben de sizi ilk gördüğüm akşam sevdim. Çok hoşuma gittiniz. Siz müstesna bir erkek güzelisiniz!

Ve çocuğun elini hararetle ve sımsıkı tuttu. Adnan bu coşkun demden istifade Yahudi dilberinin penbe yanaklarına ilk buseyi kondurdu. Önüne bakarak sustu. İkinci teşebbüs akim kaldı. Beyaz ve güzel bir el göğsüne dayandı ve Suzy'nin âhenkdar sesi işitildi:

– Biraz konuşalım Adnan Bey!

– Peki öyle olsun.

– Birbirimizi görmek istediğimiz zaman hep böyle kırlarda buluşmak zor değil mi?

– Zor fakat başka çare var mı?

– Ben bir şey düşündüm. Siz yarın akşam köy otelinin kahve salonunda bir kahve içersiniz Ben de annem ve babamla oraya geleceğim. O zaman bir

çaresini bulur hep birden tanışırız, olmaz mı? Ondan ötesi kolay.

– Muvafıktır canım.

Suzy ayağa kalktı, kendisini takip eden Adnan'ın iki elini birden tutarak vücûdunu kıvrak inhinalarla (Eğilme, Bükülme) ilerletip geriletti ve:

– Yine görüşelim, yarın akşam. unutma sevgilim!...

Diye yavaş yavaş ayrıldı. Vadinin kıvrıldığı noktaya kadar bir iki defa arkasına dönerek delikanlıya buseler yolladı ve zavallı Türkü iyiden iyiye efsunladı. Adnan yarım saat sonra karargâha, vazifesine dönmüştü.

Ertesi akşam bir aksilik çıkmadan gelip geçti. Genç âşık çadırından çıktı, ağır ağır köye doğru yollandı. Akşamın loşluğu yavaş yavaş ortalığa yayılmaya başlamış evlerde tek tuk lâmbalar yanmıştı. Adnan köy otelinin kahvesini pek yalnız buldu. Bu saatte herkes yemekte ve yahut istirahatta idi. Kahve ocağındaki şişman Yahudi karısı Adnan'ı eski bir âşinâ ve dost gibi karşıladı.

Bu çocuk köyün biricik oturacak yeri olan bu kahveye belki yirmi defa gelmiş bir kenara oturmuş ya bir fincan kahve içmiş, arkadaşlariyle biraz vakit geçirdikten sonra vazifesine dönmüştü. Bu defa daha evvelinden beklenen bir dost gibi aşinalık görmesi nazarı dikkatini celbetti. Hüsn-i zan asaletin kardeşidir. Onun için asil Türk zabiti bu iltifat Suzy tarafından yapılmış bir tenbihe hamletti ve gözlerinden şeytanlık akan Yahudi karısının getirdiği konyak kadehini içmeğe başladı.

Yarım saat hep böyle geçti. Yüzbaşı Hüsnü Bey, bu sessizliği bozan ikinci müşteri oldu, Alay yaverini selâmlıyarak onun masasında bir sandalyeye oturdu. Bu tesadüf Adnan'ın yalnızlığına karşı ne kadar hoş olduysa biraz sonra geçecek aşk macerasına engel olacağı ve Suzy ile Adnan'ın buluşacakları vakit baş başa kalmalarına mâni olacağından da canını sıkmıştı. Hüsnü Bey bu endişeyi giderdi.

– Adnan Bey, seninle bir domino oynayalım da ben erken bölüğe gideceğim!

– Pekâlâ.

Yahudi karısı domino taşlarını getirdi ve iki zabit karşılıklı vakit geçirmeğe başladılar. Yarım saat daha geçti ve tam oyunun tatlı bir deminde kısa boylu, şişman vücutlu, kırmızı suratlı, kıranto saçlı, burun ve dudaklarından milliyeti anlaşılan yaşlıca bir adam ve onun yanında Suzy gazinoya girdi.

Sevgilisinin yanındaki adam babası Liberman adındaki Polonyalı bir Yahudi idi. Bu yeni gelenler de zabitlerin oturdukları masanın yanına çöktüler. Hüsnü Bey, Adnan Bey'in yüzünde hasıl olan heyecanı sezdi.

– Galiba bu kız çok hoşuna gitti, rengin attı Adnan! dedi.

– Bekârlıktan başka bir şey değil.

– Hepimiz bekârız amma bu kadar heyecanlı değil, yoksa bu kızla bir maceran mı var?

– Ne münâsebet daha ilk defa görüyorum.

– Gençlik, mazursun oyunumuza devam edelim, ben bölüğe gideceğim! dedi. Bu söz Adnan'ı tatmin etti. Arkadaşı gittikten sonra nasıl olsa bir kolayını bulup dildadesiyle görüşecekti. Adnan bu görüşmeyi istikbal içinde lüzumlu ve hayırlı buluyordu. Renk vermemek kaygusu içinde oyunu güçlükle nihayete ulaştırdı. İki zabit karşılıklı oynarken Liberman da domino amatörü gibi meraklı meraklı oyunu seyrediyordu. Hüsnü Bey karargâha gitmek üzere arkadaşından ayrıldı ve Adnan kahvede yalnız kaldı. Bu fırsattan nasıl istifade edeceğini düşünmeğe mahal kalmadan sokulgan herif, sırnaşık ve yılışık bir suratla:

– Ne kadar ustalıkla oynuyorsunuz! diye bir girişgâh bularak Adnan'a yaklaştı.

– Bu oyunda ne ustalık olabilir ki, basit bir şey.

– Öyle demeyiniz domino deyip geçmeyiniz onun da incelikleri ve kendisine mahsus maharetleri vardır.

– İhtimal.

– Siz aznif bilir misiniz mülâzım efendi?

– Bilirim.

– Ben pek meraklıyım. İsterseniz bir parti oynayalım.

– Peki

Yahudi o zaman kendisini genç zabite takdim etti.

– Liberman... kızım Suzy!...

İki genç sanki iki üç defa buluşmamışlar ve birbirlerini hiç görmemişler gibi yeniden tanıştılar ve birbirlerinin ellerini sıktılar. Adnan, kızın babasına karşı takındığı masum tavrı ve bu tavrı temsildeki mahareti gözünden kaçırmadı. İçinden ne yaman kız demeyi de unutmadı.

Öyle ya sanki kırlarda buluşup seviştiği ve penbe yanaklarından buseler aldığı, kendisini oraya davet edip bu plânı tanzim eden bu kız değilmiş gibi

delikanlıyı ilk defa görmüş tavrını takınarak mahcup ve edalı, müteredddid ve lâkayd Adnan'a elini uzattı. Resmen tanışmışlardı.

Adnan'la Liberman epey süren bir domino partisi yaptılar. Yahudi oyunu kaybetmişti. Genç zabiti lüzumsuz ve mânâsız takdirlere boğuyor ve canı sıkılıp boş kaldıkça evlerine de gelerek hoş vakit geçirmesini temenni ediyordu.

Aile ocağından senelerce uzak kalmış olan genç zabit bir sığıntının harim-i şeytanetinde teselli uman bir bedbaht gibi bu davete memnuniyet gösterdi. Bunda kendisine hak vermek lazımdı. Liberman'm anlattıklarına göre memleketlerinde zulüm ve cefa çeken hemşerileri Türk milletinin asil sinesinde büyük misafirperverlik ve geniş bir refah bulmuşlardı. Liberman böyle söylüyor ve böyle ikrar ediyordu. Öyle ya, burada Erenköy ve Yeşilköy gibi güzel yerler, şirin villâlar ve hayat fışkıran bir arazi üzerinde saadet ve refah içinde ömür sürüyorlardı. Bizler ise birkaç saat ileride İngiltere devletinin bütün servet ve kudretini temsil eden bir ordu ile hayat memat mücadelesi yapıyorduk. Bu mantık silsilesi Türk zabitinin kafasından geçtikçe:

– Elbette bize karşı minnettardırlar, bunlardan fenalık gelmez!... diye hükümler veriyordu. Heyhat, bin kere heyhat... Saf Türk düşünemiyordu ki, karşısındaki insan onun en korkunç düşmanıydı?

Kahveden ayrılmak zamanı geldi. Tâlim Alayı çadırlarından karanlıkları delip hazin hazin yayılan yat borusu sesleri, vaktin geldiğini hatırlatıyordu. Adnan gitmeye hazırlanırken Liberman genç zabitten rica etmeyi unutmadı:

– Yarın akşam fakirhanemizi şereflendirirseniz bizi minnettar etmiş olursunuz!

– Rahatsız etmiş olmaz mıyım?

– Estağfurullah! Asil bir Türk zabitinin evimizi şereflendirerek bir fincan kahvemizi içmesi bizim için ne bahtiyarlık.

– Mümkün olursa yarın akşam ziyaretinize gelirim. Hangi evde oturuyorsunuz?

– Otuz dokuz numaralı evde.

Bunu Adnan da biliyordu, Adnan'ın bildiğini şişko Yahudi de biliyordu. Fakat bu numaralar zemin ve zaman icabı idi. Yalnız bir şey varsa alay yaveri kendisine kurulan tuzaktan tamamen bihaber bulunuyordu. Bilâkis sevgilisi Yahudi dilberini kendi yuvasında sık sık görmek fırsatını

bulacağından sevinç içinde idi. Ayağa kalktı ve yeni ahbaplardan müsaade istedi:

– Tekrar görüşmek üzere!

– Tekrar görüşmek üzere mülazım efendi!

Her şey yolunda idi. Sabah akşam tâlim. Karargâhta biraz yazı ve gün kararınca aşk. Bu gurbet elinde bu, ana baba yuvasından uzak harp ve ölüm diyarlarında böyle bir mazhariyet ne büyük bir saadetti.

Bu defa da günler uzamaya başladı. Yazı yazmak, vazife ile uğraşmak, kırlarda dolaşmak bütün bunlar güçlükle zamanı öldürüyordu.

Zaman... Duygusu ve sinirleri olmayan bir varlık. Allah'dan sonra kâinatın en amansız kuvveti. Yolundan bir an şaşmayan ve geri kalmayan, ah ve aman dilenmiyen bir kuvvet.

Dünya üzerinde en kuvvetli görünen varlıkları bile ihtiyarlatıp çürüten, çürütüp kokutan ve sonunda toprak yapan bu mefhum tabii daha birçok akşamlar idrak edecek ve hattâ Adnan'ın kara talihinde yazılı felâkete de tam vaktinde ulaşacaktı.

İşte şimdi bir akşam daha oldu. Cephede patlıyan top seslerinin hazin tarrakaları uzaktan uzağa yayılıyordu. Ortalık yeni bir hüzn ve melale bürünmüştü. Genç zabitin ruhuna karanlık bir gurbet çöktü. Mikadına gitmek için bir hiss-i kablel vuku kendisine isteksizlik veriyordu. Bir Türk zabiti bir Yahudiye karşı sözünde durmamazlık edemezdi. Onun için Adnan aheste aheste düşünceli bir surette çadırını terk etti. Köyün yolunu tuttu. Orta caddeye gelince, evlerin iri iri yazılmış numaralarını okuyordu. 33, 35, 37 ve işte 39... Maşukasının evi...

Burada durakladı. Bahçenin parmaklıklı kapısını yavaş yavaş itti. Bu kapının açılmasıyla iç kapının da kanatları açılmış bulunuyordu. Orta yaşlı, henüz güzelliğinin sihrini muhafaza eden bir kadın iç kapıda misafirini beklemekte idi. Şimal iklimlerinin soğuk beyazlığına Filistin'in hararet ve servetinden penbe renkler katmış olan bu yahudi köylüsü Suzy'yi doğuran ana idi.

Adnan'ı ilk defa gördüğü halde onu eski bir âşinâ gibi selâmladı ve henüz bir tek eksik olmayan muntazam ağzının otuz iki dişini gösteren bir yılışıklıkla.

– Buyurun Adnan Bey! diye misafirini karşıladı. Demek ki çocuğun ismini bile öğrenmişti. Alay yaveri kendisini tanıtmaya lüzum görmeden

sordu.

– O halde siz de Madam Liberman olacaksınız! dedi. Gülüştüler.

Antrede Liberman'a rastladılar. Bu da alaturka bir selâmla Adnan'ı istikbal etti. Beraberce eve girdiler. Suzy henüz ortada yoktu. Oldukça muntazam döşenmiş bir salona girdiler.

Burası bir köy evinin odasından ziyade İstanbul'un oldukça hali vakti yerinde ailelerinin kabul salonlarından aşağı kalmayan asri bir salondu. Neden olmasın?

Bu, her karışından servet fışkıran toprak üzerinde bu arazinin hakiki sahipleri fakru zaruret, hatta ve hatta bir çokları açlıktan muztarip iken, memleketlerinde bir karış toprağa can veren sefil ve fakir sığıntılar bu memleketin servetinden öyle istifade etmişlerdi ki! Göz alabildiğine uzanan geniş üzüm bağlarının mahsulâtı Rişon le Zion Fabrikası'nın nefis şarabına inkilâb etmekte ve zengin keselerden bol paralar bu yaban muhacirlerin ceplerini doldurmakta idi. Badem ve diğer mahsûllerden yılda iki sefer mahsul aldıklarından tıka basa midelerine indirdikleri miktardan arta kalan mühim bir kısım her sene zenginliklerine yeni servetler katmaktaydı.

Biz bu vaziyeti bir Türk necâbetiyle bir Türk kafasıyla düşündüğümüz zaman bu adamların bize karşı ebedi bir minnet ve şükran altında bulunduklarını zannederiz.

İşte bu zan ve lâkaydi bize koca bir kıtanın elimizden çıkmasına âmil olan sebeplerdendir. Şimdi orada emellerinin tahakkukunu görerek gurur ve nihvetini arttırmış olan dünkü sefil ve nankör sığıntılar hükümrandır. Bizler unutmamalıyız ki;

Türk Mehmetçiği Çanakkale'de olduğu gibi Sina Cephesinde de aynı fevkalbeşer (insan üstü) kudret ve cesareti göstermişti. Fakat cephe gerisinde alçakça casusluklar ve çöllerde isyanlar gibi arkadan saplanmış kahpe hançerler ordumuzun hızını kesmiş ve bizi beyhude zararlara sokmuştur.

Umuyoruz ve istiyoruz ki; bundan sonra artık yabancı ırk ve dinden insanların bizi gafil avlamasına ve ekmeğimizi yiyip kuyumuzu kazmasına müsaade etmeyecek, boş bulunmayacağız. Bundan sonra ne milletten olursa olsun bir kadının aşkına aldanmayacak ve tuzağına düşmeyeceğiz. Vatan aşkı her şeyden üstün olacak ve hayvani şehvetler o aşka bir leke gelmesine sebep olamayacaktır.

Adnan bu güzel döşenmiş misafir odasında Lui Kenz stili geniş bir koltuğa yaslandı. Henüz Suzy ortada yoktu. Bu yeni numara çocuğa bir şey sezdirmemek kaygusundan doğuyordu. Liberman şark âdeti üzere misafirini yeni baştan selâmladı ve ona bir defa daha;

– Hoş geldiniz! dedi. Bir sandalyeye ilişti ve bir madun tavrı takınarak konuşmağa başladı:

– Alayınızın köyümüze komşu olması bize ne kadar şeref veriyor. Ortalık şenlendi, sizler buraya gelmeden köy ne kadar ıssızdı Askerler hayat getirdiler. Canlandık.

– Kalabalıktan hoşlanıyorsunuz demek mösyö Liberrnan?

Alay yaveri bu sözleri belki de samimi sanıyordu. Bilmiyordu ki; böyle riyâkârane samimiyetler ve yalancı tavırlarla bizi ne kadar çok avlamışlar, bizi ne kadar çok aldatarak ağzımızdan sözler kapmışlardı.

– Güm, güm, güm!... Cephedeki top sesleri, fasılalı fasılalı karanlıkları deliyor ve gecenin karanlığına yeni hüzünler katıyordu.

– Alayınız burada yanı başımızda olmasa bu top seslerinden doğrusu rahat uyku uyumak kabil olmayacak.

– Böyle uzaktan gelen top seslerinden de korkar mısınız mösyö Liberman?

– Sesten değil, fakat maazallah bir gün bir güllenin tepemizde patlamasından korkarız doğrusu.

– Düşman buralara kolay kolay ulaşamaz, merak etmeyin.

– Ona şüphemiz yok mülâzim Bey! Siz çok muharebelere girdiniz değil mi?

– Tabii.

– Harp güç şey.

– O kadar değil...

– Yeniden harbe gitmeniz ihtimali var mı?

– Askerlik bu belli olmaz.

– Orası öyle... Alay giderse siz de beraber gideceksiniz değil mi?

– Ona ne şüphe, alayım nereye ben de oraya!

– Bu günlerde alayın cepheye gideceği söyleniyor. Doğru mu dersiniz?

– Henüz bir emir yok, fakat hazırlık emrini çoktan almıştık.

– Siz giderseniz biz bir dost kaybederiz de.

Bir dost kaybetmek endişesinin arkasına gizlenerek şu küçük mükâlemeden bir hakikat bilinmeyerek ifşa edilmiş oldu:

Tâlim Alayı da harekete hazırdır ve hazırlık emri almıştır. Bugünkü bu kadar malûmat İngilizler'e yetiştirirlerse elbette ceplerine birkaç kuruş girerdi. Kısa günün kârı az olur.

– Sizinle bir parti aznif oynamayı isterdim mülâzim bey?

– Oynayalım mösyö Liberman. Liberman çatlak ve genizden konuşan sesi odada çınladı:

– Suzy!... Suzy!... Suzy!...

Bu ses Adnan'ın ruhunda derin akisler uyandırdı demek ki; güzel kız evde idi. Ve şimdi gelecekti. İşte tatlı bir kız sesi cevap veriyor:

– Geliyorum baba, geliyorum!... Ve elinde küçük bir tepsi içine konulmuş kahve fincanlariyle Suzy odaya girdi.

Bugün her günkünden daha güzeldi. Parlak ve ince saçlarını arkaya doğru taramış, altın yumaklar halinde uzanan ipek bukleleri çifte örgü ile arkadan dolaştırarak kulaklarının üzerine indirmişti. Üzerinde sade fakat çok cazip bir elbise vardı.

– Size bir fincan kahve hazırlıyordum da onun için geciktim affedersiniz Adnan Bey! diye gencin elini sıktı. Bu beyaz ve yumuk eller Adnan'ın eline sarılınca müsbet menfi elektrik cereyanlarının kontakları gibi alay yaverinde bir derûni bir ihtizaz meydana getirdi. Onun için:

– Teşekkür ederim matmazel, derken, sesinde tabiilikten bir az kaçmış bir titreklik vardı. Kahveleri yudumlarken oyuna da başladılar. Suzy Adnan'ın oturduğu yere bir sandalye çekti ve gencin yanı başında oyunu seyretmeğe koyuldu. Alay yaverinin aklı oyundan ziyade yanı başında duran genç kızda idi. Bu yosmanın vücûdundan çıkan bekâret kokusu Adnan'ın ruhunu tütsülüyordu.

Sayıları gelişi güzel koyuyor ve lalettayin oynuyordu. Yarım saat süren partide Adnan kaybetti. Bol bol gülüştüler. Suzy bu fırsat. kaçırmadı:

– Kumarda kaybeden aşkta kazanır, Adnan Bey!... dedi.

Bu tatlı ses, neşeli kahkahaların artmasına vesile oldu. Suzy'nin annesi likör hazırlamakla meşguldü. Liberman da oyundan sonra.

– Bana beş dakika müsaade ediniz. Suzy misafirimizi yalnız bırakma, diyerek odadan ayrıldı.

Şimdi iki genç bu odada yapayalnız, diz dize ve baş başa kalmışlardı. Adnan böyle fırsatların her defa kaçırılması bir erkek için ayıp olduğunu düşünerek canlı bulunmaya karar verdi.

– Kumarda kaybeden aşkta kazanır mı dersin Suzy?

– Bu bir darb-ı meseldir Adnan Bey!

– Fakat çok güzel bir darb-ı mesel.

Bir elini kızın beyaz eli üzerine koydu, diğer eliyle Suzy'nin beline sarılarak gençliğinin bütün hararetiyle dudaklarından öptü. Bir karşılık görmedi. Böylece belki bir dakika durdular.

– Çok güzelsin Suzy.

– Ona şüphe mi var?

– Mesele yok. Demek ki; birbirimizi seviyoruz. Harp bittikten sonra benimle Türkiye'ye gelir misin Suzy?

– Gelirim Adnan! Senin ebeveynin nerede oturuyor?

– İstanbul'da.

– İstanbul!... Güzel İstanbul! Ben onu küçükken, buraya gelirken gördüm.

Bosfor'un güzelliği! İstanbul'un güzelliği! Orası dünyanın incisidir Adnan Bey!...

Alay yaveri derin bir göğüs geçirdi. İstanbul, onun memleketi, olanca azamet ve güzelliğiyle hayalinde tecessüm etti. Bu güzel şehrin göklere yükselen zarif minarelerini, babalarımızın medeni, kudretlerini gösteren büyük mabetlerini ve Marmara'nın yeşil kucağında heybetle uyuyan büyük İstanbul'u düşündü. Orada doğmuş orada okumuş, orada büyümüştü. Anası, kardeşleri ve babası orada şimdi kendisinin hasretini çekmekte idiler.

– Evet Suzy mukadderse harpten sonra güzel İstanbul'a gider orada mesut bir hayat süreriz! Ne dersin Suzy?

– Büyük saadet olur derim, Adnan!

Bedbaht genç Türk! Şimdiye kadar yabancı kandan bir kızın hangi erkeği bahtiyar ettiğini bilmiyordu bile! Bu gurbet ellerinde yalnızlığın yabancılığın ve harbin ruhunda yarattığı galat hisler, O'na bu Yahudi kızının harpten sonra ebedi bir hayat arkadaşı olacağını zan ettirmişti.

Heyhat! Bu mahlûklar ne kadar güzel ve cazip olsalar nihayet kendi ırklarından sümüklü birisinin hayat arkadaşı olabilirlerdi, Türk kızlarının altın oluklardan boşanan berrak sesleri ve Türk kızlarının asil ve lâhuti

güzellikleri yanında bir Yahudi kızının hilekâr ruhu mukayesesine bile tahammül edilmeyen bir şeydir. Fakat toy bir zabitin bir casusa gönül vermesi hep gafletten bu yolda ve ikaz edilmemesinden ileri geliyordu.

Adnan kızla yaptığı bu kısa konuşmalar esnasında Suzy'nin dudaklarından ve penbe yanaklarından bir çok defa öptü. Kızın güzel elleri gencin parlak ve dalgalı saçları üzerinde dolaşıyordu. Hislerinin bu en coşkun deminde Liberman'ın kalın öksürüğü duyuldu. Bu, ben geliyorum haberiniz olsun, mânasında idi. Gençler birbirinden uzaklaştılar. Aralıklı koltuklarına çekildiler.

Liberman odaya girdiği zaman gençlerin hal ve tavırlarındaki şaşkınlığı görmezlikten geldi. Suzy'nin annesi bir şişe şarab ile kocasının arkasından yetişti.

– Adnan Bey, bir bardak şarabımıza tenezzül buyurur musunuz?

– Teşekkür ederim madam.

– Bu şarabı çok seveceksiniz. Buraların taze üzümünden yapılmıştır. Nefasetine emin olunuz!

Evvelâ iki genç karşılıklı ve sonra dört kişi kadeh tokuşturarak birer yudum şarap yuvarladılar. Hakikaten enfes bir şaraptı. Arz-ı Mev'ud bağlarının üzümlerinden yapılmış olan bu içki gamlı gönüllere teselli, yorgun dimağlara güya kuvvet vermekte idi. Adnan bardağı yarıya indirdikten sonra kafasında tatlı bir inşirah ve benliğinde hoş bir inkişaf hissetti.

Suzy ile bir daha kadeh tokuştururken fettan Yahudi kızı sağ gözünü hafif kırparak ve vücudunun üst kısmına şehvetengiz inhinalar vererek:

– Afiyetinize Adnan Bey!... dedi.

– Afiyetinize Suzy!

Böylece yudum yudum, kadeh kadeh içtiler. Şarap buharları kafalarda türlü hayaller yaratmakta idi. Adnan senelerce ana kucağından uzaklarda. Bu gurbet ve doğuş sahasında duyduğu yalnızlığı bir an için unutur gibi oldu. Neşelenmişti güzel kız ve güzel kızın annesi ve babası da misafirlerini teşvik etmek için içmekte idiler.

Keyfi yerine gelen genç zabit Yahudi dilberine yavaşça sordu:

– Müzik sever misin Suzy?

– Pek çok...

– Hangi parçayı çalarsın?

– Yazık ki ben bir şey çalamam. Fakat eğer isterseniz size şu eski gramafonumuzla bir kaç plâk dinletebilirim...

– İyi edersin.

Köy evinin odasında borulu ve eski bir gramafon oldukça iyi parçalar çaldı.

– Plâklarınız hep Almanca Suzy... Ana dilimiz Almanca'dır. Harp bittikten sonra yenilerini alacağız. Adnan derin derin, mahzun mahzun içini çekti.

– İnşallah!... dedi... Sesinde tuhaf bir ümitsizlik seziliyordu. Bu defa Liberman sordu:

– Harbin yakında biteceğini umar mısınız?

– O kadarını bilmem. Bildiğim bir şey varsa, harp biteceği güne kadar devam edecektir.

– Kazanacağız değil mi Adnan Bey?

Bunu söylerken koca casusun necabetsiz suratında gencin ruhuna nüfuz etmek isteyen şeytani bir tecessüs belirdi. Bir ordu zabitinin haleti ruhiyesini ve harp hakkındaki fikrini öğrenmek ve bu malûmatı düşmana yetiştirmek kâfi derecede ehemmiyetli bir vazife idi. Bir casusluk vazifesi...

Kahraman genç ırkının vârisi olduğu asalet ve necabete uygun bir cevap verdi.

– Elbette kazanacağız... Onun için kan döküyoruz...

Vakit ilerlemişti. Köyde ses seda kalmadı yine cephede kesik kesik, uzaktan uzağa top sesleri ve yine karargâhta hazin hazin yat borusu...

– Vakit geldi müsaadenizle.

– Biraz yemek yiyip öyle gitmez misiniz?

– Teşekkür ederim geç gitmeliyim.

– Her zaman bekleriz.

Mutad merasimden sonra Adnan bahçeye çıktığı vakit kendisini epey sersemlemiş buldu. Berrak Filistin semasının parlak yıldızları yere düşecek zannediyordu. Bahçe kapısına geldikleri vakit iki genç yalnız kalmışlardı.

– Yine gel Adnan her gün gel olmaz mı?

– Üç gün sonra yine gelirim Suzy.

– Uzatma, yalvarırım... Yine çıldırtıcı bir cilve ile genç zabitin elini sıktı. Kıvrıldı, kıvrandı, büküldü ve ayrıldılar. Türk çocuğu çadırlara hafif tertip sallanarak geldi. Aynı sesler kendisini karşıladı.

– Dur! Kimdir o!

– Yabancı yok, alay yaveri!

Bu suretle aynı ihtar kendisine tekrar edilmiş oldu: Harp sahasındadır, vazife başındadır...

Adnan karyolasına uzandığı vakit rüya âleminin tatlı hülyalarına daldı. Uykusunda sabaha kadar Suzy ile beraber bulundu. Fettan casus kızın, gencin şuuruna giren hayali kendisini yatağında da yalnız bırakmadı. Benliğinden ayrılmayan yalnız bir casus kızın hayali değildi. Garip ve meşhum bir hiss-i kablelvuku bir ân onu bırakmamıştı. Düşünüyor hafızasını zihnini yoruyor ve bu işin fena tarafını bulamıyordu. Ne olabilirdi?

Vatana fenalık etmiyordu ya!... Gerçi kendi ırkına yabancı, duygusu, kanı, karakteri bambaşka bir kızı ulu orta kendine eş yapmak bir ordu zabiti için asla affedilmeyecek bir haldir. Fakat Adnan kendisine göre bir teselli bulmuştu: Evlenecek olursa onu Müslüman yapacak, o zaman her şey yoluna girecekti.

Heyhat! Düşünememişti ki: Bir Yahudi'nin samimi Müslüman olması hemen hemen imkânsız gibi bir şeydir. Bir insan itikadını değiştirmekle, uhrevi mesaüde, dini mesailde şuna veya buna inanmakla kanından bir zerresini değiştirmiş olamaz. Bir Yahudinin ise, Müslüman olması ile Katolik veya Ortodoks ve yahut Protestan ve hattâ dinsiz olmasıyla damarlarında dolaşan kan değişmiyecek, ayni kalacaktır. Zira Yahudi Yahudi'dir. Biz bu noktaya az ehemmiyet verdiğimiz için büyük zararlar görmüşüzdür. Bizim kızlarımızla evlenmeyen, bizim âdetlerimize yabancı olan ve hattâ mezarlarını bile bizden ayrı tutan insanlar ve cemaatlerden Türk zabitine eş aramak ve onları bize yâr zannetmek gafletin ve günahın en büyüğüdür.

Bu düşüncelerle beraber alay yaverinin yakasını bırakmayan korkunç hiss-i kablelvuku'nun mahiyeti bütün bütün başka, tesiri bütün bütün şiddetli idi. Arkadaşları gencin vaziyetindeki fevkalâdeliği sezmişler, kendisine birçok defa:

– Bırak şu fettan kızı Adnan!... Bununla bu kadar meşgul olmağa değmez. Harp kıyamete kadar sürecek değil ya!... Nasıl olsa bitecek, Üç sene bekliyen insan daha biraz bekleyebilir. Sağ kalırsak memleketimize

döner orada pırlanta gibi Türk kızlarını kendimize hayat arkadaşı ederiz, diyorlardı.

Bu sözler Adnan'da çok büyük tesirler bıraktı. Mertliğini ve benliğini bir araya topladı. Ağır bir kâbustan kurtulur gibi hafifledi teselli buldu ve hemen kararını verdi. Randevusuna gitmiyecek ve kendisini ne olduğu belirsiz bu kızın işvesinden, cilvesinden tuzağından uzak tutacaktı.

Nitekim söz verdiği akşam gitmedi. Bu hareket Türk centilmenliğine biraz aykırı düşse de harp mıntıkasında böyle teşrifata lüzum olmadığı gibi daha kötü bir vaziyete düşmekten de elbette iyiydi. Günler geçti. Gencin gönlündeki yara da kapanmış gibi oldu. Harp mıntıkasında yeni yeni hazırlıklar, hareketler, faaliyetler de Adnan'ı ayrıca meşgul etti.

Her şeyi unutmuş gibiydi, köyün semtine bile uğramaz oldu. Yolu düşse bile hayvanını başka istikamete çevirir ve kırların bakir genişliklerinde dörtnala başka yollar takip ederdi. Aşk yarası müzmin hastalıklara benzer. Geçti zan olunduğu bir anda ufak bir bahane ile kanadığı çok görülmüştür. İşte bir gün, çadırında karyolasına uzanmış dinlenirken bir neferin içeri girmek için müsaade istediğini gördü ve ona seslendi:

– Giriniz... Bu, Kunaytaralı bir Arap neferi idi.

– Efendim, size bir mektup getirdim! dedi.

Yaver, üç haftadan beri ailesinden mektup almamıştı. Onlardan geldi zannile mektubu sevinçle askerin elinden aldı. Pulsuz bir zarf üstüne kargacık burgacık bir yazı ile yalnız kendi ismi yazılı idi.

– Bu mektubu sana kim verdi? diye sordu.

– Menzil noktasına gitmiştim, karargâha dönerken bir kız verdi efendim.

– Başka bir şey dedi mi?

– Hayır. Bunu bizzat Adnan Bey'e ver!... dedi.

– Sen o kızı tanıyor musun?

– Hayır ilk defa görüyorum efendim.

– Peki gidiniz.

Bu mektubun Suzy'den geldiği muhakkaktı. Bunu tahmin etmek kolay oldu.

İşte... Küçük parmak, bir kız parmağı kapandı zannettiği yarayı birden bire deşmiş oldu. Genç zabit heyecanla zarfı yırttı ve okumaya başladı:

Adnan Bey!

Söz verdiğiniz gece ve o geceden şu dakikaya kadar sizi ıstırap ve heyecan içinde bekledim ve bekliyorum. Sizi sevmiş olan bir genç kıza fazla ızdırap vermek erkekliğinize ve asaletinize yaraşmaz!

Seni her dakika, her an çılgın bir heyecan ve sevgi içinde bekliyorum. Aşkıma ve bu aşkın safiyetine merhamet ediniz efendim.

Seni çok seven

Suzy Liberman

Eyvah!... Bu belâdan kurtulmak kolay değil. Adnan'ın bütün hisleri ve bütün düşüncesi alt üst oldu. Dört satırlık bir mektup ruhunu perişan etti. Demek ki hâlâ seviyordu. Hem eksilmeyip artan bir aşkla seviyordu. Gitmeliydi, sevgilisine, gönlünü çalmış olan kıza gitmeliydi, hem de bu akşam...

Ve akşamı dar etti. Ortalığın kararmasını, günlük vazifesinin bitmesini güçlükle bekledi. Güneş son ışıklarını ufukların arkasına çekerken genç zabit de bir an evvel maşukasına kavuşmak için hazırlanıyor, sabırsızlanıyordu. Ortalık kararmaya başladı. Herkes çadırlarına çekilmiş faaliyet azalmıştı. Adnan çadırından usulca çıktı. Bu sefer her defa olduğu gibi pervasız değildi. Çekingen ve müterediddit idi. Hareketini herkesten saklamak isteyenlere mahsus bir endişe ve çekingenlik içinde idi. Bir suçlu gibi çekine çekine, istemeye istemeye gidiyordu. Yürürken ayaklarının ses çıkarmasından bile ürküyordu. Ağır ağır köyün yolunu tuttu. Ruhundaki endişe ve içindeki meş'um hiss-i kablel vuku kendisiyle beraberdi.

Köyün sokaklarına daldığı zaman dalgınlığı biraz geçti. İçine hafif bir ferahlık geldi. Evlerin numaralarını saya saya otuz dokuza geldi. Diğer defalara benzemeyen bir isticalle bahçe kapısını itti, içeri girdi. İç kapıda çok durmadı. Kendisini beklemekte olan Suzy misafirini hemen içeriye aldı ve sevgilisinin elini hararetle sıktı...

– Bu kibarlığı senden bekliyordum Adnan! Biliyordum ki; geleceksin, hem de bugün geleceksin. Bana bu kadar ezayı kâfi göreceksin. Çok teşekkür ederim. İstersen gel benim odama gidelim. Orada baş başa otururuz olmaz mı?

– Öyle olsun Suzy.

Genç çift küçük bir odaya girdiler. Burası Suzy'nin kendi odası idi. Sade bir karyolanın üzerine temiz çarşaflar örtülmüş ve güzel kızın kendi eliyle işlediği dantelalarla süslenmişti. Küçük tahta bir masanın üzerinde beyaz

örtü ve güzel kır çiçekleri, bir küçük ayna, iki sandalye, bir basit koltuk bu odanın dekorunu teşkil ediyordu. Fakat bu sade eşyanın tertip ve tanzimi ve temizliği bir genç kızın hüsnü tabiatini gösteriyordu. Suzy karyolasının kenarına Adnan da karşısında bir sandalyeye oturdu. Bir müddet sessiz kaldılar. Bu sükûneti Suzy ihlâl etti:

– Söyle bakalım Adnan!... Geçen günkü randevüye niçin gelmedin?

– Asker olduğumu ve harp sahasında olduğumu biliyorsun. Bunu tabii görmelisin.

– Hakkın var Adnan!... Başka bir sebep olmasın da...

– Ne gibi?

– Ne gibi olacak. Meselâ vazife ile uzaklara gitmek ve meselâ en korktuğum şey aşkından vazgeçmek, benden soğumak gibi...

– Hayır Suzy, bak işte yanyanayız! Suzy eliyle oturduğu karyolada yer göstererek:

– Benim yanıma gelmez misin Adnan!... dedi.

– Peki Suzy...

İkisi bir karyolada idiler. Ayaklarını yere uzatmışlardı. Dizleri yavaş yavaş birbirine dokundu. Elleri ağır ağır birbirinin elini kavradı. Dudakları birbirine yaklaştı. Uzun uzun, derin derin, doya doya seviştiler. Zevkin son kertesine gelmişlerdi. Pek az evvel başlayan bir sevgi pek kısa bir zamanda uzun mesafeler katetmiş, kökleşmiş ve derinleşmiş zannolunurdu. Türk seciyesine göre bekâret ücreti ancak uzun bir hayat arkadaşlığında vefakârlıklarla ödenebilirdi. Onun için kimsesizliğin, yalnızlığın ve harbin zayıf sinirlerde yarattığı tesirlerin neticesi olarak işlenen bu günah. Adnan hayatının sonuna kadar mukaddes addedecek ve ona bir meşruiyet şekli verecekti. Derin bir zevkten ve tatlı bir uykudan düşünceli bir dalgınlığa girmişti. Sinirlerinde ve ruhunda büyük bir yorgunluk hissediyordu. Suzy oynadığı aşk ve masumiyet rolüne aykırı bir pişkinlikle genç zabitin durgunluğunu giderdi:

– Birer kadeh şarap içeriz değil mi sevgilim?

– İçelim Suzy.

Aşkın keskin şarabiyle mest olmuş gönüller üzüm şarabının buhariyle aşktan bir zevk âlemine daldılar ve kendilerinden geçtiler. Gece ilerliyordu. Karanlık koyulaşıyor, sessizlik derinleşiyordu. Köy evlerinin ekserisinde lâmbalar kısılmış hayat durmuştu. Saat görünmez bir el tarafından

itiliyormuş gibi çabuk çabuk ilerliyordu. Adnan bir an evvel çadırına gitmek mecburiyetinde idi.

– Müsaadenle Suzy! Ben gideyim, yarın yine gelirim.

– Biraz daha otur Adnan!

– Mümkün değil!., vakit geç...

Kızın güzel elleri Adnan'ın dalgalı koyu siyah saçları üzerinde dolaştı. Onu tatlı tatlı okşadı. Olgun ve mütenâsib bir vücud çapkın bir tavırla gencin dizlerine çöktü, ardından bir ses.

– Biraz daha otur yavrum!... dedi.

Adnan kararından vazgeçti. Bir müddet daha oturdu, bir müddet daha seviştiler ve çocuk biraz daha Yahudi kızına bağlanmış oldu.

– Bir kadeh daha şarap içermisin Adnan?

– Durmadan içiyoruz Suzy. Üzüm şarabı, aşk şarabı. Çifte sarhoş oldum.

– Kendi evindesin. Meraklanma sabah erken çadırlara yetişirsin!

– Olmaz şimdi gitmeliyim!...

– Birer kadeh daha içelim de peki.

Birer kadeh daha içtiler. Bu son kadeh efsunlu bir tütsü gibi gencin kafasını bütün bütün sersemletti. Takati azaldı mukavemeti kesildi, ve geceyi fettan kızın evinde geçirmeye razı oldu, mecbur kaldı. Dalgın ve kuvvetsiz bir sesle sordu:

– Ben nerede yatacağım Suzy?

– Tenezzül edersen benim odamda, benim yatağımda...

– Sen nerede yatacaksın Suzy?

– Annemin odasında.

– Demek burada değil?

– Bugün için değil...

Yeni baştan gramofon çaldılar, tekrar şarap içtiler. Diz dize oturdular. Böylece sabahın yaklaştığının farkına bile varmadılar. Bir aralık Adnan kolundaki saate baktı. İki buçuk olmuştu.

– Ben azıcık yatayım Suzy! Saat dörtte çadırlara gitmeliyim!

– Peki yavrum, ben seni uyandırırım.

Adnan yorgun bir uykudan gözünü açtığı zaman saat dördü geçiyordu. Suzy uyku mahmurluğunun bütün güzelliği ve beyaz geceliğinin lâhuti letafetiyle başı ucunda yüzünü ve saçlarını okşamakta idi.

– Sabah oluyor Adnan, çadırlara gitmelisin.

Delikanlı çevik bir hareketle karyoladan fırladı. Sevgilisinin yüzünü gözünü okşadı ve giyinmeye başladı. Çabucak hazırlandı acele vedalaştı.

– Suzy allahaısmarladık. Yine görüşelim.

– Güle güle Adnan. Yarın yine beklerim.

– Yarın akşam gelemem. Fakat akşam talimi bittikten sonra, seni kırda vadi içindeki top ağacın altında beklerim.

– Güle güle sevgilim...

Alay yaveri çadırına döndüğü zaman alay karargâhında faaliyet yeni başlamıştı. Sabahın alaca aydınlığı çadırlara aksetmiş, nöbetçiler değişmekte, uykudan kalkmış olan asker sabah temizliğini yapmakta idi. Genç zabit geceyi vazife başında geçirmiş gibi soyundu ve yeni baştan karyolasına uzandı. Biraz daha dinlendi. Yüzünü yıkayıp kendisine çekidüzen verdiği zaman para çantasıyla evrak cüzdanının yerlerinin değiştirilmiş olduğunu fark etti. Ceketinin sağ cebindeki küçük portföyde bulunan annesinin ve kardeşlerinin resimlerinin yerleri değişmiş her zaman muntazam ve sıra ile yerleştirdiği bazı evrakların intizamını kaybetmiş olduğunu gördü, hayret etti. Para çantasındaki paralarını saydı tamamdı ve yerli yerinde idi. O halde, bu karışıklığı neye yükletmeli idi. Genç zabit bu şayanı dikkat nokta üzerinde fazla durmadı, kim bilir sarhoşluk, dedi ve dudak büküp geçti.

Halbuki casus kız, dalgın bir uykuya varan alay yaverinin bütün üstündeki kâğıtları karıştırmış, gözden geçirmişti. Ertesi akşam, asker tâlimden dönmüş çadırlarda karavana faaliyeti başlamıştı.

Adnan günlük vazifesini bitirmiş atına binmiş kırlarda koşuyordu. Top ağacı uzaktan görünce fettan hayaleti de seçti. Bu uzaktan görünüşte çok derin bir güzellik vardı. Atı dört nala sürdü. Kuvvetli bir cazibenin manyetizmasına kapılmış gibi idi. Gittikçe bu beyaz gölgeye yaklaştı. Ve nihayet cennetten kaçmış bir peri kızı gözünün önünde canlandı. Onunla karşı karşıya geldi. Birden atından atladı. Beyaz ellere sarıldı ve dudaklardan öptü, öptü, öptü. Artık hiç bir mümanaat görmüyordu. Birbirlerinin olmuş gibi idiler.

– Nasılsın Suzy?...

– İyiyim. Teşekkür ederim. Sen nasılsın Adnan!...

– Seni gördüğüm vakitler çok iyiyim Suzy...

– Bende öyle.

Konuşmalarını kısa kestiler. Sevişmelerini uzattılar. Ağızlarından ziyade kalbleri ve heyecanlariyle konuşuyorlardı. İki gencin bu şirin füsun diyarında bu lekesiz berrak sema altında bu güzel bahar kokulu tenhalıklarda âşıkdaşlık etmelerinde görünüşte büyük bir kudsiyet vardı. Hiç kimse hassaten bütün duyguları kamçılanmış coşkun bir genç, güzel ve körpe bir kızdan ve bu aşk perdesinin arkasından bir cinayet ve bir tuzak gizlenmiş olduğunu aklına getiremez, havsalasına sığdıramazdı.

Adnan'ın yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri ateş saçan bir cevvaliyyet içinde yan süzülmüştü. Suzy bu ani fırsatı ganimet bildi:

– Sevgini artık benden esirgemiyeceksin değil mi Adnan? Seni her gün görmek istiyorum.

Bu akşam eve gelir misin?

– Bugün gelemem Suzy. Karargâhta vazifem var. Fakat yarın kolordu karargâhına gidip bazı emirler alacağım, akşam dönüşte sana uğrar bir kahveni içerim.

– O kadar kısa mı Adnan...

– Vazifem var Suzy, onu ihmal edemem.

- Tabi... Demek vazifen mühim?...

– Elbet...

– Cephede bazı hazırlıklardan bahsediliyor, alayınızın bir tarafa gitmesinden ve seni kaybetmekten korkuyorum Adnan.

– Muharebe hali belli olmaz, hazırlıklar tabiidir.

– Hangi taraftan bir taarruz ümit edersin?

– Onu büyük kumandanlar bilir, alay yaverleri işin bu kadarını bilemez.

– Orası doğru askerin işi bizi alâkadar etmez, anlamayız da, biz yalnız ordumuzun kazanmasına dua ederiz. Beni ise yalnız sen alâkadar edersin.

Bu sözleri söyliyen casus kızının takındığı masum ve samimi tavrın arkasında gizlenen riya ve hıyanet asla sezilmiyordu. Oynadığı rolde birinci sınıf sinema aktristleri kadar mahir ve muvaffaktı. Tekrarladı:

– Demek yarın akşam dönüşte bir kahvemizi içecek kadar olsun bizi sevindireceksin...

– Geleceğim Suzy...

Öpüştüler, seviştiler, vedalaştılar ve ayrıldılar... Bulutlu ve kasvetli bir havada alay yaveri, bütün birliklerin emir zabitleri gibi kolordu karargâhından emir almaya gidiyordu, İngilizlerin büyük cephe üzerinde

geniş bir taarruza hazırlandıkları görülmüş, Türk kıtalarına lâzım gelen tertibat aldırılmış, takviye kıtaatı celbedilmiş, siperler tahkim edilmişti. Ortalıkta fevkalâdelik görülüyordu.

Her iki taraftan birinin yapacağı bir taarruz hareketi kat'i neticeler için olacaktı. İngiliz Ordusu'nun Gazze Cephesi'nde bir mağlûbiyeti kanala kadar ricatini icap ettirdiği gibi Türk Ordusu'nun muvaffak olmaması da Gazze-Şeria hattını terk etmesini icap edecekti. Ordular hazırlanmakta, süngüler bilenmekte idi...

Adnan alayına ait mahrem zarfı almış dört nala karargâha dönüyordu. Bu zarf içinde tâlim alayının hangi kıtada ne kadar yetişmiş asker vereceği ve büyük taarruzda elinde kalacak usta efratla ne gibi vazifeler göreceği tafsülâtiyle yazılmıştı.

Her ordu emrinde olduğu gibi dost ve düşman kıtaya dâir de bir nebze malûmat vardı. İste bu mühim emirler ve talimatlar alay yaverinin koynunda bulunuyordu ve genç zabit atını dörtnala karargâha sürüyordu. Köyden geçerken sadece 39 numaralı evin önünde durdu. İçeri girmek istemedi. Sözünü yerine getirmek için at üstünde selâmı kâfi gördü. Fakat bu mümkün mü idi?

Sinirleri gevşeten ve insan azmini zaafa uğratan kadın şeytanlığı ve Yahudi fettanlığı bir genci vazifesinden alıkoyacak kadar müessir oldu. İnsan bir defa kendisini bu akıntıya kaptırmamalı idi. O girdaba kapıldıktan sonra kurtulmak mucize kadar zordu.

– Bir fincan!... Tek fincan kahvemizi içecek kadar içeri giremez misin Adnan!

– Giremem Suzy! Bak sözümde durdum, geldim, şimdi işim var. Karargâha yetişmeliyim. Vakit bulursam yine gelirim.

– Yalvarırım sana, atını biraz daha terletirsin kaybettiğin vakti telâfi edersin, gel, bir kahvemizi iç!... Sade o kadar."

– Fakat ancak beş dakika Suzy...

– Peki öyle olsun... Suzy'nin küçük odasına girdiler. İkisi de geçen defa olduğu gibi karyolanın üstüne yan yana oturdular.

– Haydi Suzy, kahve pişireceksen çabuk getir de geç kalmayayım. Gitmeliyim.

Sahte âşık bu suale cevap vermedi. Adnan'ın omuzundan yakaladı, dudaklarına yapıştı, derin derin, içli içli, doya doya öptü.

– Biraz daha Adnan; bir parça daha!., sevgime hürmet et!... Ve yine uzun uzun öpmeler!... Suzy az sonra iki kadeh şarapla odaya döndü.

– Kahve içecektik ya...

– Kahve de içeriz sevgilim, peşin bir kadeh şarap, yorgunluğunu alır...

– Peki Suzy.

Adnan Rişon le Ziyon şarabının lezzetini tatmış ve çok beğenmişti. Bir kadeh içerse belki de dinlenir, ferahlanırdı.

– Şerefine Suzy!...

– Şerefinize sevgilim!...

– Fakat benim başım çok dönüyor Suzy!...

– Biraz oda sıcak, biraz da sen yorgunsun Adnan...

– Hayır bildiğin gibi değil... Gayrı tabii bir şey. Şarap fena halde dokundu.

– Her zaman içtiğimiz şarap!... Ben de beraber içtim. Bak bende hiçbir şey yok...

– Hiç anlamıyorum, hiç!... Başım çok dönüyor, midem bulanıyor, bir ağırlık duyuyorum...

– Azıcık karyolaya uzan!... Başını soğuk su ile yıkayayım bir şeyin kalmaz.

Adnan istemeye istemeye boylu boyunca karyolaya uzandı. Casus kız ıslak tülbentlerle gencin başını ovuyor onu uyutmaya çalışıyordu. Adnan sızmıştı. Ona birkaç defa seslendi.

– Adnan!... Adnan yavrum!... Adnan!... Ses yok. Ceketinin düğmelerini çözdü. Ses yok. Çıkardı, yine ses yok. Adnan efsunlu bir uykuda idi. İki beyaz ve yumuk el, Türk zabitinin ceketine uzandı ve sarı zarftaki evrakı tomariyle aldı...

Suzy odadan ayrıldı. Birkaç dakika sonra aynı zarfı getirip yerine koydu ve Adnan'ın başı ucuna gelerek elindeki şişeyi birkaç defa burnuna götürdü.

– Adnan, Adnan!... Kalk yavrum geç kalma işine gitmelisin...

Başının sersemliği ve hissedilir derecede ağırlıkla Adnan gözlerini açtı.

– Çok mu uyudum ben.

– Hayır yarım saat kadarı.

Hemen gitmeliyim, hemen!... Giyindi. İtiyat şevkiyle göğsünü yokladı. Her şey yerli yerinde idi. Başı çok ağrıyordu, fakat münakaşa edecek sıra ve zaman değildi. Bir allahaısmarladıkla kendini bahçeye attı. Kızın babası

Liberman O’nun atını tutmakta idi. Adnan hayvanına atladı. Karargâha doğru dört nala sürdü...

Güneş ufuklardan sıyrılmış, aydınlık azalmıştı. Alacakaranlıkta vadiye saptı ve atını yavaşlattı. Çimenli bir yoldan ağır ağır karargâha vardı. Cebinden zarfı çıkardı. Kumandanın çadırına doğru ilerliyordu. İçine bir kurt, şüphe düşmüştü. Zarfa dikkatle baktı ve bir değişiklik gözüne çarptı. Bu zarf açılmış ve sonradan kapanmışa benziyordu. Gerçi bunu yeknazarda anlamak mümkün değildi, fakat öyleye benziyordu.

O anda Adnan beyninden vurulmuşa döndü. Her şey gözünün önünde canlanır gibi oldu... Demek son içtiği şarabın verdiği sersemlik beyhude değilmiş. Şimdi bu şaraptan sonra daldığı ölüm uykusunu, etrafında dönen sahte aşk komedisini biraz anlar gibi oldu... Kendi kendine yavaş bir sesle ve dişlerini gıcırdatarak mırıldandı:

– Vay kahpe vay! Alacağın olsun!

Alay kumandanı yaverinin getirdiği zarfı tetkik etmeden açtı. Esasen böyle bir şeye şimdiye kadar ihtiyaç olmamıştı. Kolordudan gelen emirlere, talimatlara göz gezdirdi ve asker yattıktan sonra birlik kumandanlarının çadırına çağırılmasını emretti. Adnan bilmeyerek ve istemeyerek vazifesini sûistimal ettiğinin farkına varılmadığına sevindi intikamını sabaha sakladı ve bölük kumandanlarını alay kumandanının çadırına davet etti. Cephelerde büyük hazırlıklar vardı...

İngilizler Gazze-Telli-Şeria hattında büyük ve kati bir taarruza geçmek üzereydiler. Türk ordusu da bu vaziyete göre hazırlanmış, yeni vazifeler almıştı. Cephe baştan başa harekete gelmiş, canlanmıştı...

Ordular yeni bir savaşa hazırlanmış, süngüler bilenmiş, askerler kavgaya hazırlanmıştı. Artık geceler gebe idi. Her sabah, büyük bir vak’a beklenmekteydi. Adnan o sabah gözünü açtığı zaman, henüz bir şey olmamıştı.

İkindiye doğru müsait bulduğu bir zamanda bir sabit fikrin tesiri altında ağır ağır köye yollandı. Hem bazı noksanlarını satın alacak hem de Suzy’den hesap soracaktı. Köye doğru giden derenin başına geldiği zaman elinde boş kum torbası ile bir askerin kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Bu, ilk defa Suzy’den ona mektup getiren Arap idi.

– Efendim size bir mektup daha var.

– Kimden?

– O kızdan. Sert bir tavırla mektubu neferin elinden aldı ve okumaya başladı:

Sevgili Adnan!... Seni bu akşam behemmehal bekliyorum. Hiç olmazsa on dakika için gel, fazla bekletmem. Sevgiler...

Genç zabitin dişleri öfkeden birbirine geçmişti. Dik dik karşısındaki askere baktı ve tekrarladı:

– Hep sen mi görüyorsun bu kahpeyi?

Sözünü bitirememişti. Dört nasırlı el, genç zabitin boğazına sarılmış, üç Yahudi bir Arap bedbaht çocuğu yere yatırmıştı.

– Alçaklar!... Alçaklar!...

Bu iki kelime gencin son sözleri oldu. Hain casus kızının şehvet ateşinden kuvvet alan bu namerter asil, genç, kahraman Türk zabitine pusu kurarak onu namussuzca şehid etmişlerdi. Bu mübarek şehidin mübarek cesedi Tayyibe isminde başka bir Yahudi köyünün çalılıklarına gömülmüştü.

Sekizinci Ordu Divan Harbi hemen faaliyete geçti. Divan azaları ve alay zabitleri geceli gündüzlü çalıştılar. En küçük izler üzerinde yürüdüler. Köye sık sık giden neferleri sorguya çektiler. Alay zabitlerinden, alay yaverinin Suzy ile münasebetlerini öğrendiler ve bedbaht gencin cesedini Tayyibe Köyü'nün çalılıklarında bulup çıkardılar. Suzy yakalandı, onunla beraber her iki Yahudi köyünden yirmiye yakın mücrim adaletin pençesine düştü. Casus kızın anası, babası da tevkif edildi. Katiller ve katil Arap bu işi Suzy'nin aşkına âlet olarak ve rekabet hırsı ile yaptıklarını itiraf ettiler.

Divanı Harp tahkikatının en şayanı dikkat noktasını bu esrarengiz cinayete yakayı ele veren iki Yahudi teşkil ediyordu. Mozes ve Hermut adında bulunan bu iki adam Hudeyra Köyü'nde bir dükkânda kırtasiye ve öteberi satmakta idiler. Bunlar görünüşte ne iyi kalpli, ne sevimli adamlardı. Zabitlerin hepsi bu iki adamı sever ve sayardı, bu adamlar çok zarif, tok gözlü, güler yüzlü, tatlı sözlü ve son derece cana yakın birer insan gibi gözüküyorlardı. Divanı Harp tahkikatı ve evlerinde yapılan araştırmalar bu heriflerin İngiliz istihbaratında memur ihtiyat zabitleri olduklarını meydana çıkardı. Bunlar, (Suzy Liberman'ın üç seneden beri bilhassa casusluk için yetiştirildiği ve kızın müstesna güzelliğiyle kabiliyetinin kendilerine çok yaradığını naçar itiraf ettiler.)

Diğer casuslar süt, yoğurt ve portakal satmak bahanesiyle seyyar hastaneler civarında ve cephe gerilerinde dolaşarak topladıkları malûmatı Mozes'le Hermut'a getirmekte idiler. Suzy alay zabitaniyle münâsebet tesisin memur edilmiş ise de ancak Adnan'ı gözüne kestirdiği ve belki onu biraz da sevmiş olduğu anlaşılıyordu.

Hermut'un bir iki defa kayıkla İngilizler tarafına gittiği ve birkaç defa da *Zimmarin* deki casusluk merkezine gönderildiği meydana çıktı. Caniler hapse tıkıldılar. Suzy Divanı Harpteki ifadesinde hiçbir şey gizlemedi, inkâr etmedi. O sadece Adnan'ın öldürülmesinden habersiz görünüyordu.

– Nasıl olur, sevdiğim genç ve güzel bir zabiti öldürürüm. Hem onun ne günahı var ki...

Suzy:

– Ben yanıldım, aldatıldım. Bu işe belki fena bir niyetle girmiştim fakat sonra o genci sevdim. O'na ben kıymadım, bu yalandır, iftiradır!... diye tepirliyordu. Suzy bu ifadede ölünceye kadar ısrar etti. Suzy muhakeme edildiği Kalkilya Köyü'nün bir odasında hapis günlerini derin ıstıraplar ve müthiş kâbuslar içinde geçiriyordu.

Burada ölümün soğuk çehresi ve Azrail'in korkunç hayalinden başka kendisine arkadaş yoktu. Renginin penbeliği kayboldu. Güzelliğinin sihri azaldı ve işlediği büyük cinayetin, oynadığı nankör ve cani rolün bütün siyahlığı ruhuna aksetmiş oldu. Gençliği ve güzelliğine veda edecek, cibilliyetsizliğin ve küfranın cezasını çekecekti. Şehvet, korku ve endişe ile karışık garip bir haleti ruhiye içinde kıvranmakta vemukadder saati beklemekte idi. Öldürttüğü genç delikanlının bedbaht hayali gece uykularında onu vicdan azabının ölümden beter mengenesinde eziyor, kırıyordu. Geceler uzamış, uykusu kısalmıştı. Kış gecelerinin tabii uzunluğuna uğradığı felâketin azabı da yüklenince rahat uyku kendisine büsbütün haram olmuştu. Ve o gün, saatlerce yatağında kıvranmış, korkulu rüyalar görmekten müthiş kâbuslar geçirmekten çekiniyor gibi sabaha kadar gözünü yummamıştı. Serin sabah rüzgârı sinirleri yatıştırdığı anda yorgunluğu galebe çalıp da biraz dalmış korkulu rüyalar âlemine dahil olmuştu. Bunlar rüya değil yakında aynen vaki olacak kara mukadderattı.

Kapının önünde toplu ayak seslerinin gürültüsü onu henüz daldığı uykudan uyandırdı. Bunlar onu kısas meydanına götürecek olan askerlerdi. Kalbi yerinden kopacak gibi idi. Rengi bir anda simsiyah olmuştu. Bütün

vücudu köpek gibi titriyordu. Ne var demeye vakit kalmadan tunç yüzlü bir nefer heykel gibi karşısında belirdi. Ölümle karşı karşıya idi. Büyük günahının sikleti onun mecalsiz sırtına abanmıştı. Düşmana yetiştirdikleri malûmat yüzünden kanına girdikleri masum askerlerin hayalleri kendisini boğacak gibi idi.

Şu karşısında dikilen asker ona sanki:

– Arkadaşlarımın intikamını alacağız!... diye haykırıyordu:

– Kalk orospu kalk; ölüm seni bekliyor!... diyordu.

Bu yağız askerin merhametten ziyade nefret ve istikrahı ifade eden sesi işitildi:

– Haydi giyin, hazır ol!... dedi.

Casus kız bunun sebebini soracak, tafsilât isteyecek halde değildi. Ne cesareti ne de canı kalmıştı. Dünya kapkara bir zindan olmuş başına göçmüştü. Pek az sonra bu güzel vücudun yok olması muhakkaktı. Yahudi casusu Suzy kendini kaybetti, olduğu yere yıkıldı. Karabulutlu ve kasvetli bir sabah. Hafif yağmur çiseliyor. Cephede top gürültüleri erken başlamıştı.

Tayyibe Köyü'nün önünde, katillerin Adnan'ı gömdükleri çalılığın üzerine sıra ile birçok kazıklar çakılmıştı. Bir takım asker intizar vaziyetinde bekliyorlar...

Mücrimler perişan bir kafile halinde ve süngü takmış askerlerin muhafazası altında cinayet mahalline getirildiler. Suzy'nin ipek saçları ıslanmış ve bedbaht bir intizamsızlıkla dağılmıştı. Yüzünün penbeliği gitmiş sapsarı, simsiyah bir renk bu casus kızın bütün güzelliğini silmiş, simasına ruhunun bütün çirkinliği ve hıyanetini aksettirmişti. Ana, baba, kız yan yana birer kazığa bağladılar. Diğer katiller ve casuslar onların sırasındaki kazıklara bağlandılar.

Divan-ı Harb'ın kararı okundu. Canilere bir dilekleri olup olmadığı soruldu. Bir haham son duasını yaptı, canilerin gözleri bağlandı. Ve yüzbaşı Hüsnü Bey'in gür sesi ıslak ve tenha vadide çınladı:

– Ateşşşş!

Mücrimler birer birer kıvrandılar. Suzy'nin ağzından tek söz çıktı:

– Adnan!... Bu onun son sözü oldu. Dokuz kurşun casus kızın göğsünün üzerinden geçmiş bu alçak facia perdesini kapamıştı..."

***

Hikâye aslında büyük bir gerçekten ibaret olup Türk subayı Cevat Rıfat Atilhan tarafından hikâyeleştirilmişti.

Atatürk tarafından Genelkurmay Başkanlığı emrine tahsis edilen 40.000 kitap ve kitabın içerisinde yer alan tüm metinler burada bitmektedir.

Atatürk tehlikenin nereden ve nasıl geleceğini İsrail kurulmadan önce görmüş ve *"Tarih tekerrürden ibaret eder"* sözüne binaen tehlikeye karşı Türk askerini uyarmıştı.

Özellikle Casus Suzy Liberman'ın hikâyesi ve istihbarat notları olarak adlandırdığımız günlüklerinden elde edilen bilgilerle kitabımızın başlarında ifade ettiğim SARAH AARONSON adlı casusun liderliğini yaptığı NİLİ casusluk teşkilatının Osmanlı vatandaşı olarak İngiliz ordusuna YAHUDİLİK ve kurulacak olan İsrail devleti adına casusluk yaptıklarını açıklamıştık.

Bu olaylar ve yaşanmışlıklar hâlâ Genelkurmay askeri arşivlerinde resmi olarak yer almaktadır.

7. BÖLÜM

OLAYLARIN GERÇEKLEŞTİĞİ BÖLGE VE YER ANALİZİ

1935 yılında Türkiye Cumhuriyeti kurucusu ve Cumhurbaşkanı Gazi Mustafa Kemal Atatürk tarafından incelenen bu hadiseler bizzat Genelkurmay Başkanlığı'na verilen talimatla emekli general Cevat Rıfat Atilhan tarafından kaleme alınmış olan kitap tüm subay ve astsubaylara 1935 yılı sonrası yaşanması muhtemel savaşlar öncesinde birer uyarı niteliğinde olsun diye dağıtıldı. Toplam olarak 40.000 adet gibi yüklü bir baskı.

Atatürk sadece bununla kalmadı. Aynı zamanda o günlerde Türk milletine ihanet eden casusların Teşkilat-ı Mahsusa emriyle yok edilmesini sıkı sıkıya takip etmişti.

Kitabın tamamı kitabımın gövdesini oluşturuyor. Asıl olan o günlerle bugünler arasında kurulacak stratejik köprüdür. Şimdi o stratejik köprüyü ve Tevrati planın bugünlerde hangi aşamalara geldiğini tek tek açıklıyoruz.

Olayın geçtiği bölgede yer alan yerleşim noktaları bugünlere ışık tutuyor.

Yayımlamış olduğumuz harita bize Casus Suzy ve üsteğmen arasında geçen casus aşkı hikâyesinin gerçekleştiği bölgede...

Netenya isminde yer alan köy: Bugün İsrail Başbakanı olan Netenyahu ismini çağrıştırıyor.

Casus Suzy Liberman: Dikkat edildiği takdirde Mavi Marmara baskını emrini de veren Avigdor Liberman (*lieberman*) isminin idam edilen casus Suzy Liberman ile kan bağı var olduğunu düşünüyoruz.

Ayrıca yeni ABD Başkanı tarafından FBI başkanlığına atanan Joe Lieberman aynı aileden gelen isimler. Bu ilahi bir tesadüf değil. Türkiye için tehdidin büyüklüğünü göstermesi açısından tarihe not düşmüş olalım.

Ve Tayyibe köyü! Asıl sıkıntı burada: Çözümlemesi zor ama bir o kadar da kolay.

Kasım Gülek ismine dikkat çekmemiz gerekiyor. Kasım Gülek bir dönem CHP genel sekreteri olarak görev yapıyor. Kasım Gülek'in Rockefeller bursuyla okuduğunu öğrendiğimde gerçekten nutkum tutuluyor. Anne adı Tayyibe, torununun adı Tayyibe Gülek (DSP eski milletvekili) FETÖ terör örgütü lideri Gülen'i ABD'ye götüren kişi olarak tespit ediliyor.

Bir de bugün Cumhurbaşkanı olan Tayyip Erdoğan. Eski danışmanlarından Mehmet Akif Beki tarafından yazılmış olan kitapta *“Musa Peygamber’in soyundan geldiği”* açıkça belirtiliyor.

Erdoğan ismi adına yurtdışı lobi faaliyetinde bulunan FETÖ terör örgütü ile 2014 yılına kadar Türkiye Cumhuriyeti devletini dönüştüren bu ilişkiler ağında yer alması BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ eş başkanlığının BÜYÜK İSRAİL planı olduğunu bile bile 34 defa söyleyen bir kişinin adıyla müsemma bir yerleşim yeri olması dikkat çekiyor.

Kitabımda savunduğum en önemli dayanak noktalarımdan birisi olan Atatürk’ün İsrail devletinin kurulmasına karşı olması iddiamı güçleniyor. Atatürk başkent olarak Ankara’yı seçerken Osmanlı devlet bürokrasisi dediği aslında Yahudilerin bu sefer devlete sızmasını engelleme amacını kısa bir süre yerine getirebiliyor.

Sonrasında ise 1938 yılıyla beraber İsmet İnönü döneminde devletin her kademesine SİYON-SİMON hizmetkârları rahatlıkla sızıyor.

Burada gözümüzden kaçmayan ise yöneticilerimizin ne kadar milli olduklarına bakmamız gerekiyor. Yaptıkları çalışmalar ve Atatürk düşmanlıkları bize gösteriyor ki Türk milleti ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti’ne tamamen karşılar.

Başka kimler karşı olabilir? Açık ve net bu topraklarda gözü olan İsrail aklı ve onun dünya imparatorları Rockefeller ve Rotschild aileleri gibi Osmanlı İmparatorluğu’nu soyarak sonrasında çökerterek bizlerin kanlarını içenler. Bunu açık ve net söylemekten geri bile kalmıyorlar.

Kitabımda olayların geçtiği bölgede Türk ordusuna ve Türk milletine karşı muhacir Yahudileri başka ülkelerden getirerek koloniler kuran ve finanse eden aile Rotschild ailesidir. Rockefeller ise bu yapının bir numarasıdır. Bizi yanıltmıyor. Türk milleti ve Atatürk düşmanlığını yakın zamanda açıklıyor:

Atatürk Yüzünden Planlarımızı
Yarım Yüzyıl Ertelemek Zorunda Kaldık

“Medeniyetin beşiği olarak Türkleri kabul edemezdik; tam aksine bin bir entrika ile bu kültür miraslarına el koyarak biz onları bütün dünyaya barbar, hak hukuk tanımayan bir toplum olarak tanıttık ve bunda da oldukça başarılı olduk.

Türkiye Müslüman ve demokratik bir ülke olarak bu konuda öncü bir ülkedir. İslamiyet'i yıkmak istiyorsak önce Türkiye'den başlamalıyız.

Bizimle işbirliği yapanlar, çok yakında yeni dünya hükümetinde kendi bölgelerini bizim idaremiz altında yönetecekler. Üçüncü sınıf ülkelerin halkları eğitim düzeylerine göre işçi olarak çalışacaklar, bizim gibi gelişmiş halklar da bunların üstünde bir hiyerarşi içinde yönetici olarak görev yapacaklar. Bu sınıfa giren ülke insanları için cumartesi günleri dışında bütün bayram ve tatil günleri kaldırılacak ve ancak karınlarını doyurabilecekleri bir maaş karşılığında, bütün yıl boyunca haftanın altı günü çalışacaklar. Bizim insanlarımız günün çok az bir kısmını çalışmaya ayıracak ve günün geri kalan kısmını zevk ve eğlenceyle geçirecekler."

David Rockefeller devam ediyor:

Türkiye'ye Adnan Menderes Zamanında Marshall Yardımı ile El Attık

"Mesela Türkiye'yi ele alalım. Türkler de yıllar boyu komünizme karşı savaşmıştır. 1950'lerde ülke yönetimine bizim desteğimizle Adnan Menderes gelmişti. Aslında Menderes bizimle başta gayet güzel bir diyalog kurmuştu. Bizden seçimde aldığı destek karşılığında, Marshall yardımı adı altında devamlı borç alıyor ve ülkesinde yatırımlar yaparak sanayi yapısını geliştiriyordu. Fakat o kadar plansız ve programsız harcama yapıyordu ki ödeme günleri geldiğinde, bizden, borç ödemek için tekrar tekrar borç istemeye başladı. Biz de kendisinden ülkesini yabancı sermayeye açmasını ve bizim şirketlerimize özel imtiyazlar tanımasını, diğer bir deyişle Osmanlı İmparatorluğu'na dayatılan kapitülasyonlar benzeri şeyler talep ettik, Menderes bize bunu hiçbir zaman kabul etmeyeceğini söyledi ve bizden uzaklaşmaya başladı.

Ülke insanı ilk defa asfalt yollarla tanışıyor, fabrikalar arka arkaya dikiliyordu. Ülkenin çoğunluğu Müslüman olduğu için ülkenin her yerine camiler yaptırıyordu. Menderes bu şartlarda iktidardaki yerini uzunca bir süre için, sağlamlaştırdığını sanıyordu. Bir darbe ile bu işe bir son verildi ve sonunun öyle bitmesini istemediğimiz halde, çalışma arkadaşlarıyla beraber idam edildi. Sadece Celal Bayar kurtuldu, çünkü bir masondu ve yakın arkadaşı Papa Roncalli ya da diğer adıyla 23. John, Vatikan'ın baskısıyla onu idamdan kurtardı."

1980 Darbesi Bizim İsteklerimiz

Doğrultusunda Yapıldı

"Aynı ülkede gerçekleşen 1980 darbesi de bizim isteklerimiz doğrultusunda yapıldı. O zamanlar ülkede bir solcular, bir sağcılar iktidara geliyor ve bizim isteklerimiz doğrultusunda ülke ekonomisini yönlendiriyorlardı. Fakat Amerika ve Avrupa'da gelişmiş ülkelerin piyasaları doyuma ulaşmışlar ve biz yeteri kadar mal satamaz olmuştuk. Bunun üzerine diğer azgelişmiş ülkelere uyguladığımız planı onları da uygulamak istedik ve serbest piyasa ekonomisine geçmelerini ve ithalatın serbest bırakılmasını talep ettik. Bu istediğimizi kabul etmiş görünüyorlar, fakat işi uzatıyorlardı."

Binlerce Türk Genci
Uydurma İdeolojiler Uğruna Can Verdi

"En sonunda bu ikilem yine bildiğimiz yollarla, Ordo Ab Chaos ile çözüldü. Yani önce kaos, sonra düzen. Provokatörlerimiz aracılığıyla sağ ve sol ideoloji kavgaları başlatıldı. Aslında başında onay vermiş gibi göründüğümüz Kıbrıs Savaşı'ndan sonra ülkeye uygulanan ambargo sayesinde halk canından bezmiş, ülkede yağ ve tuz bile bulunamaz olmuştu. Karaborsacılar zenginleşirken halk iyice sefalete düşmüştü. Ülkeye gönderilen provokatörlerimiz için bu halkı kışkırtmak hiç zor olmadı. Ülke halkı sağcı ve solcu olarak ikiye bölündü ve çatışmaya başladılar. Olaylar öyle bir dereceye geldi ki, her gün elli-altmış kişi sokak çatışmalarında ölmeye başlamıştı. Bütün ülke terör korkusu altında eziliyordu. İnsanlar akşamları sokağa çıkamaz olmuştu. Her an bir serseri kurşuna hedef olmak vardı. Binlerce Türk genci uydurma ideolojiler uğruna can vermişti.

Hükümetler birbiri arkasına iktidara geliyor fakat olayları önleyemiyorlardı. Sonra darbe geldi ve bütün olaylar bıçak gibi kesiliverdi. Zavallı ülke halkı bu sözde başarıyı darbenin bir neticesi olarak gördüler. Çünkü nihayet terörizm sona ermiş, ülkeye huzur gelmişti. Aslında provokatörlerin görevi bitmiş, sahneden çekilmişlerdi. Burada oynanan oyun, halkı umutsuz ve çaresiz bir duruma düşürmek ve onlara bir 'kurtarıcı' sunmaktır; ondan sonra bu kurtarıcı ne yaparsan yapsın hemen kabullenecektir."

Özal, İsteklerimiz Doğrultusunda
Kapıları Sonuna Kadar Açtı

“Askeri hükümet bir süre devlet yöneticiliği yaptı ve bizim belirlediğimiz bir kişiye yönetimi devretti. Bu Turgut Özal’dı. Özal, tam da bizim isteklerimiz doğrultusunda ülkenin kapılarını bize sonuna kadar açtı. Bizim şirketlerimiz bu bakir piyasaya kurtlar gibi saldırdılar. İlk önceleri fiyatları çok düşük tutarak yerli sanayinin rekabet gücünü düşürdüler. Ülke artık Amerikan ve Avrupa yapımı mallarla dolmuştu. Sanayi şirketlerimiz stoklarını eritirken finans şirketlerimiz de ülkeyi artan ithalatı karşılayabilmeleri için yüksek faizlerle borç batağına sürüklüyorlardı. Böylece, gelişmekte olan ülkeler olarak adlandırdığımız bu ülkelerin hemen hemen hepsinde uygulanan ve 80’li yıllarda başlatılan bu proje ile, bütün ülkeler, hem bizlerden aldıkları mallarla sanayi şirketlerimizi zenginleştirmeye devam ediyorlar, hem de bu malların karşılığı olan ödemelerini yapabilmek için bizim finans şirketlerimizden aldıkları yüksek faizli kredilerle, her sene artan bir borç batağına sürükleniyorlar.”

Türkiye’de Para İtibar Gördü,
Arkadaş, Dost, Aile Gibi Kavramlar Unutuldu

“Bu arada, Özal bütün bunların yapılabilmesi için gereken kanunları yavaş yavaş çıkarmıştı. Bu ülke vahşi kapitalist sistemle o kadar çabuk uyum sağladı ki, bizim bile düşünemediğimiz hayali ihracat gibi vurgun yöntemleri keşfettiler. İnsanlar artık en kısa ve en kolay yönden servet yapmanın peşine düştüler. Rüşvet, devlet bankalarının çeşitli entrikalarla soyulmaları, banker skandalları birkaç örnek. Arkadaş, dost, aile gibi kavramlar unutuldu ve sadece parası olanlar itibar görmeye başladı. Bu arada, yerli sanayi can çekişiyor, küçük işletmelerden başlayarak yavaş yavaş büyük işletmelere doğru bir iflas dalgası yayılıyordu. Devlet işletmeleri ise bizim istediğimiz yöneticilerin atanmaları sağlanarak zarar ettiriliyordu. Sonunda bu işletmeler ya kapatılıyor, ya da özelleştirme hikâyesiyle, ucuz fiyatlarla şirketlerimiz tarafından ele geçiriliyordu.”

Kürt Devleti Projesini Hayata Geçirmek İçin
Önce Örgüt Yarattık

“Beyni yıkandığı için temiz hayallerle işe başlayan Özal, sonunda bu sistemin gerçeklerini görerek kendisini de kapitalizmin çarklarına kaptırdı. Ailesini ve yakın çevresini zengin etmeye başladı. Öyle bir duruma geldiler ki Özal’ın çevresinde prens ve prensesler ortaya çıkmaya başlamış, biz ülke monarşizme dönüyor diyerek kaygılanmaya başlamıştık. Aslında tam bir

komedi oynanıyormuş. Her neyse, ülke insanının tepkisini ölçmek için kendisinden Kürt devleti fikirlerinden bahsetmesini istedik. Fakat bu düşünceler kendisine pahalıya mal oldu. Biz de Kürt devleti projemizi hayata geçirmek için xxx denilen bir örgüt yarattık. Bu örgütle uğraşmak ülke ekonomisine çok büyük zarar verdi ve şu anda koskoca Osmanlı İmparatorluğu'ndan geriye kalan bir avuç toprakta varlığını sürdüren Türkiye, bizim hiçbir istediğimizi geri çevirecek durumda değil. Sanırım yakın gelecekte topraklarından biraz daha, bir süre sonra da bizim için hâlâ geçerli olan Sevr Antlaşması uyarınca hemen hemen tamamından fedakârlık etmek zorunda kalacak."

Türkiye Bizim İçin Çok Önemli, Su Kaynaklarının Önemli Bir Kısmı Burada

"Türkiye hakkında biraz daha durmak istiyorum; çünkü dünyadaki en stratejik konumdaki ülkedir ve bizim için çok önemlidir. Nedenlerine gelince:

Bir kere Büyük İsrail Devleti topraklarının su kaynaklarının önemli bir kısmı şu anda Türkiye'ye aittir.

İkincisi, Müslüman ve demokratik bir ülke olarak bu konuda öncü bir ülkedir. İslamiyet'i yıkmak istiyorsak önce Türkiye'den başlamalıyız.

Üçüncüsü, Avrupa ve Asya arasında bir köprü durumdadır. Maden, petrol, doğalgaz gibi zengin yeraltı kaynaklarına sahip Ortadoğu ve Kafkasya'ya hâkim olmak istiyorsak bu ülke elimizin içinde olmalıdır. Ortadoğu hemen hemen elimizde sayılır. Kafkasya ve Orta Asya'daki diğer Türk devletleri de yakında darbelerle kargaşaya boğulacaklar ve avucumuzun içine düşecekler. Bu Türkler aslında birleşip bir araya gelseler karşılarında hiçbir güç duramaz. Bu yüzden böyle bir olasılığa karşı, ajanlarımız her an tetikte bekliyorlar. Türk devletlerinde kilit mevkilerdeki adamlarımız, aralarında en ufak bir yakınlaşma sezdiklerinde hemen istikrarı bozacak olaylar ve darbelerle bunu önlüyorlar."

En Önemlisi, Türkler Medeniyetin Beşiğidir ve Kökenleri Sümerlere Kadar Dayanır

"Dördüncüsü, ülke bor madenleri bakımından dünyanın en zengin ülkesidir ve bu maden dünyada yakın bir gelecekte, petrolden bile daha önemli bir hale gelecek.

Beşincisi ve belki de en önemli olanı Türkler medeniyetin beşiğidir. Türkler, milattan Önce 4.000'lerde Orta Asya'da yaşanan büyük bir felaketten sonra yaşadıkları yerleri terk edip, Mezopotamya'ya ve Rusya üzerinden Avrupa'ya gelen Aryanlar, yani dünyadaki en medeni olarak kabul ettiğimiz Ari Irk'tandırlar ve Avrupa'daki Finliler, Macarlar gibi bazı uluslar Türk kökenlidir. Ayrıca Anadolu'da büyük uygarlıklar kuran Hititler ve Asurluların da Türk kökenli olma ihtimali yüksektir.

Milattan önce 3.500 yıllarında Mezopotamya'da yaşamış olan Sümerler ilk yazıyı bulan, toplumda adaleti sağlamak için ilk yasaları çıkaran ve mahkemeleri kuran, ilk para kullanan ve vergi toplayan, ilk okul açan ve tekerleği bulan ulustur: Yani dünya medeniyetinin başlangıç noktasıdır ve soyları tarihçilerimizin araştırmalarına göre Türk kökenli insanlardır. Çünkü Sümerler o bölgenin yerli halkı değildirler; yani göçebedirler ve tarihçilerimizin araştırmalarına göre 'kız' manasına gelen 'kır' kelimesi, 'öküz' manasına gelen 'ökür' kelimesi gibi bugüne kadar çözülebilen 1000 civarında Sümerce kelime ve 'Ayağını yere sıkı bas, Tatlı söz yılanı deliğinden çıkarır, Sel gibi silip süpürmek, Yağ gibi erimek' gibi yüzlerce atasözü bugün Türkçede kullanılmaktadır. Sümerlerin Ay Tanrısı'nın simgesi olan 'Yarımay', bugün Türk bayrağında kullanılmaktadır. Roma ve Yunan medeniyetleri Sümerlerden oldukça fazla faydalanmışlardır; mesela yapılarındaki süslemeleri ve tanrıları Sümer tapınaklarından gelir.

Fakat biz bunu örtbas etmek için, milattan önce 2.000 yıllarında, yani Sümerlerden 1.500 yıl sonra başlamış olmasına rağmen Yunan medeniyetini, dünyadaki ilk medeniyet olarak dünyaya tanıttık. Daha da ilginç olanı, Yunanlılardan önce Mısır medeniyeti başlamıştır; ama onlar da ancak Sümerlerden 1000 sene sonra piramitlerini yapabilecek uygarlık düzeyine gelebilmişlerdir. Mayalar ve İnkalar; Sümerlerden 2000 sene sonra ziguratlarını aynı biçimde yapmışlardır."

Medeniyetin Beşiği Olarak Türkleri Kabul Edemezdik, Bu Mirasa El Koymalıydık

"Medeniyetin beşiği olarak Türkleri kabul edemezdik; tam aksine bin bir entrika ile bu kültür miraslarına el koyarak biz onları bütün dünyaya barbar, hak hukuk tanımayan bir toplum olarak tanıttık ve bunda da oldukça başarılı olduk. Sümer kralları Urukagina ve Urnammu, çok tanrılı bir toplum kurarak, insanlar arasında adaleti sağlamak ve haksızlıkları

önlemek için yasalar çıkararak, çağımız toplumlarına öncü olurlarken, bugün tek tanrılı bir toplum olan Türkiye'de bizim çalışmalarımız sonucu, fuhuş, rüşvet, hırsızlık, haksız kazanç ve gelir dağılımı aşırı düzeylerdir.

Aslında insanlar tarih kitaplarını açıp okusalar, bütün gerçeği görecekler ama insanoğlu için duyduğuna inanmak yeterlidir, okumak çok zor gelir.

Ben de o ana kadar en medeni ulus olarak İngilizleri görüyordum. Duydukları hiç hoşuma gitmeyince konuyu değiştirmek istedim."

Osmanlı'yı Yıkmak Zor Olmadı

"Dünya ülkelerini nasıl ele geçirmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordum. Rothschild kendinden emin bir tavırla konuşmayı sürdürdü:

"Sana tarihten örnekler vererek gücümüzü göstermek istiyorum; Birinci Dünya Savaşı, Avrupa'da bize karşı olan imparatorlukları dağıtmak ve en önemlisi Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalayarak Ortadoğu'daki petrol yataklarını ele geçirmek ve İsrail devletinin yolunu açmak için çıkarılmıştı. İsrail devletinin kurucusu sayılan Theodor Herlz, o zamanki Osmanlı Padişahı II. Abdülhamit'e giderek, bizim ailemizin desteğiyle Filistin topraklarını satın almak istedi. Fakat padişah bize karşı çıktı. Bizim için Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkmak çok zor olmadı. Çünkü padişahlar genellikle Türk kadınları yerine, fethettikleri ülkelerden köle olarak getirdikleri başka din ve ırklara mensup kadınlarla evleniyorlardı. Tabii Hürrem Sultan gibi bu kadınlar zamanla ülke yönetiminde söz sahibi oldular ve kendileri gibi yabancı kökenli adamlarıyla bizim istediğimiz gibi, ülkeyi yıkıma götüren bir şekilde yönetmeye başladılar.

Padişahlar ise devlet yönetiminin emin ellerde olduğu düşüncesiyle zevk ve sefaya dalmışlardı. Bu da Osmanlı'nın çöküş devrini başlattı. Mason örgütleri tarafından kışkırtılan insanların çıkardıkları isyanlarla topraklar kaybedilmeye başlandı. Hazine plansız harcamalarla tüketildi. Savaş sonunda hedefimize ulaşmamıza az kalmıştı; ama Atatürk adında bir lider ortaya çıkarak planlarımızı bir süreliğine ertelememize neden oldu. Tabii ki sonuçta bizim finans ve silah sanayii şirketlerimiz servetlerini onlarca kez katladılar. I. Dünya Savaşı sonunda monarşizm tez olarak, demokrasi antitez olarak, komünizmi yani sentezi oluşturdu."

Hitler, Bizim Tarafımızdan Getirildi, Çünkü Buradaki Yahudiler İsrail Devletini Kurmaya Yardımcı Olmadılar

“İkinci Dünya Savaşı’nın asıl sebebi şu an olduğu gibi dünyada başlayan ekonomik krizlerdi; diğer bir önemli neden ise Diaspora’nın yani kutsal topraklar dışında yaşayan Yahudilerin, yeni İsrail devletini kurmaya yardımcı olmamaları ve bu ülkeye dönmeyi kabul etmemeleriydi. Hitler’in bulunduğu mevkie gelmesi ve Alman ulusunu büyülemesi, yine bizim tarafımızdan aldığı mali yardımlar sayesinde olmuştur. Harriman, Guaranty tröstü gibi Amerikan finans devleri, Alman çelik kralı Thyssen’ın mali yardımları ve Thule Örgütü’nün desteğiyle Hitler, dünya savaşı başlatacak güce erişiyordu. Bu iş için Hitler seçilmişti; çünkü Yahudilerden nefret ediyordu. Sebebi ise, babaannesi o zamanlar zengin bir Yahudi’nin yanında hizmetçi olarak çalışıyordu ve babaannesi bu Yahudi patronu tarafından hamile bırakılmış, durumdan haberdar olan evin hanımı tarafından evden kovulmuştu. Babaanne kucağında bir bebek ile, yani Hitler’in babasıyla, başka bir iş bulamayınca koyu Katolik olan baba evine geri dönmüştü. Hitler zamanla bu gerçeği öğrenmiş, Yahudilere kin duymaya başlamıştı.

İsrail topraklarına dönmemekte ısrar eden Yahudileri korkutmak amacıyla birkaç katliama izin verildi ve söylenenden çok daha az kişinin öldüğü bu katliamlar kullanılarak sözde milyonların yok edildiği Yahudi katliamı senaryoları üretildi. Şimdi aynı katliam senaryosu Ermeni Soykırımı adı altında Türklere uygulanmaktadır. Bu saçma soykırım masalı Türklere yüklenecek ve böylece Türkiye yüz milyarlarca dolar tazminat ödemek zorunda kalacak. Bu da Türk ekonomisi için büyük bir darbe olacaktır.”[50]

Rockefeller bunları açık ve net yüzümüze söylemişti. Önce Osmanlı sarayını ele geçirdiler. Sonra Türkiye Cumhuriyeti’ni. O halde düşman bu kadar açık belli iken hâlâ uyumaya devam mı edelim? Bu kitap bu gerçekliği açıklıyor.

***

Her şeyi bu kadar açık ve net söyleyen birisi bugün itirafta bulunmuyordu. Alacaklarını almışlardı. Tayyibe köyünden başlayıp Tayyip Erdoğan ismiyle esir aldıkları ve yok ettikleri kısaca ele geçirdikleri Türkiye Cumhuriyeti’ni ve Türk milletini bu açıklamayla aşağılamak ve APTALSINIZ demek istiyordu.

Maalesef öyleyiz.

Mustafa Kemal Atatürk tarafından yüz yıl engellenebilen Tevrati plan nihai hedefine henüz ulaşmasa da final aşamasında.

General Rıfat Atilhan ise kitabını yazarken nihai hedefi fark etmişti. Hangi kütüphanenin tozlu raflarında ya da bir çuvalın içerisinde bir köşede kalmış olduğu bilinmeyen bu kitabın içeriğini kitabımın içine tam ve eksiksiz olarak almış olmam çok değerli.

Aslında şimdi uyanmamız gerekiyor. Dikkatle okuduğunuz takdirde şimdilik altı yüz yılı aşkın oynanan oyunun perde gerisini deşifre ediyoruz. Düşünmemiz gereken çok şey var.

Bakınız Atilhan o tarihlerde diyor ki! *"Yahudi soykırımı bir tezgâhtı. Anna Franklin adına dünya medyasına yayılan hatıra defteri bir tiyatro senaryosudur."* Rockefeller ise bugün teyit ediyor. Farklı şeyler söylemiyor. Bire bir örtüşüyor. Atatürk düşmanı çözüyor. Ve önce ordusunun subay ve astsubaylarını uyarıyor. Ama sızmalar gerçekleşmiş. Devleti ele geçiren SİYON hizmetkârları Türk milletini soymaya devam ediyor. Kazan kazan zihniyetiyle.

50. http://www.bandirmamanset.com/haber/_ataturk_yuzunden_planlar-16362.html

8. BÖLÜM

ATATÜRK'ÜN TEVRATİ PLANI DEŞİFRESİNE DAİR İŞARETLERİ

Uzun yıllara dayana Tevrati plana göre Yahudiler Filistin topraklarına dönmeliydi. Bu konuda para baronları İBER Yahudileri üzerinden Osmanlı sarayına sızmış ve önemli bürokratik makamları ele geçirmişti.

Kitabımın başında yazdığım gibi Kanuni dönemi Osmanlı için son yükseliş dönemiydi. Kanuni sonrasında duraklama ve yıkılma dönemi tamamen Osmanlı içlerine yerleşmiş olan Yahudi, Rum, Ermeni, Arap gibi ırki yapıların Türk milletine olan düşmanlığıyla birleşince sarayı ele geçirmiş olan ırki yapı SAMİ ırkı aynı zamanda ticareti ele geçirmişti.

Osmanlı zenginliğinde savaşlarda elde ettiği ganimetlerin payı büyüktü. Bu yapılar Eşari ve Yahudi eşittir SAMİ yapıları, dinsel ve bürokratik olarak Osmanlı İmparatorluğu'na hâkim olmuştu. Özellikle oluşturulan devşirme yapısı sayesinde kuşaklar boyunca Osmanlı İmparatorluğu ve Türk milletinin hakkı olan tüm gelirler bu yapıların cebine aktı. Ticaret vasıtasıyla örtbas ettikleri ihanetlerini dinsel fetvalarla maskeleyerek Türk milletini ve devletini sağdılar.

Aslında savaşlarda kazanılanlar bu sefer kumarda kaybedilmişti. Osmanlı hanedanı Kanuni sonrası nesli olarak Türklüğünü kaybetmiştir. Dini olarak ise TALMUD baskısı altında Eşari fetvasıyla yaşamak zorunda kalmıştır.

Osmanlı Sultanı ve Halifesi Haçlı Siyon Hizmetkârı

Legion d'honneur: O güne kadar hiçbir Osmanlı sultanı, yabancı devlet nişanı kabul etmemişti. Ama Abdülmecid Han (?) kabul etti. Nişanı, Fransa İmparatoru adına, Fransa Elçisi taktı. Törenin ihtişamı konuşuldu günlerce. Nişan'ı takan İngiltere elçilik piskoposu Abdülmecid'e şöyle der: "*Siz bundan sonra, İsa yolunda çalışacak, onun için her türlü özveriyi yapacak bir şövalyesiniz.*" İslam halifesinin HAÇLI ŞÖVALYE unvanı almış olması bir artı olabilir miydi? Sonucunu millet savaş meydanlarında ödedi.

Abdülmecid'e İkinci ödül İngiltere'den geldi. *Diz Bağı Nişanı; Garter Haçlı Şövalyeleri*'ne takılan yani Hıristiyanlık uğrunda savaşanlara takılan bir nişandır. Osmanlı Sultanı ve İslam âleminin halifesi, artık bir Garter Haçlı Şövalyesi'dir. Padişahlık arması Windsor Şatosu'ndaki St. George Kilisesi'nin duvarına asılır.

Tarih: 21 Haziran 1867. Osmanlı tahtında oturan Abdülaziz yanına, tahtın müstakbel vârisleri V. Murat ve II. Abdülhamit'i alarak Avrupa gezisine çıkar. Bu geziden on gün önce, yabancılara toprak satışı yasasını çıkarmıştır. Kardeşinin (Abdülmecid) yolunda ilerlemenin huzuru içindedir.

Tarih: 21 Haziran 1867: Fransa'yı kıskanan İngiltere karşılıkta gecikmez. Bizzat İngiltere Kraliçesi Victoria'dan ödül haberi gelir. Bildik bir ödül: Diz Bağı Nişanı. Hani, şu *Ulu Haç* için savaşanlara verilen Nişan: *Knight Grand Cross of the Order of the Bath*.

Tarih: 21 Haziran 1867. Nişan Windsor Kalesi St. George Kilisesi'nde başrahibin huzurunda törenle verilmektedir. Ancak, İslam dünyasının halifesi için bu kural bozulur. Özel bir hassasiyet gösteren majesteleri, bir İngiliz savaş gemisinde (Saint Aziz) elleri ile takar nişanı Abdülaziz efendiye. Artık İslam halifesi de artık bir Garter Şövalyesi'dir.[51]

Artık Osmanlı hanedanı köksel olarak Avrupa güçleri tarafından Türk değil SİYON hizmetkârı olarak görülmekte ve genetik olarak bittiğinin tespitini gösterecek en önemli kanıt budur.

Osmanlı hanedanına ve o günkü bürokratik yapıya verilen görev ise Türk milletini tüm Osmanlı coğrafyasından söküp atmak hatta Anadolu topraklarından Türk milletini silmekti. Osmanlı bu görevi saltanatıyla ve bürokrasisiyle Avrupa adına muhteşem bir şekilde yaptı. Bunu hâlâ iliklerimize kadar hissediyoruz.

Tarihi vesikalar bize yaşadığımız faciayı açıklıyor. Buradan gelmeye çalıştığımız nokta ise o günleri çok iyi bilen Mustafa Kemal Atatürk tarafından önlem alınmaya çalışılmasıdır.

Hatay Meselesi ve Mersin

Atatürk Hatay'ı bir kısrak başı gibi Ortadoğu'ya yani yaklaşan tehlikeye karşı hamle olarak alarak Haçlı-Siyon ittifakına gözdağı vermek istiyordu. Atatürk İsrail kurulmadan yıllar önce Filistin cephesinde Osmanlı tebaası Yahudiler tarafından ihanete uğramış orduların komutanıydı.

Düşmanı çok iyi tanıyordu. Bu yüzden Filistin cephesinden geriye çekilirken *"Doğal savunma hatlarımıza doğal sınırlarımıza, Toros Dağları'na ve Toros tünellerine çekiliyoruz"* demiştir. Adana hayatında çok önemli bir yere sahiptir. Kurtuluş Savaşı'nı başlatmadan önce elde kalan son silah ve askeri burada tutarak Kurtuluş Savaşı'na hazırlık yapmıştır.

Toros Dağları ve tünellerine çektiği Osmanlı ordusu defalarca İngiliz-Siyon taarruzuna uğrasa da Türk ordusu karşısında çok sert bir savunmayla karşılaşmış ve ilerleyişi geriye püskürtülmüştür.

Atatürk Düşmanı Çok İyi Tanıyordu

Atatürk, 19 Mayıs 1938 günü Gençlik ve Spor Bayramı törenlerini Ankara'da 19 Mayıs Stadyumu'nda izledikten sonra istasyona gitti ve 17.00'de trenle Mersin'e hareket etti. Sürüncemede kalan Hatay sorununu çözmekte kararlı olan Atatürk, Mersin ve Adana'da askeri birlikleri teftiş edecek ve Fransızlara gözdağı verecekti. Fransız radyoları onun hastalığını ve yataktan kalkamadığını dünyaya duyuruyordu.

Atatürk Mersin ve civarına yaptığı ziyaretlerde zaten bu mesajı açık ve net olarak vermiştir.

Atatürk**,** *"Ey ağalar beyler, Toroslara çıkın bir bakın. Nerede kara bir Yörük çadırı görürseniz, dumanı da tütüyorsa dünyada hiçbir güç bizi asla yenemez"* diyerek işaret etmiştir.

Maalesef bugünkü siyasi irade Toros Dağları'nda tüten çadırları söndürmüştür. Tevrati planın hedefi olan bu bölgenin demografik yapısını Suriye üzerinden getirilen mültecilerle bozmuştur. Artık bölgede tarım faaliyetleri siyasi iktidar eliyle neredeyse bitirilmiştir. Hayvancılık ise Toros Dağları'nda son birkaç yıldır başlayan PKK terörü sebebiyle neredeyse yapılmamaktadır.

Artık göçer Türk aileleri Toros Dağları'nda gezmiyor. Çadırlarda dumanlar tütmüyor. Savunma hatlarımız Tevrati plan karşısında bizzat Türkiye Cumhuriyeti yöneticileri tarafından yıkılıyor.

Büyük İsrail planına karşı sekiz saat Türk ordusuna geçit törenini Mersin'de yaptıran, bu süre içerisinde kurşundan yapılmış özel botlarla ayakta durarak askerini ayakta hasta haliyle selamlayan Mustafa Kemal Atatürk yok.

Böyle liderleri millet olarak uzun yıllar aralığında zorluklarla çıkartıyoruz.

Atatürk Mersin'de şehri gezerken kentte gördüğü büyük binaları işaret ederek sormuş:

"Bu köşk kimin?"

"Kirkor'un."

"Ya şu koca bina kimin?"

“Yorgo’nun.”

“Ya şu apartman kimin?”

“O da Solomon’un.”

Atatürk sinirlenerek sormuş:

“Onlar bunları yaparken ya siz nerelerdeydiniz?”

Toplananların arkalarında yaşlı bir köylünün sesi duyulmuş:

“Biz Yemen’de, Tuna boylarında, Balkanlarda, Arnavutluk dağlarında, Kafkasya’da, Çanakkale’de, Sakarya’da savaşıyorduk paşam!”

Atatürk bu hatırasını naklederken:

“Hayatta cevap veremeyeceğim yegâne insan bu ak saçlı ihtiyar olmuştur” der.

Atatürk Hatay’ın anavatan toprağına katılışını göremedi. Ama Haçlı-Siyon ittifakına *“Ben buradayım, gerekirse geriye döner ve o topraklarda bir YAHUDİ devleti kurulmasına müsaade etmem”* manasına gelecek diplomatik hamleyi yapmıştı.

Bu anlatımların hepsi ve mesajlar açık ve net olarak söylüyor ki; İsrail ve Yahudi devletinin kuruluşunu engellemeye çalışan Mustafa Kemal Atatürk aynı SİYON-HAÇLI odakları ve yerli SİYON desteğiyle öldürülmüştür.

Bugün İslamist olduğunu söyleyenler Atatürk için YAHUDİ suçlamasında bulunmaktadırlar. Bu kişiler dümdüz Yahudi olup Türkiye Cumhuriyeti ve Türk milleti düşmanlarıdır.

Bu o kadar açık ki! Mustafa Kemal Atatürk o günlerde bu mesajı net olarak vermiştir. Türk milletinin düşmanını o kadar net göstermiş ki hâlâ anlaşılamaması çok güzel bir Yahudi propagandasıdır.

Çünkü Atatürk sonrasında Türkiye Cumhuriyeti maalesef Türk kadrolar tarafından yönetilmemektedir. Atatürk başkent konusunda Ankara tercihini SİYONLARIN yani Osmanlı bürokrasisinden kalan artıkların devlete sızmasını engellemek maksadıyla Ankara olarak yapmıştır.

Atatürk’ün hastalığının büyük bir kısmını İstanbul’da geçiriyor olması bir SİYON planı olup hastalığı esnasında devlet işlerinden uzak kalmıştır.

Atatürk Hasta Olmadan Önce Mason Localarını Kapatıyor!

Dönemin Van milletvekili İbrahim Arvas, hatıralarında Atatürk’ün masonlara yaklaşımını şu şekilde ifade ediyor:

“Mustafa Kemal’in sevmediği iki zümre vardı. Birincisi dönmeler ikinci ise masonlardı...

Bir gün eski Adliye Vekili Mahmut Esat Bozkurt’u çağırdı. Kendisine masonların taksimat, teşkilat, ahvalini bildirir bir kitap verdi.

‘Bunu güzelce mütalaa et, bir takrirle Halk Partisi grup başkanlığına ver, grupta bunlara şiddetli hücum yap ve grupça kapanmasına dalalet et. Senin de bu işte büyük şeref payın olacaktır’ dedi.

Grup danışmanı Mahmut Esat Bozkurt riyaset makamına bir takrir verdi ve takririnin okunmasını reisten rica etti. Hülasası şöyleydi:

‘Masonluk kökü dışarıda bir Yahudi tarikatından başka bir şey değildir, memleketimizde bunun ne işi vardır? Bunu da grup kararıyla kapatalım...’

Ertesi hafta Recep Peker geldi ve kürsüye çıkarak şu müjdeyi verdi: ‘Arkadaşlar yarından itibaren Türkiye’de masonluk kalmamıştır ve bütün localar kapanmıştır...’

Salonda bir kıyamet koptu, alkışlar, bağırmalar, ‘Kahrolsun Yahudi uşakları’ sesleri tavanları çınlatıyordu. Şükrü Kaya ve arkadaşları sırra kadem basmışlardı. Grup dağıldıktan sonra Dr. Mim Kemal’i öne katarak meclisteki masonlar toplu olarak Reis-i Cumhur’a gitmişlerdi.

Mim Kemal Reis-i Cumhur’a hitaben: ‘Efendimiz biz zaten maiyet-i devletindeyiz fakat siz Meşrik-i Azam’ımız olursanız, bir pervane gibi etrafınızda dönüp dolaşırız’ demiştir.

Reis-i Cumhur: ‘Peki bir şey soracağım, bana cevap veriniz de sonra... Siz Avrupa’da hangi locaya bağlısınız ve mektubunuzun ismi nedir?’

‘Biz Cenova’ya tabiyiz ve reisimiz Barca Mişon cenaplarıdır’ demiş.

Bunun üzerine küplere binen Mustafa Kemal Paşa onlara hitaben: ‘Haydi defolun buradan cehennem olun gidin! Yahudi uşakları! Benim milletim bana kahraman sıfatı verdi, ben sizin gibi bir çift Yahudi’ye uşak mı olacağım? Bu gece sabaha kadar Türkiye’deki bütün locaları kapatmadığınız takdirde, yarın teşkil edeceğim Divan-ı Harbi Örfi’ye hepinizi verir ve astırırım. Haydi defolun karşımdan’ diyerek onları kovdu.

Onlar da yıldırım telgraf ve telefonlarla vaziyeti İzmir, İstanbul ve Adana’ya bildirdiler ve sabah olmadan hepsinin kapanma kararlarını getirip, henüz sofrasından kalkmayan Reis-i Cumhur’a verdiler ve derin bir nefes aldılar.

Reis-i Cumhur Mustafa Kemal bu suretle bütün mason localarını kapattı.”[52]

Evet Simon hizmetkârı içimizde olan Truva atları bunu yapmışlardı. Fakat perde gerisinde bugün bölünme noktasına geldiğimiz durumlar göz önüne alındığında Siyon hizmetkârları hâlâ göreve devam ediyorlar.

1935 yılı dönemeç. 1935 yılındaki Çankaya Köşkü’nün randevu listesini bilmemekle beraber Mustafa Kemal Atatürk aynı zamanda kendisi de bir gazi olan General Cevat Rıfat Atilhan’dan mason cemiyetleri ile ilgili belgeleri almış ve incelemişti.

Çünkü Türkiye’de ve dünyada bu konuda en yetkin en bilgili kişilerden birisi General Atilhan’dan başkası değildi! 26 Mayıs 1935 günü yani Mason Cemiyetleri’nin kapatılma tarihinden yaklaşık 4 ay önce Genelkurmay Başkanlığı’nın kararıyla Silahlı Kuvvetler’deki personelin okuması için 40.000 adet kitap satın alındı ve orduya dağıtıldı.

Kitabın Adı *Bir Yahudi Casusu Suzy Liberman*’dı. Kitap iki bölümden oluşuyordu. İlk bölümde Varşova’dan Gazze’ye göçen bir Yahudi ailesinin kızı Suzy Liberman ile Osmanlı zabiti Adnan’ın aşkı konu edinilmişti. Olay tamamıyla gerçekti. Suzy ailesinin zoruyla İngilizlere istihbarat edinmek amacıyla Zabit Adnan ile ilişkiye girmiş ama sonradan gerçekten ona âşık olmuş bir casustu. Adnan, Araplar ve Yahudilerce öldürülünce Suzy, ailesi ve diğer Araplar da yakalanarak idam edilmişti.

Kitabın ikinci bölümüyse Suzy’nin Varşova’dan beri tuttuğu gerçek günlükleriydi. Bir Yahudi ailesinin düşüncesini, idealini, yaklaşım biçimlerini anlamak açısından tarihte bir ilkti. Suzy hem ailesinin Siyonist düşüncesine hem de Yahudi düşmanlarına kızmakta tereddüt etmemiş, genç yaşında bunları kaleme almıştı. Türk Ordusu’na okunmasının dolaylı olarak emredildiği bu kitabın yazarı General Atilhan, Filistin Cephesi’nde hem müfettiş hem de subay olarak incelemelerde bulunmuştu.

1935’te Atatürk’ün talimatıyla Mahmut Esat Bozkurt gerekli çalışmaları yaptıktan sonra gerekli ortam hazırlanmış, ardından da; 10 Ekim 1935’te Anadolu Ajansı, tüm dünyadaki abonelerine şu önemli haberi geçmişti:

“Türkiye Mason Cemiyeti, memleketimizin sosyal tekâmülü ve günden güne artan muazzam terakkilerini nazarı itibara alarak, faaliyetlerine nihayet vermeyi ve bütün mallarını memleketin sosyal ve kültürel kalkınmasına çalışan halkevlerine teberrüü muvafık görülmüştür.”

Yani Mason Cemiyeti kapanmış, malları halkevlerine devrolmuştur. Ancak kapatma kararı sanki daha önce biliniyormuşçasına bu cemiyetin malları yok denecek kadar azalmıştı. Mason Cemiyetleri kapatıldıktan sonra karar üyelere tebliğ edildi. Tebliğ edilen masonlardan Atatürk'e en yakın kişiler de vardı. Hatta onun sağlık sorunlarıyla sürekli ilgilenen kişilerden bazıları üst düzeyde masondu: Prof. Dr. Mim Kemal Öke (hekim), Prof. Dr. Samuel Abrevaya Marmaralı (hekimi), İsmail Hurşit (hekim), Muhittin Osman Omay (hekim), Şükrü Kaya (İçişleri Bakanı). Kim neden Atatürk'ü öldürmek isteyebilirdi?

1 Ağustos 1948 tarihinde çıkan Yunan Komünist Halk Cumhuriyeti'nin (ELD) *Halkın Sesi* (Laiki Foni) gazetesinin 685. nüshasında Avram Benaroysan 1935 yılındaki anılarını kaleme almıştı. Avram Benaroysan Bulgar Yahudisi'ydi ve 33. dereceden farmasondu. Türkiye'deki mason cemiyetinin kapandığı gün Moskova'da Kremlin'deydi. Haberi Anadolu Ajansı'ndan öğrenmişti. *Halkın Sesi* gazetesindeki yazısında, *"Mustafa Kemal Atatürk, 10 Ekim 1935 tarihinde Ankara'da Çankaya Köşkü'nde Hekim Mim Kemal Öke'ye hitaben, mason cemiyetinin faaliyetini inkılaplarıma muarız gördüğüm için kapatılmasını elzem gördüm, bu dakikadan itibaren bu cemiyeti ölmüş biliniz ve bir daha diriltmeye teşebbüs etmeyiniz"* dediğini belirtmişti.

Avram Benaroysan toplantıda hiddetle *"O sarı lider, ortadan suret-i katiyetle kaldırılacaktır. Mefkûremize (ideal) imha edici darbe vuranların akıbeti, feci şartlar altında ölümdür!"* dediğini yazısına ekliyordu. Avram Benaroysan tarafından Kremlin'e Türkiye'nin ikinci mason lideri Mustafa Hakkı Nalçacı acilen davet edildi. Başına Türkiye'de bir hal gelmesi halinde Kremlin'in Türkiye'ye baskı yaparak serbest bırakılmasını talep etti. Kremlin Nalçacı'ya garanti verdi. Moskova'ya acilen giden Nalçacı'yla toplantılar yapılmaya başlanıldı. Yunanlı gazeteci Apostolos Grazos ve ünlü Sovyet despotu Laurenti Beria ile birlikte ses alma cihazıyla görüşmeler kaydediliyordu.

Bu toplantıda Atatürk'ün ölümü ile ilgili karar alındıktan sonra Mustafa Hakkı Nalçacı şu ilginç öneride bulundu: *"Atatürk'ün öldürülmesinden sonra Nâzım Hikmet başkanlığında bir hükümet kuralım!"*

Nalçacı'nın bu önerisine *"Fevzi Çakmak'ın tabancasına hedef olunacağı"* düşüncesiyle itiraz edildi... Toplantıdaki görüşmeleri Avram

Benaroysan tam 10 sene sonra Yunan Komünist Halk Cumhuriyeti'nin gazetesinde devamla şunları aktarıyordu:

"O (Atatürk) zannetti ki; bütün muhalif ve muarızlarını tasfiye ve bertaraf ettiği gibi masonları da tasfiyeye tabi tutmaya muvaffak olacaktır. Fakat asla! Türkiye'deki mason cemiyetinin Kemal Atatürk tarafından kapatılarak faaliyetinin durdurulduğunu Moskova'da tarihi bir yerde yoldaşlar arasında yapılan bir toplantıda işittiğim zaman, beynimden okla vurulmuş gibi sersemledim. Heyecandan şaşırmış bir halde, oradakilere şaşkınlık içinde haykırdım: O sarı lider ortadan suret-i katiyetle kaldırılacaktır!

Atatürk'ün ani bir dönüşle mason cemiyetini kapatması bizi pek derin bir düşünceye sevk etmişti. İlk anlarda Kemal Atatürk'ü silahla ortadan kaldırmayı düşündük. Ancak, hekimlerimiz Atatürk'ün ölümünün ani oluşunu tehlikeli gördüklerinden, Kremlin'in istediği esrarengiz ve kendine göre esrar arz edecek ölüm kararına uyduk. Mason biraderler cemiyetimiz kapatıldıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi onun her hareketini alkışladılar. Çünkü o, felsefemizin Türkiye'de yerleşme imkânlarını ortadan kaldırmıştı. Bu sebeple kendisinin de ortadan kaldırılması son derece elzemdi...

Onun ölümü esrarengiz olacaktır! Mason cemiyeti Atatürk tarafından kapatıldıktan sonra; mason biraderler, cemiyet sanki kapatılmamış ve Atatürk'le aralarında hiçbir ihtilaf yokmuş gibi vaziyet aldılar. İmkân buldukça onun her hareketini alkışladılar ve zamanla onun etrafında bir çember vücuda getirdiler ki; sarı lider kendiliğinden bu çemberin içine girip hayatını bize teslim etti..."

Hekimlerimiz Atatürk'ün ölümünün ani oluşunu tehlikeli gördüklerinden; 1937 ortalarında, ismini açıklayamayacağım bir hekim, bazı şöhretlere dayanarak Atatürk'e ilk darbeyi sinir organlarını zaafa düşürmek suretiyle indirdi...

Aynı toplantıda bulunan Yunan gazeteci Apostolos Grazos, *Halk Cephesi* (Laiki Metopo) gazetesinde 1-5 Eylül 1949 tarihleri arasında yayımlanan yazı dizisinde şunları belirtmişti:

"Filistin Siyon kolonilerini meydana getirmek için Osmanlı İmparatorluğu'nu parçaladık. Bundan sonra yapılması elzem olan üç vazife daha vardı. Bunları seri olarak tatbik etmek icap ediyordu ki; Hekim Abrayava (Marmaralı) ve Fischenger cidden bu işte fedakârane çalıştılar.

Bazı Avrupalı tıp dâhileri, siroz mütehassısları, Sarı Lider'in hastalığı ile meşgul olmak istediklerini Türk hariciyesine bildirmişlerse de; Türkiye'deki mukaddes üçgenimiz, meydana getirdikleri muhkem mevki ve salahiyetlerini cemiyetimize muhalif olanlara Sarı Lider'in tedavisinde vazife vermemekle bize pekâlâ ispat ettiler."

Bu çeviriler General Atilhan'a aitti. Atatürk'ün hastalığı süreci ile ilgili Avram Benaroyas yazısında, Atatürk'e ilk darbeyi 1937 yılı ortalarında indirdiklerini söylemişti. Yani belirttiğinden birkaç ay sonra Aralık 1937'de Yalova'da Atatürk'ü resmen muayene eden Prof. Dr. Nihat Reşat Belger *"Karaciğer üç parmak kadar büyümüş ve sertleşmiştir"* diyerek ilk teşhisi koydu. Atatürk, Çankaya'da kaşıntıları olduğunu belirtince hekimlerden birisi (!) bunun *"karınca ısırması sonucu olduğunu"* söyledi.

Atatürk, *"Ben geceleri kaşınıyorum, karınca yatak odama kadar girer mi?"* diye sorunca, aynı hekim evet cevabını verdi. Köşkte et yiyen cinsten küçük kırmızı karıncaların varlığı söylentisi yayıldı. Hatta böyle karıncalardan bulunduğu tespit edildi. Cumhurbaşkanlığı Özel Kalem Müdürü Süreyya Anderiman Sağlık Bakanlığı Müsteşarı Dr. Asım Arar'a telefon ederek *"Köşkü karıncalar bastı, Atatürk kaşıntıdan şikâyetçi, bir çare bulun"* demiş, hekim ve diğer sıhhi personelden oluşan 8 kişilik karınca arama ekibinin çalışmalarını Dr. Nuri Refet Korur *"Evet kırmızı renkte küçük karıncalar gördük"* diye açıklamıştı.

İlgili mütehassıslar da; bu tip karıncaların Çin'den Avrupa'ya geldiğini ve etle beslendiklerini söylemişlerdi.

Tıbbi konulardaki teferruatlara girmeden *Atatürk'ün Ölümündeki Sır Perdesi* adlı kitapta sorulan 19 soruyu aynen aktaralım:

19 SORU!

1. Atatürk'ün tedavisi için hekim seçimini kim yapmıştır?

2. Purinol adlı ilaç Atatürk'ün tedavisinde ne kadar kullanılmıştır?

3. Bu ilacı imal eden Hakkı Bey (ruhsat tarihinde Soyadı Kanunu daha çıkmamıştı) Mustafa Hakkı Nalçacı denen kimse midir? (Kremlin'deki toplantıya katılan kişi.)

4. Burun kanamalarından dolayı Atatürk'ü tedavi eden Dr. Naki Yıldırım yerine Numune Hastanesi Kulak Burun Boğaz Uzmanı Prof. Dr. Meyer'e görev verilmesine neden ihtiyaç duyulmuştur?

5. 1938 Şubat ayında hekimlerin gelmesini uygun bulmayan Atatürk'e rağmen Prof. Dr. Frank, Prof. Dr. Epinger hangi gerekçe ve kimlerin tavsiyesi ile niçin getirilerek destursuz Atatürk'ün vücudu onlara emanet edilmiştir?

6. Müsteşar Dr. Arar'ın yaptığı ilk teşhisi bildirdiği halde kale almayan yetkililer kimlerdi?

7. Atatürk'e kaşıntıların sebebini karınca ısırığı olarak teşhis eden ve Çankaya Köşkü'ne ziyaretçi olarak 1937 sonlarında gelen hekim kimdi?

8. Ölüm anında Atatürk'ün ağzına su verdiği ölüm raporunda belirtilen Dr. Kâmil Berk ölüm raporunu niçin imzalamamıştır?

9. Atatürk, Dr. Nihat Reşed Belger'e daha önce kendisini muayene eden Prof. Neşet Ömer İrdelp'in koyduğu teşhisi neden kontrol ettirme ihtiyacı hissetmiştir?

10. Dr. Fissenger'in yazdığı reçeteleri hangi eczacı yapmıştır? Bu eczacı Mustafa Hakkı Nalçacı mıydı?

11. Bahsi geçen yabancı hekimler getirilmeseydi Salyrgan şırıngasını Türk hekimler uygularlar mıydı?

12. Sürekli hekimlerin bilgisi dışında Paris'ten getirilen ilaçların sorumluluğu kime aittir? (Paris'ten gelen ilacı bünye kabul etmemiş, hasta daha da fenalaşmıştır. 24 Ağustos 1938'deki bu tedavi işin dönüm noktasıdır. Atatürk, o tedaviden sonra *"Tamamıyla başka şahsiyet olmuştum. Çok tuhaf..."* diye Prof. Dr. İrdelp'e anlatıyor.)

13. Paris'te ilaç alınan 54 Reu Faubourrg Sainet Honere adresindeki firmanın Dr. Fissenger ile olan bağlantıları nedir?

14. Özel kalem müdürü göreviyle Atatürk'e köşkü karıncaların bastığına inandırmaya çalışan Süreyya Anderiman kimdir?

15. Atatürk'ün ölümü üzerine düzenlenen iki rapordan; ilkinde teşhis karında toplanan sıvı, asit olarak belirtilirken, ikinci raporda alkolle ilişkili karaciğer iltihabı denmesinin sebebi nedir?

16. Atatürk'ün tedavisi ile ilgili notları olduğunu söyleyerek, bir gün hatıra yazacağını söyleyen Dr. Ömer İrdelp, bahsettiği hatırayı niçin yazmamıştır?

17. Atatürk'e biyopsi ve otopsi yaptırmama kararını İçişleri Bakanı mason Şükrü Kaya mı vermiştir?

18. Atatürk'ün sıhhi hayatına ilişkin bilgiler Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı'nda nasıl kayıp olmuştur? (Bakanlık 1976 yılında bilgi isteyen bir profesöre *"Tüm aramalara karşın bulunamamıştır"* cevabını vermişti.)

19. 1948 ve 1949 yılında Bulgar Yahudisi Farmason Avam Benaroyas ve Yunan gazeteci Apostolos Grazos'un Yunan gazetelerinde yer alan iddiaları üzerine Türkiye Cumhuriyeti hükümeti herhangi bir araştırma ve girişimde bulunmuş mudur? Yoksa, haberi dahi olmamış mıdır?[53]

51. Türkiye Cumhuriyeti'nin İlk "Grand Cross" Şövalyesi/Hüseyin Hakkı Kahveci-12 Eylül 2013 tarihli *Anayurt* gazetesi köşe yazısı.

52. İbrahim Arvas, *Tarihi Hakikatler*, s. 71-72

53. http://www.usakcity.com/ataturk-olduruldu-mu-makale,280.html

9. BÖLÜM

SONUÇ

Tarih bilinmek ister! İşte bu yüzden stratejik analizlerimiz ışığında geçmiş gerçekliği ve gelecek gerçekliğinin tekerrürü göz önüne alınarak Türk milletinin kalbinde yer edinmiş olan Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün SİYON hizmetkârı Simon'lar tarafından zehirlenerek öldürülmesinin altında İsrail kurulmadan önce siyasi ve askeri açıdan buna karşı çıkan Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün Büyük Kürdistan ve Büyük İsrail için engel olması yatar.

Engel olarak görülen Atatürk böylece İsrail kurulmadan on yıl önce öldürülmüş oldu. Bu arada İsrail kurulduğunda Türkiye Cumhuriyeti İsmet İnönü tarafından yönetiliyordu. İlk tanıyan ülkeler arasında Türkiye Cumhuriyeti vardı. Bu kadar büyük hainlik ve ihaneti Atatürk affetmedi. Ama İsmet İnönü kabul etti.

İnönü şöyle söylemişti: *"Yeni bir dünya kurulur ve Türkiye burada yerini alır."* Demek oluyor ki 2500 yıl sonra yeni bir dünya kurulmuştu. İsrail devletinin olduğu bir dünya ve Türkiye ilk tanıyan ülkeler arasında yer almıştı.

General Atilhan konusunda birçok iddia internette yer almakta. Bazı yazan çizen isimlerin ne kadar cahil ve kör olduklarını, nasıl Türk milletinin gözüne perde çekmeye çalıştıklarını görüyoruz.

General Rıfat Atilhan'ın psikopat derecesinde YAHUDİ düşmanı olduğu ve YAHUDİ AVI yapacak kadar kan akıtmaya meyilli olduğu gibi cümleler kuran bazı yazılara rastladım.

Mesela en dikkat çekici olanlardan bir tanesi Fevzi Çakmak Paşa ile bir darbe teşebbüsleri olduğu iddiası. Tabii tarih o günlerde nasıl cereyan etmiş ve yazılmışsa bugün ancak o kadarını bilebiliyoruz. Fakat ulaştığım bilgiler şunu gösteriyor: Ortada darbe falan yok. İnönü ve ekibi tarafından Atatürk'ün ordusunun tasfiyesi var. Son dönemlerde yaşanan TSK tasfiye süreci gibi bir süreç yaşanıyor.

Fevzi Çakmak Paşa İnönü'ye karşı çıkıyor. Truman doktrinini Türk ordusu olarak kabul etmeyeceklerini ve tabii sonrasında Türkiye'yi esir alan Marshall yardımının imza edilmesine karşı çıkıyor.

İlginçtir bu olaylar yaşanırken hemen iki sene sonra yani 1948 yılında İsrail devletinin kurulması dikkat çekicidir.

Bir istihbarat subayı olan General Cevat Atilhan yine istihbaratçı olarak bölgeyi çok iyi bildiği için belirli dönemlerde Filistin bölgesinde bulunuyor. Türk milletine ihanet etmiş birçok tehlikeli isim 1940 yılına kadar geçen sürede ortadan kaldırılıyor.

Cevat Rıfat Atilhan o bölgede bulunduğu süre içerisinde tabii olarak bazı Arap gruplarla ittifak kuruyor. Ve Mehmetçiğin intikamını ihanet edenlerden Türk milleti adına alıyor.

Bazı görevler vardır. Bu görevler gizlidir. Tarih bu belgeleri kaydetmez. Sadece saklar. Bu talimat ve emirler kişilerin kendisiyle mezara götürülür. Bunu bir Atatürk bir de emrettiği Atilhan bilir. İkisi de çoktan öldü. Sırlarını yanlarında götürdüler.

İnönü döneminde anlatılan tarih ve yaşanmış çarpıtmalar beni ikna etmedi. Çünkü Atatürkçü olduğu bilinen Fevzi Çakmak Paşa İsrail kurulmadan önce darbe kumpasıyla tasfiye edilmiş, yerine ise Kurtuluş Savaşı sırasında bizzat Atatürk tarafından güvenilmediği için göz önünde tutulan Kâzım Orbay ismi Genelkurmay Başkanı yapılmıştı.

İsrail devleti bağımsızlığını ilan ettiğinde ikinci tanıyan ülke Türkiye olup İnönü iktidarı baştaydı.

İnönü dönemi Atatürk ve kadrolarının tasfiye edildiği SİYON ve SİMON markalı Türk milleti düşmanlarının yavaş yavaş Türk devlet bürokrasisine tekrardan yerleşmeye başladığı dönemdir.

Adnan Menderes dönemi ile tavan yapmış olan bu süreç bugün Türk milletini ve Türkiye Cumhuriyeti'ni tarihe gömmek ve Büyük İsrail devletini; Kürdistan ve Ermenistan uydularıyla kurma aşamasına yani finaline getirmiştir. Tıpkı Rockefeller denilen kanlı caninin bahsettiği gibi!

Bazı yazarların yazdıkları gibi YAHUDİ düşmanlığı söz konusu değildir. Yahudilerin yaptığı ihanete karşı düşmanlığı var olabilir. Yüz yıl oldu! Arap ihanetlerini unutmadık. Yasaklanan kitap yine İsmet İnönü tarafından Atatürk'ün ölümünden sonra toplatılıyordu.

Hep söylüyoruz! İsrail'in kurulmasına karşıt olmakla YAHUDİLERE karşı olmak farklı bir şey. Atatürk Yahudi halkına değil; İsrail devletinin kurulmasına karşıydı.

İlginçtir ama; Atatürk hayattayken General Cevat Rıfat Atilhan tarafından yazılan *Yahudilik ve Masonluk* isimli kitabı T.C. Bakanlar Kurulu kararıyla toplattıran (8 Haziran 1936) İsmet İnönü, bunun gerekçesini Atatürk'e bildirmemiştir.

Burada görünen şudur: Atatürk tehlikeyi çok önceden görmüş ve İsrail devletinin kurulmaması için diplomatik ve askeri operasyonlar yapmıştır.

Yahudi destekçisi bazı yazarların yasaklanan kitabın yazarı olan General Cevat Rıfat Atilhan fobisini hâlâ sürdürmesi kendi masonluklarıyla ya da Yahudi bağlarıyla meşum olup ben kendi adıma hiçbir din ve ırka karşı değilim.

Burası Türkiye Cumhuriyeti. Türk milli tarihinde kahraman olarak yer almış olan General Cevat Rıfat Atilhan; Ankara üzerine yürüyen Fransız kuvvetlerini 12.000 kişilik milis gücüyle durdurmuş ve TBMM onayıyla general rütbesine yükseltilmiş bir Milli Mücadele ve Kurtuluş Savaşı kahramanıdır.

Saygı duyması gerekirken eğer birileri tarafından taşlanıyorsa yazdıklarında doğruluk payı yüksektir. İstihbaratçı olması ve Filistin cephesinde Türk askerine ihanet edenleri deşifre etmesi kadar doğal ne olabilirdi? Bu bile bazı yazar körler tarafından suçlama konusu olmuşsa SİYON hizmetkârlarına bir çift sözümüz var.

Atatürk düşmanı teşhis etmişti. Aynı düşman koskoca Osmanlı'ya diz çöktürmüştü. İçimizde bulunan yardakçılarınız gün gelir deşifre olur.

İngiltere *"İsrail 1936'da kurulacak"* dediğinde; 1937'de Atatürk *"Canımız pahasına buna karşı çıkarız"* demişti.

Yukarıda belirttiğimiz gibi bu bilgiler gerçek bilgilerdir. General Cevat Rıfat Atilhan ile mason localarını kapatmadan sadece dört ay önce görüşmüştü. Ardından mason localarını kapattı. Dünya üzerinde mason localarını kapatabilmiş tek lider Mustafa Kemal Atatürk'tür.

Yine anladığımız kadarıyla kitabın orduya basılarak dağıtılması emrini veren Atatürk el atından Teşkilat-ı Mahsusa subayı ve bölgeyi çok iyi bilen General Cevat Rıfat Atilhan'ın bölgeye gitmesini emrediyor. Sağda solda kör cahillerin yazdığı beyanlardan anlaşılıyor ki Atilhan büyük bir YAHUDİ düşmanı. Halbuki İsrail'in kurulmasını engellemekle görevlendiriliyor. Ve bu görevi yapması için bölgede bulunan güçlerle işbirliği yapıyor.

Bundan doğal bir stratejik istihbarat çalışması olamaz.

Atatürk *"Canımız pahasına İsrail devletinin kurulmasına karşı çıkarız"* diyor.

Atatürk Yahudi Devleti Kurulmasına Karşıydı

Her konuda Atatürk adına konuştuğunu ve hareket ettiğini söyleyen her kesim Atatürk'ün 27 Temmuz 1937 tarihinde *Hâkimiyeti Milliye* gazetesine verdiği demeci ibretle okumalıdırlar.

Mason localarını kapatan Mustafa Kemal Atatürk'ün kurulacak muhtemel İsrail devleti hakkındaki düşündükleri; yani gerekirse mukaddes topraklar için savaşmayı öngörmektedir. Fakat ne yazık ki, İsrail devleti kuruldu ve bölge tam 70 yıldır kan, barut, gözyaşı ve katliam altında...

Hemen belirtelim ki, Mustafa Kemal'in bu kararlı tutumunu benimsemeyen ve halen ABD ve İsrail ekseninden bir türlü çıkamayan Türkiye; eğer böyle giderse yakın bir gelecekte Siyonist İsrail ordusunu ve Evangelist sömürgecileri fiilen güney sınırlarında bulacaktır.

20 Ağustos 1937 tarihli belge, dönemin Dahiliye Nazırı (İçişleri Bakanı) Şükrü Kaya'nın imzasını taşıyor. Bakan Kaya, Atatürk'ün konuşmasından yapılan alıntının yer aldığı gazeteyi tercüme ettirip Başbakanlık makamına sunuyor.

İkinci belgede ise yapılan tercümenin metni bulunuyor. Üzerinde yayın tarihi olan 27 Temmuz 1937 bulunuyor:

Atatürk: Kudüs'ü Yahudi ve Hıristiyanlara Çiğnetmeyeceğiz

"Şimdi kendimize kâfi derecede güvenip ve kudretimizi bildiğimiz için İslamiyet'in mukaddes yerlerinin Musevilerin ve Hıristiyanların nüfuzunun altına girmesine mâni olacağız. Buraların Avrupa emperyalizminin oyun sahası olmasına müsaade etmeyeceğiz. Biz şimdiye kadar dinsiz ve İslamiyet'e lakayt olmakla itham edildik. Fakat bu ithamlara rağmen Peygamber'in son arzusunu yani mukaddes toprakların daima İslam hâkimiyetinde kalmasını temin için hemen bugün kanımızı dökmeye hazırız. Cetlerimizin, Selahaddin'in idaresi altında, uğrunda Hıristiyanlarla mücadele ettikleri topraklarda yabancı hâkimiyet ve nüfuzunun tahtında bulunmasına müsaade etmeyeceğimizi beyan edecek kadar bugün, Allah'ın inayeti ile kuvvetliyiz."

Bu sözler Türk Devleti'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'e ait.

Dönemin İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'nın imzasını taşıyan bu belgede yer alan şu ifadeler Atatürk'e ait:

"İslamiyet'in mukaddes yerlerinin Musevilerin ve Hıristiyanların nüfuzunun altına girmesine mâni olacağız. Binaenaleyh şunu söylemek istiyoruz ki; buraların Avrupa emperyalizminin oyun sahası olmasına müsaade etmeyeceğiz. Peygamber'in son arzusunu temin için hemen bugün kanımızı dökmeye hazırız."

Bazı çevrelerin Atatürk'le ilgili iddialarına son verecek olan bu belge, İçişleri Bakanlığı Matbuat Umum Müdürlüğü antedini ve 20 Ağustos 1937 tarihini taşıyor. Dönemin İçişleri Bakanı Şükrü Kaya, Cumhurbaşkanlığı'na hitaben yazdığı ön sunuş yazısında *"Bombay Chronicle gazetesinin 27.8.1937 tarihli nüshasında 'Filistin'e el sürülemez, Kemal Paşa Avrupa'ya ihtar ediyor' başlığı altında bir yazı intişar etmiştir. Bu yazının Türkçe örneği ilişik olarak sunulmuştur. Bu vesile ile saygılarımı tekrarlarım"* diyor.

Belgeden anlaşıldığına göre Mustafa Kemal Atatürk'ün, Meclis'te yaptığı bu konuşmayı, önce, Ankara'da Türkçe yayımlanan *Hâkimiyeti Milliye* gazetesi yayımlamış olup Hindistan'da yayımlanan *Bombay Chronicle* gazetesi de bu açıklamayı *Hâkimiyeti Milliye* gazetesinden almıştır. Aslı Ankara'da Milli Arşiv'de 030 10 266 793 25 numaralı dosyada saklı tutulan belgeye göre, Mustafa Kemal Atatürk'ün Kutsal Topraklar'la ilgili olarak Meclis'te yaptığı bu konuşmanın tam metni şöyledir:

"Arapların Avrupa siyasetine nüfuz edemeyip bu sözde istiklal kelimesine inandıkları ve bu uğurda Arap memleketlerini Avrupa emperyalizmine esir kıldıkları çok şayanı teessüftür. Arapların arasında mevcut olan karışıklığı ve hoşnutsuzluğu kimse bizim kadar bilemez. Biz vakıa birkaç sene Araplardan uzak kaldık. Fakat şimdi kendimize kâfi derecede güvenip ve kudretimizi bildiğimiz için İslamiyet'in mukaddes yerlerinin Musevilerin ve Hıristiyanların nüfuzunun altına girmesine mâni olacağız.

Binaenaleyh şunu söylemek istiyoruz ki; buraların Avrupa emperyalizminin oyun sahası olmasına müsaade etmeyeceğiz. Biz şimdiye kadar dinsiz ve İslamiyet'e lakayt olmakla itham edildik. Fakat bu ithamlara rağmen Peygamber'in son arzusunu yani mukaddes toprakların daima İslam hâkimiyetinde kalmasını temin için hemen bugün kanımızı

dökmeye hazırız. Cetlerimizin, Selahaddin'in idaresi altında, uğrunda Hıristiyanlarla mücadele ettikleri topraklarda yabancı hâkimiyet ve nüfuzunun tahtında (altında) bulunmasına müsaade etmeyeceğimizi beyan edecek kadar bugün, Allah'ın inayeti ile kuvvetliyiz. Avrupa bu mukaddes yerlere temellük etmek için yapacağı ilk adımda bütün İslam âleminin ayaklanıp icraata geçeceğine şüphemiz yoktur."

***

Bu Türkiye'nin insanlarını Laik Müslüman'ıyla, muhafazakârıyla birbirine yaklaştıracak olgudur. 1938 yılından bugüne Atatürk üzerinden Yahudi propaganda araçlarının başlattığı bölünmemizin son bulması dileğiyle!

Yine söylüyorum. Kimsenin inancı ve dinine karşı değilim.

Fakat bana ve milletime düşmansa ben de düşmanım. Hainlik yapmışsa zaten düşmanımdır.

Mustafa Kemal'in bu kararlı tutumunu benimsemeyen ve halen ABD ve İsrail ekseninden bir türlü çıkamayan Türkiye Cumhuriyeti hükümetleri ve AKP; eğer böyle giderse yakın bir gelecekte Siyonist İsrail ordusunu ve Evangelist sömürgecileri fiilen güney sınırlarında bulacaktır.

Şu anda YPG-PKK-Barzani olarak geldiler. Yakında kendi bayraklarını açarlar.

İlginç olan kitabın yasaklanmasının dönemin İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'nın eliyle olması tesadüf değildir.

Yasaklanan kitaplar listesinde...

Aslında Türk Ordusu'nun o yıllarda istihbarat teşkilatının kayıtlarının yer aldığı bu önemli istihbarat dosyası, NİLİ Yahudi Kadın İstihbarat Teşkilatı'nın faaliyetlerini deşifre ediyordu. Ve sonrasında benzer olayların yaşanabileceği için haberci görevi görüyordu.

Türk Ordusu'nun 21. yüzyılda Ergenekon, Balyoz, Sarıkız ya da 15 Temmuz FETÖ darbesi süreçlerinin hepsini yıllar önce yaşanmış olan bu hikâyede görebiliriz.

Satışı yasaklanan ve toplatılan kitaplar başlığı altında

Cevat Rıfat/Suzy Liberman/İstanbul/17.09.1936 tarihinde İçişleri Bakanlığı emriyle yasaklanarak toplatılmıştır.

Mustafa Kemal Atatürk bundan kesinlikle haberdar olmamıştır. Olmuş olsaydı bunun mümkün olmayacağını söyleyebilirim.

Kitabımın sonuna gelirken biraz Şükrü Kaya diyelim...

Mustafa Kemal Paşa'nın Dahiliye Nazırı (İçişleri Bakanı) Şükrü Kaya'nın üyesi olduğu Arayış Mason Locası'na hitaben 14 Kasım 1950'de yani Mustafa Kemal Paşa'nın vefatının 12. sene-i devriyesinde yazdıklarına bakalım:

"Aziz K.K.'ım,

Bir sene zarfında bihakkın geceli gündüzlü çalışmak ve insanlık idealinin teşekkülü için bir taş daha koymak zahmetine katlanan ve bana daima destgir olan 1938 Büyük Kurtuluş'un mihmandarı kıymetli Hürriyet Mah. K.K.'ımla, vazifedaran K.K.'ıma burada en derin şükranlarımı arz ederim.

14.11.1950

Şükrü Kaya"

1938'in Türkiye açısından en önemli gelişmesi nedir?

Hiç şüphesiz, Mustafa Kemal'in ölümü. Üstelik ölüm tarihi Kasım 1938. Mustafa Kemal'in İçişleri Bakanı şöhretli mason Şükrü Kaya ne zaman yazmış bu mektubu?

Kasım ayında! Ne diyor?

"1938 Büyük Kurtuluş'un mihmandarı kıymetli Hürriyet Mah. K.K.'ımla."

Neden kurtulmuşlar?

Mustafa Kemal Paşa'dan...

Şüphesiz, 2017 yılında yayımlanan kitabım özelliğini kaybetmedi. Siyonist, Evanjelist orduları güney sınırımızda olacak demiştik. O günden sonra TSK, Suriye içlerine Zeytin Dalı, Bahar Kalkanı, Barış Pınarı harekâtlarını yaptı.

Bugün Türk Deniz Kuvvetleri Ege ve Akdeniz'de, dünyanın dört bir yanından Akdeniz'e gelmiş yabancı donanmalarla karşı karşıya teyakkuzda bekliyor.

Libya içlerinde bir savaş var ve...

Libya gayrimeşru hükümetinin lideri Halife Hafter "Türklerle yapılacak olan kutsal savaşta bütün dinler beraber savaşacak" diyebiliyor.

Yüz yıl önce Kudüs düşsün diye Osmanlı Türk ordusuna karşı savaşan Hüseyin Şerif ve bedevileri, Allahüekber nidaları arasında Osmanlı Türk

ordusuna karşı savaşan İngiliz Yahudisi General Allenby'nin komuta ettiği ağırlığı Araplardan oluşan İngiliz ordusu...

Yüz yıl sonra kaybedilenlerin yerine yeni kayıplar mı ya da yeni kazançlar mı var bunu yaşayarak göreceğiz.

Mustafa Kemal Atatürk'ün "Ordular ilk hedefiniz Akdeniz, ileri" emri üzerinden bir asra yakın bir süre geçmiş olmasına rağmen hâlâ güncelliğini koruyor.

Hayatını kaybettikten bir yıl sonra Anavatan'a katılan Hatay hâlâ kilit özelliğini koruyor.

Mustafa Kemal Atatürk *"Ordular ilk hedefiniz Akdeniz'dir!"* sözünü öylece söylemedi. Tehlikenin yönünü yıllar önce işaret etti. Burada yazdıklarımızın teyidi bu sözdür.

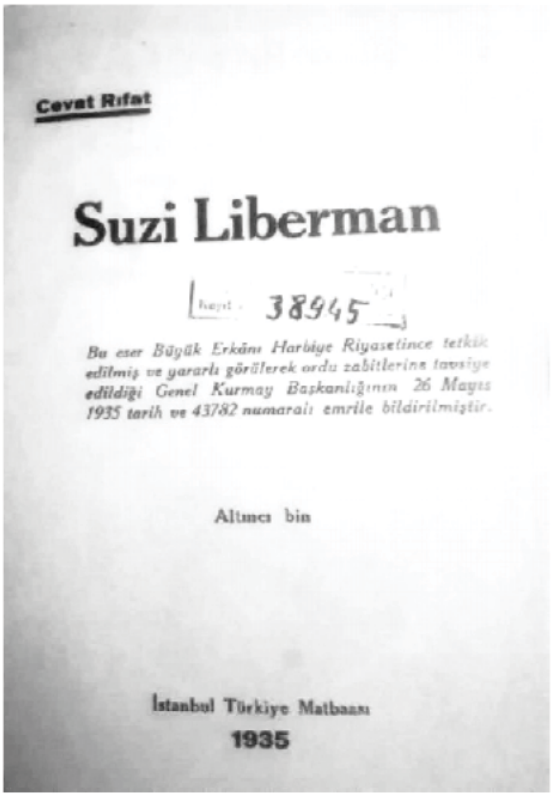
Bizim görevimiz tarihe gömülmüş bu önemli bilgiyi belgeleyerek kamuoyuna sunmaktır.

Stratejik değerlendirmelerimiz ve tarihi vesikalara analizlerimizi ekleyerek her şeyi baştan sona belgeledik.

Gözümüzden kaçanlar varsa onları da başka bir zamana bıraktık.

Herkese iyi okumalar ve desteklerinizi eksik etmeyeceğiniz ümidiyle...

Kalın sağlıcakla!

Cevat Rıfat

Suzi Liberman

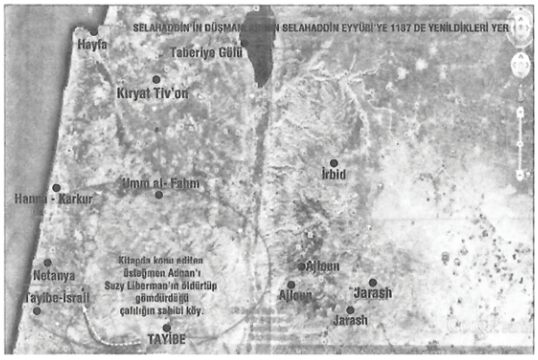
Bu eser Büyük Erkânı Harbiye Riyasetince tetkik edilmiş ve yararlı görülerek ordu zabitlerine tavsiye edildiği Genel Kurmay Başkanlığının 26 Mayıs 1935 tarih ve 43782 numaralı emrile bildirilmiştir.

Altıncı bin

İstanbul Türkiye Matbaası

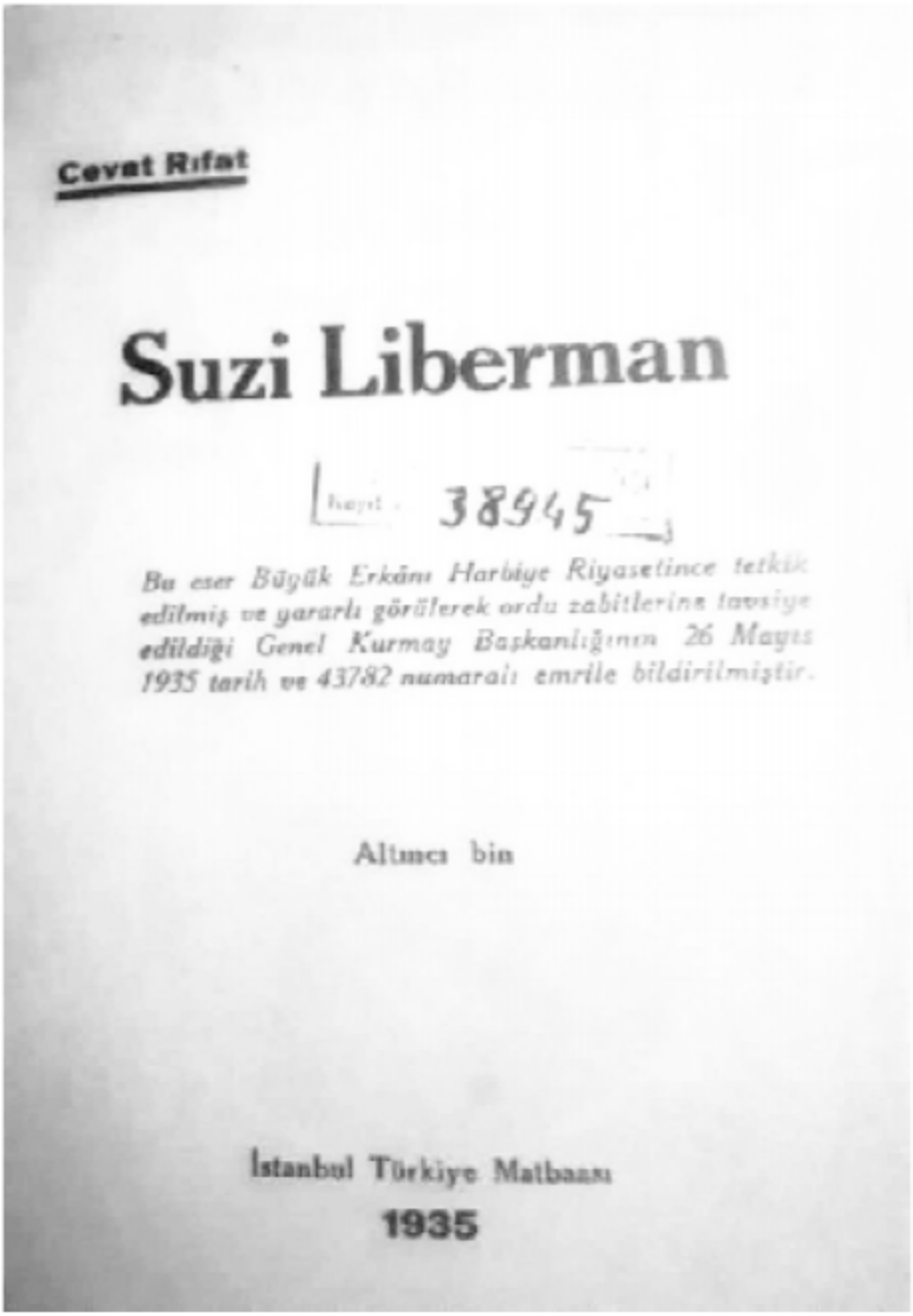
1935

Mustafa Kemal Atatürk'ün talimatıyla Genelkurmay Başkanlığı tarafından subay ve astsubaylara dağıtılmak üzere 40 bin adet bastırılan kitabın resmi Genelkurmay emir belgesi

Türk istihbarat kayıtlarına göre olayın cereyan ettiği bölgede yer alan yerleşim yerlerinin adları.

Rastlantı bu ya: Netanya, Tayibe...

Cevat Rıfat

Suzi Liberman

Hayat 38945

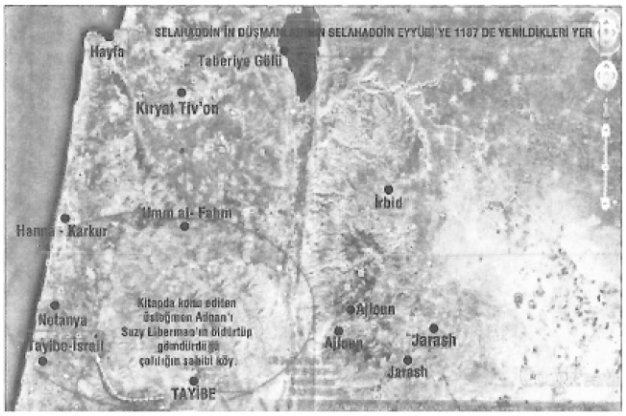
Bu eser Büyük Erkânı Harbiye Riyasetince tetkik edilmiş ve yararlı görülerek ordu zabitlerine tavsiye edildiği Genel Kurmay Başkanlığının 26 Mayıs 1935 tarih ve 43782 numaralı emrile bildirilmiştir.

Altıncı bin

İstanbul Türkiye Matbaası

1935

Mustafa Kemal Atatürk'ün talimatıyla Genelkurmay Başkanlığı tarafından subay ve astsubaylara dağıtılmak üzere 40 bin adet bastırılan kitabın resmi Genelkurmay emir belgesi

Türk istihbarat kayıtlarına göre olayın cereyan ettiği bölgede yer alan yerleşim yerlerinin adları.
Rastlantı bu ya: Netanya, Tayibe...